

BIBLIOTECA
FVNDATIUNEI
VNIVERSITARE
CAROL I.

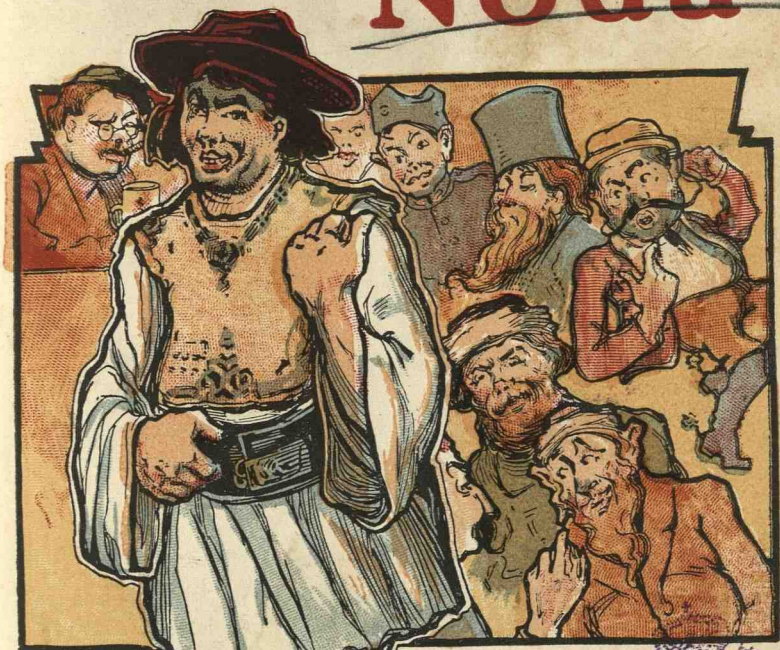

Nr. Inv. ~~9450-3989.B~~

Secțiunea XVI

Raftul ε 81217

Anecdote Nouă

„MINERVA”
BUCUREȘTI

DE
T.H.D. SPERANȚIA

Prețul: Lei 1.50

toate ronele hantre

ANECDOTE NOUA

TH. D. SPERANTIA

16248554
Inv. 9450

ANECDOTE
NOUĂ

107950
096101

BUCUREȘTI

«MINERVA», Institut de Arte Gra-
fice și Editură, Bulevardul Aca-
demiei 3 -- Str. Edgar Quinet 4.

1909

C/953

Biblioteca Centrală Universitară	
BUCUREȘTI	
Cota	81 217
Inventar	C107 950

ec 50/02

EDITURA INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE «MINERVA»
B-DUL ACADEMIEI 3. — STR. EDGAR QUINET 4.

Reproducerea oprită.

B.C.U. Bucuresti

C107950

GUTURAIUL

Un băiat de nu știu unde,
Cine poate să-l mai știe!
Intră còlo 'n spițerie.
— Ce poștești?

— Poi, uite, zice,
Eu, mă rog, am fost venit
Ca să-mi dați un guturaiu
Care-o fi mai îndrăcit.
Voiu să-l dau unui călugăr;
Că de cine-am întrebat,
Guturaiul poți a-l trece
Numai după sărutat:
Te sărută, săruți mâna:
Cum de-un altul te-ai atins,
Guturaiul, hai, s'a prins.

Eu îl dau fetei din casă,
Tatei fata o să-l dea;
Și, precum îmi dau eu sama,
Dela tata îl ia mama;
Iar pe urmă delă mama
Și călugăru-o să-l ia.

ANTAGONISMOS

Ci-că la Galați odată,
Cum se spune, chiar în port,
Un biet grec din întâmplare
A căzut năprasnic mort.
Ce să fie, toți întreabă,
Ce-i pricina, ce să fie?
Vine lume, vin și doctori
Dară nimeni tot nu știe.
Ba, că-i ciumă, ba-i holëră,
Să ghicească toți se 'ntrec,
Până când de-odată numai,
Hop, sosește-un doctor grec.
Doctorul acesta însă,
Ce-a făcut el, cum a dat.
Căci de-odată, haide, 'ntreabă
Dacă știi ce-o fi mâncat.
— De, mă rog, răspunde unul,
Asta pot eu să v'o spui:

A mâncat ridichi cu pâne
Și fasole, cât văzui.
— Bine-acum doctorul, zice,
Dar ascultă, uite, stăi.
Spune ce-a mâncat întâi?
— A! D'întâi ridichi mâncat-a,
L'am văzut la masă jos.
— Ei, atunci, doctorul zice,
E mort d'*antagonismòs!!!*...
Antagonismòsul este
O luptă de 'mpotrivire
Ce se 'ntâmplă-adesse 'n fire:
Vezi, fasola și ridichea,
După cum la carte scrie,
Au în ele o tărie.
Și tăria de ridiche,
După cum la carte-i spus,
Vrea mereu să iasă 'n sus;
Iar tăria de fasole,
Nu știu pentru ce folos,
Vrea mereu să treacă'n jos.
Și la omul ăsta, bietul,
Dând fasola de ridiche
N'a putut să iasă 'n jos
Și-a crăpat bolnavul, bietul:
A fost antagonismòs!!!...

SENTINELA ȘI CĂPRARUL

— Uite, leat, căprarul zice,
Rămâi singur tu de-acum,
Iar de trece generalul,
Sunt la crâșmă peste drum.
Dacă vezi că dânsul este
Vin pe loc și-mi dă de veste.

— Ian ascultă, sentinelă,
Generalul n'a venit?
Că-l aștept de două ceasuri
Fie-al naibei de pârlit!
Îl aștept, căprarul zice,
Fie-al ciorilor să fie,
Și el nici gând ca să vie!!
Eu mă duc iar,... dacă vine
Dă-mi de veste-atuncea dar?..
— Să trăiți, da, domn-căprar.

— Cine oare-o fi și-acela
Care-i zice ghinărar?!..
Rău s'a supărat pe dânsul
Domn-căprar!..

— Ian ascultă, sentinelă,
Ești nebun ori prost, recrut?!
Pentru ce nu-mi faci *salut*?
— Dar de ce salut anume?!
Și ce mi te rățoești?!
Că tu-adică, cine mi-ești?
— Apoi eu sunt generalul.
— Ghinăraru? — Atunci dar
Șterge-o iuti că dai de dracu:
Supărași pe domn-căprar!..

TURCEASCA ȚIGANULUI

Turcu-odată s'a 'ntâmpat
De s'a supărat pe sat,
Iară satul, vai de el,
Ca s'o scoată la un fel,
Pe țigan gășind tălmăciu
Iuti la Turc l-a și trimis.
Și țiganul ca țiganul,
Ce-a făcut el, ce-o fi zis,
Tălmăceala lui la urmă
Nu i-a fost așa de geaba :
A 'ncurcat amarnic treaba ;
În loc de-a muia pe Turc,
Cum era Turcu 'ndrăcit
Mai al naibei l-a zburlit,
L-a zburlit așa de tare,
Căci acum Turcul turbat
Se făcuse foc pe sat.

Iar la urmă ce să facă?

Neputând sfârși cu bine,
Hai cu toți la judecată.

Vin sătenii, Turcul vine,
Vin cu toți. Judecătorul

Însă cum se chibzuește
Vrea să vadă de țiganul

Știe 'n adevăr turcește?
Și-l întreabă 'n multe feluri

Ca să poată tot află,

Iar la urmă 'ncheie așa:

— Știi turcește, măi țigane?

— O-ho-ho!... Ba cum mai știu,

Cât p'aci să fiu hagiu,

Să mă duc la *Rusalim*

Să mă miruesc cu mir!...

— Dar cum zic Turcii la *cal*?

— De, la cal ei zic *bighir*,

— Bine, așa-i, la cal *bighir*,

Dară iepei cum îi spui?

— Apoi iepei cum să-i zică:

Bighirița calului...

PUTEREA CA ROATA

Unul, vrând să intre 'n slujbă,
A umblat cât a umblat,
Iar văzând că nu sunt chipuri
Hai s'a dus și la 'mpărat.
Împăratul, când îl vede,
Ce gândește nu se știe,
Dar ia suplica și scrie:
*«Puterea i-o roată care,
«Cine-o poate 'nvârte-o are!»*
Omul nostru, cum citește
Cele ce 'mpăratul scrie,
Merge 'ntins la vizirie
Și vizirului grăește:
— Hai, să-mi treci puterea mie!
Biet viziru-i minunat;
Dar când scrisu 'i de 'mpărat
Ce să faci, ori ce să spui?!...
Haide-i dă puterea lui.

Omul nostru când se vede
C'a ajuns mai mare 'n țară,
Tae, schimbă, scoate-afară
Și'n vr'o patru sau cinci zile
Tot ce-a fost din vechiu a ras,
Numai unul ofticos
Din slujbași a mai rămas.
Ofticosul om cu neamuri,
Cu cucoane mai vârtos,
Nu cumva să fie scos,
Toate neamurile-a pus
La 'mpăratul de s'au dus:
— Luminate
Împărate

Știți vizirul nou numit
Lumea toată a 'nmărmurit.
C'a făcut pârjol în țară:
Tot a ras și-a dat afară,
Și-a rămas un... ofticos
Și ne temem c'o fi scos...
Împăratul l'aste toate,
Zice-atunce: — Cum se poate?!...
De vizir din nou numit
N'am habar, nici n'am gândit!
Și ce face? Răutăți?
Părtenie? Nedreptăți?»
— Ba, 'nălțate împărate
Face lucruri cu dreptate,
Dar de bietul ofticos
Noi ne temem c'o fi scos.

— Bine, zice împăratul,
Hai, vedeți la vizirie
Și viziru aci să-mi vie.
Iar când omul nostru vine
Împăratul zice:

— Bine,
Cine ți-a dat voe ție
Să te urci la vizirie?!...
— Apoi, uite, luminate,
Eu făcut-am cum ați zis
Acolo unde mi-ați scris:
«Puterea i-o roată care,
«Cine-o poate 'nvârte-o are!»
— Ei, și-o 'nvârți!?

— O 'nvârt prea bine,
Cum văzui eu pân' aice.
— Apoi, bine 'nvârte-o dară...
Împăratu-acuma zice.

RUSUL DIN POD

Ci-că-un rus soldat, odată
Când erau Rușii p'aici
Dând prin mahala 'ntr'o seară
Printre casele mai mici,
Cum era străin, se vede,
Sau nu știu din ce pricină
Nimeri 'ntr'un pod de casă
Lângă-o sdravănă slănină.
Iar în pod colò sârmanul
Ajungând pe ne-așteptate,
Neavând ce face altă,
Hai, luă slănina 'n spate —
Și porni, de drum să-și vadă. —
Unde-a fost el de-o fi stat,
Nu era să umble doară
Noaptea rătăcind prin sat.
Dar când vrea să plece dânsul,
Dintr'odată, cum îi vine,

Saltă, hop, în sus slănina
Ca s'o pună 'n spate bine.
Iar când saltă numai iată
Scândurile vechi, uscate,
Trosc, se rup și cade rusul
Cu slănina 'n casă, 'n spate.
Om, femeie, cei din casă,
Vr'un flăcău, mai cine-a fost,
Sar la rus ca să-l apuce
Din cotro și cu ce rost?!..
Iară rusul când se vede
C'a ajuns în așa hal,
Repede cu glas întreabă :
— Care-i drumul la spital?

ȚIGANUL DUPĂ NAȘ

Căpătase biet țiganul
De curând un puradel
Așa mic și frumușel
De nu mai putea de el,
Și voia și el acuma
Dac'o fi să-i poată-afla
Și să-i dee-așa un nume
Cum n'a mai fost undeva.
Hai pornește drept în lume
Și mai mult pe la oraș
Ca să-și caute vr'un naș.
Și mergând mai mult așa
Se 'ntâlni cu cineva:
— Cum ți-e numele?
— Christos.
— Hei! Christos și Christ-osos!
Prea osos,
Sărăcăcios!

Nu te iau de naș, degeaba!...
Nu-ți-e numele frumos.
Mai încolo dă de-un altul
— Cum te chiamă?
— Dumnezeu.
— Ditai!.. Vai de capul meu!
Dumnezeu, dumnezeos...
Nume lung și uricios!...
Nu-i cum vreau eu, drăgălaș!...
Fugi că nu te iau de naș!

În sfârșit dă și de-un altul:
— Cum te chiamă?
— Apoi, Dracu.
— Aoleo! Dracu
Siracu!
Drac... drăcos
Nume frumos!
Și frumos și drăgălaș,
Haide că te iau de naș...

SASUL GAZDĂ

Sasul vrând și el s'arate
Că-i grozav de primitor,
Hai, primi 'ntr'o iarnă 'n gazdă
Într'o seară-un călător.
Îl primește, dar in casă
Loc să-i dee nu se 'ndură
Ci mi-l culcă-afară'n șură.
— Uite, dragă, zice Sasul
Culcat ici lângă pătul
Căci în casă strâmt la mine,
Dar în șură larg destul.
Uite-acî și câne culcă,
Și purcică mai la vale
Drept la cap al dumitale.
Călătorul, se 'nțelege,
Cam strâmbă colò din nas
Dar, ne-având ce face omul,
Zice: Bine, lasă, las...

* * *

S'a culcat și om și câne,
S'a culcat și Sasul, dară
Când vrea Sasul ca s'adoarmă,
Hop, c'aude-umblând pe-afară.
— Ce-i acolo?! Cine este?...
— Apoi, uite, eu, jupâne
Îi răspunde călătorul,
Strâng surcele să fac focul
C'uite tremură cel câne.
— Cum?! Sa fècut foc în șură?!
Asta eu nu vreu de fel...
— Dar, vezi, tremură cel câne
Și nu pot privi la el.
— De nu poți privești, atunci
Vin te culcă còlea 'n casă.
— Dar ce-o face bietul câne?!
— Ei, ce-o face! Vino, lasă...

RĂSPLATĂ

Intr'o prăvălie-odată,
Prin Covaci ori prin Şelari
Unul târgueşte-o cursă
D'ale pentru şoareci mari.
Şi se face-o târgueală
D'ale lungi şi împănate :
Din cât, zice negustorul,
Omul dă pe jumătate.
— Apoi, zice negustorul,
Cum să 'nchee vorba vrea :
Cu-aşa preţ astfel de cursă
Nici odată nu-i avea.
Alţii vânză cum le place
C'alţii nu ştiu, de, cum stau,
Dar eu cu-aşa preţ nu dau.
— Dacă nu vrei, zice omul,
N'am ce-ţi face, de, n'o vinde ;
Eu dau bani şi nu ştiu 'ntr'înşa
Batâr şoareci de s'or prinde.

— Cum?! întreabă negustorul,
Astfel cugeți dumneata?!

Crezi c'un lucru rău ți-aș da?!
Vezi cum sunt cumpărătorii

Cată 'ntr'una garanție!

Că n'o prinde-acuma șoareci?!

Dar de-o prinde ce-mi dai mie?!

— De, răspunde-acuma omul,

Păi, mai ce la deal la vale,

Dac'o fi să prindă șoareci

Eu ți-i dau toți dumitale.

ECOUL

Doi cătând ceva mai nou
Povestiau despre ecou :
— Ici la noi, vorbește unul,
E-un ecou așa de tare
Că chiar șoapta cea mai mică
Ți-o răsună 'n gura mare.
Când, de pildă, strigi tu : *Măi!...*
Apo-atunci te-aține, stăi,
Că-ți răspunde : *Măi, măi, măi!...*
Iar de-i zice cumva *Prost!*
Apoi nu-i mai dai de rost
Că-ți răspunde : *Prost, prost, prost!...*
— Ba la noi, răspunde cellalt
E-un ecou mai îndrăcit :
Nu e numai ca la tine
Să-ți mărească ce-ai șoptit ;

Că la noi, la ezetură
De te-o pune Dumnezeu
Ca să zici odată: *prost!*...
Apoi vai de capul tău,
C'unde 'ncepe còlo-a zice,
Când mai des și când mai rar:
Prost! Netot! Netrebnic! Vită!...
Vacă! Dobitoc! Măgar!..
Și mai câte, vai de mine...
Nu mai spun că mi-e rușine...

ȚIGANUL UITUC

- Hei, țigane-ascultă,
Spune știi turcește ?
Astfel zice turcul,
La țigan scrâșnește.
- Știu, cum nu, cocoane ;
Cum doar să nu știu,
Zice iuti țiganul
Privind cam sașiu.
- Cum se chiamă dară
Pâine pe turcește ?
- De, *ekmek*, cocoane,
Astfel se numește.
- Dară *pâne* rece
Cum s'o fi zicând ?
- Dar să se răcească
Parcă are când ?!
- Dar *Bou* cum se zice ?

— Ho! Așa de mare,
Dracul să-i dea nume
Grija lui mai are?!
— Dar *ou* cum se cheamă?
— Așa mititel
Cine, dracu-anume
S'a gândit la el?!...
— Dar... *rahat* ian spune
Știi tu cum se cheamă?
— Cum?!.. Cum?!.. Stai, cocoane,
Mămulică! Mamă!
Parcă dracu-anume
Mințile că-mi fură
Că de-un ceas doar, uite,
Îmi umblă prin gură!!..

ÎMPARATUL ȚIGANULUI

Un țigan de mult odată
Ce-a gândit ori ce-a visat
I-abătuse că el musai
Vrea să vadă-un împărat.
Vrea să vadă, dară unde?
Împărați p'ori-unde nu's.
Că la Țarigrad e unul!
Hai, la Țarigrad s'a dus.
Când la Țarigrad ajunge,
Umblă târgu 'n lung și 'n lat
Ca să dea de împăratul,
Pân ce-ajunge la palat.
Dar când la palat ajunge,
Cum el locul nu-l prea știe,
Cum se uită pe-o fereastră
Vede 'ntr'o bivolarie.
Iar colò 'n bivolarie
Parcă dinadins chiar pus,

Un biet bivol rumezând
Stă cu botu'ntins în sus.
— Hau! țiganul strigă-odată
Când la bivol jos privește
Și 'napoi se cam ferește
Apoi zice: Uite-l, mamă...
Bhea! Ce ochi, ce năsoiu lat!
Uite-l câtu-i de 'mpărat!!...
Mulțumesc lui Dumnezeu
Că văd împărat și eu.
Dar urită baraghină!
Vezi că-i lege mai străină!

RUSUL ȘI MANTAUA

Mai de mult, pe când cu Rușii,
Cum mergea un rus pe stradă
Iată 'n cale-i, ce să vadă?
La un colț de-un stâlp legat
Șade-un cal gata 'nșeuat.

Iar pe șea

Șade-o manta.

Rusul cum zărește șeaua,
Dă p'alături, hăț mantaua,
Și pe umăr iute-o ia
Și se duce-așa cu ea,
De puteai chiar tu să spui
Că-i curat mantaua lui.

Dar cum merge dânsul, merge
Făr' a se'ngrija de fel
Iată omul după el:

— Ian ascultă, gospodine,
«Dar ce mergi așa zorit?»

- «Apoi, rusul îi răspunde,
«Uite, merg că sunt grăbit».
- Dar de ce luași mantaua
«Stăi, mă rog, și lămurește».
- O luai că-mi trebuiește.
- Dar și mie-mi trebuiește,
Zice omul supărat.
- Mie-mi trebuie mai tare,
Zice rusul apăsător.
- Dară vezi, mai zice omul,
«Că mantaua este-a mea».
- A! Așa?!... vorbește rusul,
«Na-ți-o dar și mergi cu ea».
-

SACII FEMEII

Intr'o zi pe drumul mare
Lume multă 'n jos, în sus,
Cu trăsuri, călări, cu care,
Și grăbiți la 'ntors, la dus;
Iar în mijlocul șoselei
Unul stă, c'un car cu boi,
Și tot strigă și injură,
Pe la car pe dinapoi
— Hei, cu carul!... strigă lumea,
— Bade, hei, deschide drumul!
— Haide 'n lături, strigă-un altul
Arătând cu ciudă pumnul.
Iar în mijlocul șoselei
Cel cu carul lui cu boi,
Nici n'aude, tot injură
Pe la car pe dinapoi.
În sfârșit, din toată lumea
Ce-i acum pe drumul mare

Iată còlo lângă dânsul

Se oprește-un oare-care :

— Dar ce ai tu, măi creștine,

De tot țipi și 'njuri mereu ?

— Ce să am, răspunde omul ;

la sunt vai de capul meu,

Uite merg cu saci la moară

Și-mi tot leg într'una sacii

De m'apuc' aci toți dracii,

Căci să cați în toată lumea

P'unde-i vrea și câtu-i vrea

Nici că-i mai găsi muiere

Păcătoasă ca a mea !!

— Dar de ce ?

— De ce ! Poi, uite,

Când a fost să plec la moară

Mi-a legat ea sacii doară ;

Și-așa prost ce i-a legat

Că să-ți spun, mă rog, ce vrei,

Uite poate-a zecea oară

Îi leg iar pe urma ei !

MAI LA UMBRA

Un țigan s'a prins la popa
Să-i cosească prin grădină,
Iară popa de mâncare
Să-i dea ceapă și slănină.
Dar să-i dea d'intâi mâncare,
Căci sătul un muncitor,
Știi, lucrează mai cu spor.
Și i-a dat mâncare popa,
Tocmai cum au fost vorbit,
Și țiganul, fără de vorbă,
Hai, plecat-a la cosit.
Iară când se duce popa,
După dânsul la grădină,
Ce făcea colò țiganul?
S'așezase pe hodină!..
Sub un nuc colò la umbră
Se lungise frumușel

Și dormia că și pământul
Adormise pe sub el.
— D'apoi, bine măi țigane,
Zice popa necăjit,
N'ai tras nici măcar o brazdă
Și te-ai pus la hodinit?!...
Vai, ce păcătos și leneș!
N'am văzut așa tigoare!
Nu ești vrednic! Nu ești vrednic
Să te vază sfântul Soare!
— Apoi vezi, țiganul zice,
Tot cu grija de păcat
M'am ferit și eu de soare:
Mai la umbră m'am culcat.

ȚIGANUL ȘI PREOTUL

Un țigan cum trece drumul
Merge dondăniind din gură
Și înjură, și înjură...
Iar un preot îl întreabă :
— Dar de ce 'njuri așa rău ?
Și țiganul îi răspunde :
— Ia-l înjur pe Dumnezeu !
— Cum se poate ?!...
— De, se poate,
Că el câte mi-a făcut !
Mi-a făcut atâtea rele
Că nici mort n'aș fi crezut !
Mi-a luat pe biata mama,
Și pe tata l-a luat,
Și dănciucul și fetița...
Și măgarul mi-a crăpat !
Apoi cum să tac, părinte,
Cum să rabd atâta rău ?

Cum să-mi facă-atâtea rele
Dânsul care-i Dumnezeu!
— Dar nu știi ce zice 'n carte,
Cum la slujbă se citește:
Dumnezeu adese ceartă
Pe acela ce-l iubește?
— A! Grăește-acum țiganul,
Apoi dară, Doamne sfinte,
Mai iubește-l ca pe mine
Și pe hăst cinstit părinte!..

L-A LUAT DUMNEZEU?

Un țigan mergând cu tat-su
Pe la munte de'ntâmplare,
Printr'un loc cu povârnișuri
Cătr'o râpă-adâncă tare,
Cum mergeau vorbind într'una:
Ham-ta-rata, ham-ta-ra,
Numai iată că bătrânul
Cade còlo'n râpă, na!
Și se duce 'n jidovină
Rostogol, de-a bou 'n jos
Până ce dintr'însul poate
Nu rămâne 'ntreg nici os.
Iar feciorul-său văzându-l
Că se duce 'n așa fel,
Stă și flueră și el.
Iar când iese 'n drum încòlo,
Iată 'n drum un oare-care
Îl întreabă de'ntâmplare:

- Dară tet-to unde este,
Căci cu dânsul ai pornit ?
- D'apoi tetea, zice dânsul,
Pe-acolò s'a prăpădit.
- Cum se poate, zice omul,
Cum se poate, spune, zeu,
L-a luatu-l Dumnezeu ?
- Aș, de unde, zice dânsu,
Doar n'a mers în sus, săracul,
Că s'a dus la vale 'n râpă :
Cred că l-a luat chiar dracul...
-

POTCAPUL MUSCALULUI

Intr'o vreme, când Muscalii,
Dând soldați la gazdă 'n sat,
La un om vr'o trei muscali
Și pe-un popă 'n gazdă-au dat.
Intr'o zi când nici Muscalii
Și nici popa nu era,
Hai, femeia intră 'n casă
Ca să caute ceva.
Iar intrând femeea 'n casă
Și dând còlo de potcap,
Cum îi vine, cum îi pare,
Că și-l pune, hai, pe cap.
Iar cum dânsa cu potcapul
In oglindă se privia
Iată-c'un muscal în casă
Intră, hop, și dă de ea.
— A-ha-ha! Ce popă tânăr
Zice-atunci muscalul iute

Și pe dată fără vorbă,
Hai, s'apucă s'o sărute.
Iar bărbatul de la ușă,
Cum privia prin crăpătură,
Și vedea potcapul popei,
Zice-atunci și el din gură:
— Uite-al naibei de muscal,
Oare ce l'o fi-apucat?...
Ia pe popa l-a pupat!..

SAI, LUPULE

Un țigan de mult odată
P'unde fuse și umblase
C'un urcior se căpătase.
Deci punând urcioru 'n băț
Iară bățu 'n spate sus,
Hai la mers pe drum s'a pus.
Și mergea cu grabă mare
Căci era din depărtare.
Dar pe drum prinzându-l noaptea
Și fiind el singurel.
Se gândește cam astfel :
Ce mai câmp, și vale lungă
Și cum dă pe'ntunecate,
Ce mai lupi se pot abate
Prin așa pustietate !
Iară cum gândește dânsul,
Iată-un vânt cam tărișor

Incepând să sufle noaptea
Flueră prin cel urcior.
— Lupul, Na! țiganul zice,
Și făr' a căta 'n napoi
Intr'o clipă-o ia la fugă
Printre grâu și păpușoi.
Și tot fuge, fuge, fuge,
Făr a zice vr'un cuvânt,
Până când de-odată cade,
Buf, cu nasul de pământ.
Iar când cade, cum vă spui,
Numai iată și urciorul,
Buf și el în capul lui.
— Na, răcnește-acum țiganul
Făr' a mai putea mișcă :
Sai tu lup și mă înhapă
Că, se vede 's partea ta!

FRIG MARE

— Doamne-amarnic frig mai este,
Măi, prin țara muscălească ;
Nici copaci nu sunt pe-acòlo,
Că de'ngheț n'au când să crească.
Că de-arunci acòlo apă
Dintr'o cofă-așa deodată,
Pân să cadă jos, îngheață :
Cade jos ca o bucată.

Cam așa vorbește unul,
Despre frig sau ger, când-va ;
Iar un altul, care-ascultă,
Ii răspunde cam așa :
— Dar la Ruși, ascultă, frate,
Este-un ger așa turbat
Că să vezi ce s'a 'ntâmplat.

Intr'o noapte astă iarnă
Era ger așa de tare
Că-o pisică-umblând, se vede,
P'unde-va, p'o casă mare
Și vrând d'acolò să sară
Într'un loc, pe-o casă mică,
Ce păți, biata pisică?!..
Când sări de sus de còlo,
De pe casa cea mai naltă
Către casa ceea-laltă
A rămas, mă rog, de-odată,
In văzduh, așa 'nghețată!..

FILOSOFII ȘI PLUTAȘUL

Vr'o trei filosofi odată

De la munte scoborând

Și cam spre Galați în còlo

Pe o plută-acum mergând,

Ne-având alta ce să facă,

Cum stau ei pe plută-așa,

Intră 'n vorbă cu plutașul

Și s'apuc' a-l întrebà :

— Ian ascultă, bade Gheorge,

Să ne spui adevărat,

Știi ca să citești în stele ?!..

— D'apoi cine m'a 'nvățat !

— Dar de crugul Lunii, bade,

Ce-ai puteà ca să ne spui ?

— Dară ce să spun ? Eu nu știu !

Nici de este, nici de nu-i.

-- Cum se poate ?!.. Apoi dară

Știi ceva psihologie,
Sau din antropologie
Sau din logica formală,
Sau din metodologie ?
— Nu, nu, zice badea Gheorghe,
Și 'ngrijat spre apă cată
Căci într'o holboacă pluta
Trage iute-a fi sfarmată...
— Cum nu știi nimic din astea ? !
Nu le știi nici chiar pe nume ?
Zice-un filosof atunci,
Cum dar mai trăești pe lume ? !..
— Dară zice, badea Gheorghe,
Cât sunteți de învățați
Să vă 'ntreb și eu un lucru :
Știți, mă rog să înnotați ?
— Da' nici nu gândim la asta
Cât e lumea și pământul !...
— Apoi, zice badea Gheorghe,
Dacă *nu*, vă fură sfântul !..

V Ă C U Ţ A

- Mamă, dară unde-i tata,
Unde şede-aşa de bine,
Că s'a dus de dimineaţă
Şi-acum văd că nu mai vine ?
- Tatu-tău de dimineaţă
De cu noapte a plecat
Şi s'a dus la Dumbrăvăţ
Unde-i vaca la suhat.
- Şi ce face el acòlo ?
- De, s'a dus s'o vază'i bine ?
Are apă ? De mâncare ? —
Cum se duce ori şi cine.
Ba, se poate cine ştie,
După cum ziceà şi el,
Ca să aibă-acum şi lapte
De-o fi-având cumva viţel,
— Şi de are-atunci ce face ?

— De. s'a dus s'o iee-acasă
De-o găsi-o cu vițel.

— Iar de nu?

— Atunci o lasă.

— A! Privește!! Tata vine,

Dar văcuții noastre-acuma

Parcă nu-i prea este bine

Că tata din Dumbrăvăț

I-aduce pelea pe băț.

CE FACE CALUL

Un biet om aveà un cal
Alb sau negru cum a fost,
Dar bătrân și slab al naibei,
Deșelat, șoldit și prost.
Neputând să-i mai slujească
La nimică, nici de fel
Ce să facă omul, bietul,
Hai la târg atunci cu el.
Merge 'n târg și azi și mâne
Unde-i bâlcu sau iarmaroc,
Dar vr'un muștereu să-l iee
Nu găsește nici de loc.
Care cum pe-acòlo trece
Vede calu-l cată 'n gură
Ș'apoi pleacă 'n drumu-și iară
Dacă nu mai și-l înjură.
Dară toți îl cată 'n gură.
S'a 'nvățat și calu-acum :

De te uiți ceva la el
Făr de nici o supărare
Cască gura 'ndata mare.
Treaba asta merge 'ntr'una
Patru săptămâni de-arândul
Până când la urmă omul,
Hai, se satură plimbându-l
Și nici nu-l mai duce-acasă
Unde stă acòlo 'n sat,
Ci-i dă drumu 'n câmp, în còlo,
Unde-l lasă ca uitat.

După nu știu câtă vreme
Un sătean întrebă: — Vere,
Dar cu calu-ți ce-ai făcut,
Căci eu uite-acum prin țarnă
Mi se pare l-am văzut.
— L'ai văzut? întrebă omul.
— Da, văzut.
— Și ce făcèa?
— Apoi nu știu, zice celalt,
Mi se pare că pășteà;
Dar de trece-un om pe-acòlo,
El, să vezi, bātu-l-ar sfinții,
În spre dânsul căscă gura
Și rânjind i-arată dinții!...

TREIZECI DE GALBENI

Un ovreiu sărac odată,
Încolò pe la Bacău,
Ca să-i dea treizeci de galbeni
Scrie, hai, lui Dumnezeu.
Și luând apoi scrisoarea
La pădure drept s'a dus,
Și ca Dumnezeu s'o iee
Într'un pom a pus-o sus.
Un boer, văzând scrisoarea,
O dă jos, citește 'n ea,
Și văzând ce lucru-ovreiu,
Dela Dumnezeu cerea,
Haide, ia treizeci de galbeni,
Căci erà boer avut,
Și chemând p'ovreiu la dânsul
Îi dă cât a fost cerut.
Se 'nțelege că boerul,
Deși-i dase din al său,

Dar ovreiului îi spuse

Că's bani dela Dumnezeu.

Deci ovreiul, luând banii,

Într'un suflet fuge-acasă

Ca s'arate și nevastei

Banii care-i căpătasă.

— Ce's aceia ?

— Bani, nevăstă ;

Ce-ai uitat, mă rog, că eu

Ca să-mi dea treizeci de galbeni

Am fost scris lui Dumnezeu ?!

— Ei, ș'apoi ?

— Apoi acuma

Na, boerul m'a chemat

Și treizeci de galbeni, aur,

Uite 'n palmă mi i-a dat.

— Ți-a dat el ? Ovreica 'ntreabă

— Apoi, el mi i-a dat, zău ;

Căci lui, vezi, chiar pentru mine

I-i dăduse Dumnezeu.

— Bine, bine, zice-ovreica,

Cred c'o fi adevărat ;

Dară lui...? Dumnezeu oare

Numai trèizeci i-o fi dat ?!..

MORUN PROASPĂT

Căpitanul nu-i acasă,
De cu noapte s'a pornit;
Iară pe soldat cucoana
L-a trimis la târguit:
Dar soldatul care-acuma
Se găsea la căpitan
Se'ntâmplase cam... țigan.
Și țiganu-a mers în piață,
După cum l-a fost trimes
Ca s'aducă morun proaspăt,
Nesărat și într'ales.
Dar când vine el din piață,
Ce-a adus, ce-a cumpărat?
Nu morun i-aduce proaspăt
Ci morun bătrân, sărat.
Când îl vede-acum cocoana,
Necăjită, supărată,

Ce să-i facă ? Să-l cârpească ?
Să-l alunge ? Ori să-l bată ?
Căci e și târziu acuma,
Nu e doar de dimineață
Să-l trimită iar în piață ;
Strigă numai supărată :
— Na ! Mănâncă-l tu ! Rușine !..
Iar țiganul iute 'ntreabă :
— Sărut mâna, dar... nu-i pâne ?!..

FIE-ȚI DE BINE

Un țigan văzând că'ntr'una
Bărbierul la oricine
Când de ras îl isprăvește,
Zice : Hai, fie-ți de bine ;
Se gândește el în sine :
— Mă ! Dar cinste ce le face !..
Bată-i vina lor să-i bată !..
Și-uite, mie-așa cuvinte
Nu mi-a zis doar niciodată !
Să-mi fi zis și mie-al naibei,
Cum le zice la oricine,
Acolò : Fie-ți de bine !..
Iar gândind așa țiganul
Și umblând el chip și fel
Și găsind vr'un gologan,
Hai la bărbier și el :
— D'apoi ce vrei, mă țigane.
Să te rad pe-un gologan ?!..

-- D'apoi de, ți-o fi pomană!

Ce să faci? Un biet țigan...
Bărbierul, ce să facă?

Haide-l rade; dar ce-i vine,
Ori mai ce gândește, nu știu,

Nu-i zice: Fie-ți de bine.
Ce să facă-atunci țiganul?

Șede lângă ușă tras,
Și să-i mai aducă-aminte

Zice 'ncet: Și eu m'am ras,
Socotind că bărbierul,

În sfârșit ca la oricine
Îi va zice și lui, haide,

Acolò: Fie-ți de bine,
Bărbierul naibei însă,

Mai la urmă ce să-ți pară,
Zice: — Ei, dacă te-ai ras

Haide-atuncia eși afară!

CU LINGUROIUL

Se 'ntinsese praznic mare
Jos în curte la Șerban,
Intr'un capăt șede popa,
In celalt un biet țigan.
Popă este, lume este,
Masa 'ntreagă s'a 'mpănat
Dar mâncare nu s'a dat.
Toți așteaptă, când de-odată
Iată-un străchinoiu s'arată:
Hop, s'aduce-un străchinoiu
Și cu el și-un linguroiu;
Iară cei care 'mpărțesc
Intre dânșii sfătuesc:
— Dar cu ce să 'mparți acuma
De colea din străchinoiu?
— Uite-o lingură mai mare...
— Ba, na: uite-un linguroiu

Că 'ntr'un linguroiu de vrei
Cât ți-i strachina îți iei.
Iar când ei vorbesc astfel,
Hop, țiganu-atunci și el.
— Apoi dacă linguroiul
E mai cât și străchinoiul,
Dacă poate nu vă vine
Haide 'ncepeți dela mine.

DE MOARTE BUNA

Se făcuse-o 'nmormântare
Nu știu unde, la un sat,
Și pe urmă dascăli, preoți,
Tot poporul adunat
Se 'ntorcea dela 'ngropare
Ascultând pe unul, altul
Cum vorbeau de răposatul.
Iar cum merg așa la praznic
Și cum vorba merge strună,
Babele mi'ntorc povestea
La cei morți de moarte bună:
— Doamne, Maică, bună moarte
Mai avù bietul cutare
A 'nchis ochii și-a fost gata,
Rece, mort, fără de suflare!
Nici suspin, nici semn de chinuri;
N'a mișcat, nu s'a sucit;

Dacă nu-l știai că moare,
Zău, jurai c'a adormit!...
Dar țiganul dintre oameni,
Hai și el cu vorba 'ndată:
— Ce mai moarte bună-avut'a
Sărmănelul meu de tată..!
Numai vezi el n'a 'nchis ochii,
Ci-a făcut niște ochi mari
Parcă-ar fi văzut, mămucă,
Cine știi-ce: Turci, Tătari!...
Că la el n'a fost chiar moartea,
Blestemata, să-l omoare:
Ea-'i trimise pe-un călău
De-l puse 'n spânzurătoare.

LEGEA POPII

Merg la drum odată trei:
Popa, Turcul și-un Ovrei
Și fiind un drum mai mare
Au cu toții de mâncare.
Când ajung la un isvor,
De subt umbra unor tei,
Hai, s'așează la mâncare
Pe verdeață jos toți-trei
Din desagă-acuma Turcul
Mai flămând ori mai grăbit,
Scoate còlo un puiu fript,
După dânsu-apoi Ovreiul
Haide scoate cu mândrie
Brânză albă'ntr'o hârtie.
Iară Popa hai și el
Scoate còlo un purcel.
— Ei, poftiți, Ovreiul zice,

Am o brânză minunată
De-abia eri a fost sărată,
Și s'apucă, hai, toți-trei
De mâncat dela Ovreiul.
Și cum stau cu toții roată.
Hai, mănâncă brânza toată.
— Apoi, uite, zice Turcul,
Iată-acuma brânză nu-i,
Hai luați coala din puiu.
— Mulțumesc, Ovreiul zice,
Aș luă, dar voe n'am,
Nu-i tăiat, zău, de Haham.
Iară Popa și cu Turcul
Mi s'așează bot la bot
Și mănâncă puiu tot.
Apoi Popa hai și el
Zice: Haideți la purcel.
— Mulțumesc, răspunde Turcul
Dar la mine nu-i ertat,
Că'n Coran spune păcat.
— Și la mine, zice Ovreiul,
Căci nu-i cușer, cum se știe.
Iar văzând acestea Popa,
Hai se dă lângă purcel
Și-l mănâncă singurel.
— Hei, grăește-atunci ovreiul:
Brânză, și purcel și puiu
Popa le-a mâncat pe toate!...
Știu că-i bună legea lui!...

POTOPUL

Trei mergeau la drum, pe iarnă,
Mai de mult cândva într'un an:
Un ovreiu, un om de-ai noștri
Și cu dânșii și-un țigan.
Cum mergeau, pe-o noapte însă,
Poposind ei într'un sat,
La o casă oarecare
Găzduire li s'a dat.
Dar, când fù pe la culcare
Să se culce fiecare,
Gazda zice către ei:
— Dar știți una, feții mei?
Cum se pare-aci la mine
De dormit e foarte bine,
Dar adese-ori se 'ntâmplă
Că-un potop de apă vine.

Când aud astfel drumeții,
Se 'nțelege fieși-ce-care
Cam gândește la scăpare.
Dar din toți, întâiu românul
Fără mult a se codi
Merge de se culcă 'n pat:
Ce-o fi scris așa i-o fi.
Și țiganul sus pe vatră
Mi s'așază, hai, covrig :
Până ce-o veni potopul
Barâm n'o muri de frig.
Iar, ovreiul, ca să scape
D'astfel de nevoe greă,
Leagă-o albie de grindă
Și se culcă sus în ea :
«De-i potop, gândește dânsul,
«Eu cu albia mea pot
«Ca să scap ca și cu-o luntre.
«Taiu frânghia, hai, și 'nnot!
Noaptea însă-apoi românul,
Mai târziu s'a deșteptat
Și având, pe cât se pare,
Niște apă de-aruncat
Ca să nu mai iasă-afară
Intr'un frig ca 'n acel an
Varsă apa-acòlo 'n casă
Peste vatră pe țigan.
Iar țiganul simțind apa
Peste el deodată hop,

De prin somn deodată strigă :
— Aoleo, săriți! Potop!
Când potop! țiganul strigă
Și ovreiul, de cuvânt,
Tae frânghia... dar, haide,
Buf!... cu capul de pământ..!

LUPTA DRACULUI CU BABA

Dracul se certă cu Baba,
Vrând odată-a se curmă :
Cui cu dreptul să rămână
Darul de a descântă.
Și se ceartă ei și strigă :
Baba : *ei* și dracul : *lui*,
Până ce văzând la urmă
C'alt chip să sfârșească nu-i,
Hotărăsc ca să se bată,
Și-acel ce-o fugi bătut
Biruit pe veci să fie
Să se cheme c'a perdut.
Deci, eșind în bătătură,
Dracul un băț bun își ia,
Iară Baba 'nșfacă 'ndată
O dârja lungă-o nuea.
Și când Dracul să dea 'n Babă
De-abia numai se gândește,

Baba de departe, haide,
    Cu prăjina mi-l croește.
Dracu 'ncearcă, Baba arde-l,
    Dracu 'ncearcă, Baba iară,
Și-astfel Dracul tot încearcă,
    Baba-l bate până 'n sară.
— Știi ce, Babo, zice Dracul,
    Tu mă bați aci pe mine
Că-i prea larg în bătătură
    Și-s prea încolò de tine,
Haide 'n casă să ne batem
    Și acòlo vom vedea,
Când voiu fi de tine-aproape.
    Să mă bați vei mai putea?
— Bine, zice Baba, bine,
    Dă-mi și bățu-atuncia mie
Și eu na-ți prăjina asta
    Cârcotă să nu mai fie.
Fac astfel și intră 'n casă ;
    Dar cum intră ei, pe dată
Baba, hai, cu bățu-acuma
    lute 'ncepe iar să-l bată.
Și mi-l bate, și mi-l bate,
    Și mi-i trage iuti și creț,
Pe când Dracul cu prăjina
    Tot se'ncurcă de păreți.
Și mi-l bate Baba còlo,
    Pân-ce Dracu-așa pisat
Spală putina și-i lasă
    Darul ei de descântat.

SOACRA ȘI DOCTORII

Intr'o vreme, spun bătrânii,
Că'ntr'un târg s'ar fi 'ntâmplat
Că s'a bolnăvit o soacră,
Dar bolnavă rău, la pat.
Iară ginerile bietul,
Haide doctori, doctorii,
Fuge pe la spițerii ;
De nimică nu-și mai vede
Tot pe-acasă mai mult șede,
Șede 'ntr'una 'ngândurat,
Nedormit și nemâncat,
Prăpădit de supărat.
Până când, din întâmplare,
La el vine-un oarecare,
Unul care, cât știa,
Soacră tot bolnavă-avea.
— Ei, ce faci? Ce-ți face soacra?
Zice-al nostru către el.
Pățim amândoi la fel...

— Ba eu nu, răspunde celalt,
Nu mai paț așa de rău
Că pe soacra mea, sărmana,
A ertat-o Dumnezeu.

— Cum se poate? 'ntreabă al nostru
A murit?!..

— O-ho! Murit!..

Am adus ca azi un doctor

Și'n trei zile-am isprăvit.

— Ti-ti-ti!.. mai zice-al nostru,

Ce noroc, mă rog, pe tine!!

Și eu, uite, patru doctori

Și-acum pare că-i mai bine!

Și mai doctorii, măi frate,

Câte sticle i-am mai dat!..

— Da, mi-ai dat, răspunde soacra,

Dar eu vezi nu le-am luat.

ȚIGANUL NĂTĂRĂU

Un boer voind să plece
Cu cucoana la plimbare,
Sau la rude, la prieteni,
La vr'o zi ceva mai mare,
Stă pe scară 'n fața ușei
Imbrăcat colò frumos
Și cocoana cu capelă
Și *voal* ceva mai gros.
Stau și-așteaptă vizitiul
Ca să vină cu trăsura,
Iar țiganul colò 'n față
La cucoană cască gura,
Dar ce stai tu, măi țigane
Și te uiți așa holbat
Îl întreabă-atunci boerul
Parc'ar fi cam supărat.
— De, răspunde și țiganul
Nu-ți mai fie, zău, necaz

Mă uitam eu la cucoana

Ce mai are pe obraz!

— Dar ce are?

— Ce să aibă!

De, mai știi eu cum să-i zic!

Parc'ar fi de fier, de sârmă,

Ori de-un fel de tiriolic!

— Ei, și ce-i de are-aceea?

— De, mă mir de dumneata,

Dac'o are atunci cu dânsa

Cum mai faci s'o poți pupa?

— Apoi i-o ridic, țigane;

Ești așa de nătărău?!

— I-o ridici?! țiganul zice...

Ei... așa ți-o pup și eu.

LUPUL ȘI MOCANII

Un oer s'a dus la stână
Să-și mai vază cele oi
Și-a rămas pe noapte-acolo
Ne-având când veni 'napoi.
Noaptea însă iaca lupul;
Și ciobanii sar cu câinii
Și cu chiote l'alungă
Hăt colò din preajma stâniei.
Iar când vin 'napoi ciobanii,
După ce l-au alungat,
Hai oerul l-a 'ntrebat:
— Dar ce-a fost, mă? Vint'a lupul
Noaptea-așa deodată, hopa?!
Iar ciobanul îi răspunde:
— D'apoi ce, socoți că popa?!
— Și-a luat vr'o oae, bată-l,
Dela noi d'aci de sus?
— D'apoi știu că n'a adus!

- Și din albe or din negre
A luat el? Cam din care?
— D'apoi ce, ca să le-aleagă
A venit cu lumânare?!
— Și mai mare ori mai mică
Luat-a, bată-l Dumnezeu?
— D'apoi știu că n'o vint lupul
Cu cântarul doar la brâu...
-

CURCANII OVREIULUI

Pe la lași, de mult, când Rușii,
La o crâșmă 'n mahala,
Ca la ori ce crâșmă, sara,
Multă lume furnică,
Dară lume ca pe-atuncea,
Nu de-aci de pe la noi,
Ci cazaci și muscălime
Ce pornise la războiu.

Cum erà deci crâșma plină,
De gemeà, de forfotia
Și ovreiu la țighea,
Iată-un rus pe ușa vine,
Parcă s'ar păzi cumvã,
La ovreiu întins se duce
Și-i arată sub manta

Un curcan frumos și mare
De-ți ziceai : De unde-l are ?!
— *Scolchi* 'ntreabă-atunci ovreiul
Sau *cât costă*, cum s'ar spune,
— Nu, *dva rubla*, zice rusul
Și curcanu'n mână-i pune.
Pune mâna și ovreiul
Și 'ncercându-l de e greu :
— *Una rublă*, îi răspunde,
Căci cu două 'ți vând și eu.
— Nu, *dva rubla*, zice rusul
— Una, hai, ovreiul zice,
De vrei, uite, na-ți parale.
Că n'am când, e lume-aice.

Și cu-această vorbă rusul
Mai gândește ce-a gândit
Și se ia și dă curcanul
Și ia rubla în sfârșit.
Și cu rubla cun. o ia
Cere de băut să-i dea.
Iar ovreiul ia curcanul,
Il mai cearcă 'n mâini de-i greu,
Și trecând cu el în tindă
Zice 'n gându-i :

«Uite, zău,
«Ce mai plească. Bună plească,
«Cu-o carboavă-așa curcan!

«Face chiar și trei cărboave,
«Iară două, ca un ban.
«Vineri seara pentru Sabeș,
«Ce mai lucru de friptură!
«Gât umplut și chifteluțe
«Care se topesc în gură!
«Ce mai plească!.. Bună plească,
«Cu-o carboavă-așa curcan!
«Face ori când trei carboave
«Iară două, ca un ban!»

Ajungând apoi în tindă
la curcanul bucuros,
Și-l aruncă 'n pod de jos
Și se 'ntoarce 'n crâșmă. Iară
După el, un rus pe dată;
Pe sub streășină, pe-afară
Urcă 'n pod mai pe dindos
Și dă, hai, curcanul jos.
Apoi sub manta, cu pază
Indosindu-l frumușel,
Haide la ovrei cu el.

Când privește-ovreiul còlo,
Zice: «Uite, alt curcan!
«Parcă mai frumos ca celalt!
«Două rùble ca un ban!

«Dar de unde-i scot ei rușii!...

«Parcă i-ar fi scos din baltă!

«Dacă-l capăt și pe-acesta,

«Am pe Vinerea cealaltă».

Apoi *scolchi* iar întreabă.

— Nu, *dva rubla*, rusul zice

— Una, una, zice-ovreiul,

Dacă nu, hai, mergi de-aice!

Apoi unul tot: *dva rubla*,

Celalt: *Una*, nici un ban!

Și'n curând se'nchee târgul:

Incă-o rublă pe-un curcan.

— *Doi*: gândește acum ovreiul,

Pleacă 'n tindă bucuros

Și-l aruncă 'n pod de jos,

Dară pân' se 'ntoarce dânsul

Inapoi în crâșmă iară,

Iată că alt rus l-ajunge

Cu curcanul de pe-afară.

— «Incă unul; zice ovreiul.

«I-au furat de undeva!

«Dar ce-mi pasă; eu îi cumpăr;

«Altul nu i-ar cumpără?!...

«Mai vârtos când, de, ostașul

«Este om împărătesc,

«Despre cinstea lui atunci

Pot eu dar să bănuiesc?...!

«Dacă-l capăt și pe-acesta
«Facem noi atunci altfel :
«Mâne merg frumos cu dânșii
«Și-i vând còlo la hotel.
«Și iau, dacă nu mai bine,
«Zece ruble ca un ban...
«Ce ! pofteai acum la Sabeș
«Să plesnești musai curcan ?!
«Ce ! pofteai pe Vineri seara
«Ca să ai musai friptură,
«Gât umplut și chifteluțe
«Care se topesc în gură ?!
«Dar ce, tată-tu și mă-ta
«Te-au crescut tot cu curcani ?!
«Ce, bogați, boeri au fost ei
«Ca să-și bată joc de bani ?!
«Ai uitat de când adesea
«Nemâncat chiar te culcai,
«Și după-un biet sfert de pâine
«Câtă vreme sughițai ? ;...
«Doi curcani să fie numai
«Și chiar unul singure !
«Sau ori cât de mulți, mai bine
«Vinde-i colo la hotel !
«Vinde, da și iea parale
«Paște sunt odată'n an !
«Prinde banul când îți vine :
«N'ai să crăpi fără de curcan !..

Deci o'ncepe iar cu scolchi
Și *dva rubla* și'nsfârșit,
Târgul iar e isprăvit.
Rusul ia și-acesta rubla
Și la cinste, hai s'a pus;
Iar ovreiul cu curcanul
Merge și-l aruncă sus.
Dar n'apucă dânsul bine
La tișghea să intre iară
Când alt rus pe ușă vine
Cu curcanul de pe-afară.
— «Încă unul, zice-ovreiul,
Când privește 'n partea ușii;
«Au furat de-au stins pământul!
«Îndrăzneți mai sunt și rușii!
«Mâne'mi trebuie-o căruță
• «Că doar n'o să pot altfel
«Ca să duc de-aici curcanii
«Până-acòlo la hotel».
Apoi iar începe târgul
Tot cu *scolchi* cum am spus
Și dă rubla, iea curcanul
Și-l aruncă iarăși sus.

Dar acuma când curcanul
Còlo sus în pod se duce,
Șease, șapte inși l-așteaptă
Numai gata să-l apuce.

Și se'ncepe-acum o moară
Intocmită cu temeiu
Care plimbă biet curcanul
Când în pod, când la ovreiu.
Și ovreiu dă la ruble
Și mereu își zice 'n gând :
— Opt cu-acesta, nouă, zece,
După cum îi vin la rând.

Mai pe urmă însă-ovreiu
Ce-a făcut ori ce-a lucrat
Uită câți a numărat
Și cum șade-așa la gând
Câți anume-o fi având
Și cum tocmai lume 'n crâșmă
Nu mai este, căci s'a dus, —
Dintr'o dată-așa cu toții
De nu-i nici picior de rus, —
Hai, se sue 'n pod să vază
Insuși el cu ochii lui
Și ce este și ce nu-i.

Iar la pod când pune scara
Se gândește el și zice :
«Ce mai curcănime-acuma
«Este sus în pod aici !
«Când în pod cu lumânarea
«M'or vedea ei dintr'odată

«O să facă-un hodur-hodur,
«De-o să crezi că-i o armată.
«Parcă-ași vrea cât mai în grabă,
«Sus în pod ca să mă sui !
«Parcă vezi cum fiște-care
«Are colo capul lui !...
«Un cap roș cu nas de-oparte.
«Și se uită-așa la tine,
«Aplecându-se 'ntr'o parte
«Parcă n'ar vedea prea bine,
«Și-ar voi ca să te'ntrebe :
«Ce poștești, mă rog, cu mine !...
«Mâni chiar trebuie căruță :
«Cum sunt mulți nu-i chip altfel
«Ca să-i duc pân la hotel.
«Ș'apoi trebui să-i și-acopăr,
«Că eu, de, i-am cumpărat ;
«Dară poți să dai de dracu,
«Că vezi, rușii i-au furat».
Dar în pod când urcă còlo,
Cât de mare-i podul sus,
Pace, liniște, tăcere,
De curcani nici urme nu's.

. . . . .
. . . . .

Iar adouazi află dânsul
Că mai mulți crâșmari ovrei
Cumpărase 'n aceea noapte,
Tot așa curcani și ei.

FECIORUL BABEI

Dibla zice,
Cobza sună.
Joacă hora ca nebună.
Fetele cu fota scurtă,
Cu săltat în pas ușor,
Cu papucu 'n vârful pământului
Pipăesc încetișor.
Flăcăuani aprinși la față
Tinerei, vioiși și sprinteni,
Între fete se răsfață,
Sar în sus și bat în pinteni;
Iară lumea pe delături
Drept la joc privește 'n zor,
Și de drag cu ochi-i soarbe
Căci sunt toți copiii lor.
Mai încolo însă-o babă,
Mâna 'ncet la ochi își pune

Și s'apleacă și privește
Și șoptind la alta spune:
— Ian, te uită, cine-i ăla,
Că de-aice parcă nu-i,
Cum se strâmbă și se face,
Parcă-ar fi tot satu-al lui!!
Și ce strâmb e, mamă dragă,
Ogârjit și păcătos!
Și se vede, bată-l toaca,
Crede că-i și el frumos!...
— Apoi, ăla, nu vezi, babo,
Față 'n față cu cei doi,
E feciorul dumitale,
Îmbrăcat în haine noi?!
— A-ha-ha! răspunde baba,
Lăsând iarăși mâna 'n jos,
Mă miram să fie altul
De cât dânsul mai frumos!..

PEȘTE GĂSIT

Un țigan din întâmplare
Întâlnind un car cu pește,
Cum îi pare, ce gândește,
Hai cu pasul după car
Când mai iute când mai rar;
Dar cu ochii tot la pește
Și din gură-așa grăește:
«Hăi, Peștache,
«Măi Crăpos!
«Ce tot mergi așa'n căros
«Și tot tragi a boeros?!...
«Iar mai dă-te și pe jos!»
Iar mergând el o bucată
Când mai iute,
Când mai rar
Șterge-un pește — hai ! din car
Și-o ia fuga frumușel;
Iar pescarul după el.

— Stăi țigane, faraoane,
Încotro mi-ai apucat?
Adă'ncoace ce-ai furat,
— Apoi nu, că... nu, bădică,
N'am furat, mă rog, nimică;
Dar găsiu și eu un pește,
Ca să-l am de Blagovește;
Că și Niță-al leicăi Floarei,
Sunt vr'o zece zile-acum
A găsit un pește în drum,
Nu știu d'unde, n'am habar,
A căzut de prin vr'un car.
— Dar ce spui, pescarul zice,
Faraon afurisit?!
Ce-mi bați capul cu găsit?...
Că te las aice lat!...
Ce găsit?!... Chiar l-ai furat
— Ba, găsit, mă rog, bădică,
Zău găsit; pre legea mea;
Dar n'apucase a cădea.

ȚIGANUL ȘI BUCATELE

Aolică,
Romănică,

Ești om bun și dărnicos:

Fă și tu ceva frumos :

Când o fi lăsat de sec.

Masă mare pe la tine,

Hai, mă cheamă și pe mine,

Să-ți arăt eu mâncătură,

Să nu zic nici cărc din gură,

Și să 'nghit, să 'nghit vârtos

Pân m'oi face pântecos

Să nu pot mișcă de jos.

Tot așa zicea țiganul

Unor oameni de prin sat.

Până când la urma urmei

Unul, haide, l-a chemat.

Dară când se pun la masă

Ce-i dau însă de mâncat ?

Borș cu sfeclă lung și lat!
Se cam uită el țiganul
Și din nas cam strâmbă el,
Dar la urmă ce să facă?
Haide 'ncepe 'ncetinel
Să mi-ți ia cu linguroiul
Și să-ți care, și să-ți care,
Pân ce dă cu 'ncetul gata
Cât ți-e strachina de mare.
Da 'nghițând el cam în silă,
Hai, se satură de-a bine,
Când deodată ce mai vine?
Vine tocmai urdă dulce.
Și țiganul când o vede
Parcă n'a mâncat de-o lună,
Cu-așă poftă se repede.
Dar înghite el odată
Și 'nc'odată... și atât:
Urda dulce, sănătate,
Nu mai merge, îi stă 'n gât.
Dar nu trece urda bine
Și friptură iată vine:
Purceluș fript în cuptor
Aburind și rumeor!
Cei de casă hai pe dânsul
Fieștecare scoate, scoate,
Iar țiganul d'abia gustă;
Plin burduf e, nu mai poate.
Vin în urmă și plăcinte
Rumenite, căldicele:

Iar țiganul d'abia gustă,
Numai stă privind la ele.
— Dar poftim, îi zice omul,
Îndrăznește, dă-i vârtos
Pân te-i face pântecos
Să nu poți mișcă de jos!...
Ori bucatele nu's bune,
Și nu-ți vine a ne spune?
— Ba, nu-nu, țiganul zice,
Despre-aceasta nu e price:
Despre bune sunt bucate
Dar sunt rău cam așezate,
Că decât borșete
Și hăl lingurète
Ș'apoi urdărète
Ș'apoi purcelele
Ș'apoi plăcintate
Toate nemăncate;
Mai bine erà
De era așa:
Hântăi plăcintate
Ș'apoi purcelate
Ș'apoi urdătură
Și cu borșetură.

RĂZBUNAREA ȚIGANULUI

Se 'ntâmplase-o 'nmormântare
Și murise om mai mare,
Mai cu bani ori mai cu stare,
Că făcuse pompă mare :
Cât erà de lungă strada,
Cât vedeai în depărtare
Dintr'un capăt până'n zare
Numai popi și boerime,
Prăpuri, cruci și felinare !
Iar țiganul, se'nțelege,
Ca la lucruri de-așa fel.
Pe-acolo era și el.
Dar el nu mergeà cu lumea
Printre cruci și felinare
Ci hăt colo 'n depărtare
Lângă cea colivă mare.
Și tot drumul cât mergea
Și tot mersul cât ținea

Cam ce credeți că făcea ?
La colivă 'ntins privea
Și din gură tot zicea :
Valeu mamă, valeu tată,
Ce mai sfântă colivată
Numa 'n dresuri descântată
Și cu roș și sprâncenată
Cât un căruțoiu de roată,
S'o mănânci de ciudă toată !!
Iar din când în când cu mâna
Spre colivă 'n vânt trăgea
Și pe limbă-apoi punea
Și din gură iar zicea :
Haulică, sfintelică,
Sfântă de colivătură
Ian ascultă și te'ndură
Și te dă mai lângă gură
Să m'așez 'in bătătură
Să-ți arăt descântătură
Și c'un puiu de 'nghițitură
Cum n'a fost prin altă gură !
Iară când ajung în urmă
La biserică cu mortul
Cu coliva și cu totul,
Haide bietul puradică
Să se roage de vlădică :
Haulete,
Vlădicete,
Și prea vlădicosule,
Și protopoposule,

Și economosule,
Și diaconosule,
Cât fù hulița de mare
O dusești într'o cântare
Pentru hastă adunare;
Dă-mi și mie-acuma voe,
Nu te pune din protivă,
Să-mi spurc hastă sfântă gură
Cu pustia de colivă!...
Iar când vede că vlădicul
Ca s'o șteargă-i face semn
El dintâiu rămâne lemn,
Iar apoi privind la el
Haide-o 'nchee'n acest fel:
Haulete, d'aulete,
Că nu-mi ești tu vladicete
Și nici vladicos,
Nici protopopos,
Nici economos,
Nici diaconos!...
Ești un calicos!!...
De-ar muri și tată-meu
Să mă vezi atunci și eu
Cum m'oiu pune din protrivă
Să te capeți cu colivă!...

SERGEANT IANOȘ

Ho ! Ce proste lume aste !

Chit pățit și tot nu 'nvațe :
Că nu priceput să lègat

Nici doi capete de ațe !

Dar eu, uite, drept să spune,

Nu vrem laud să făcùt,

Ori și când venit nevoie

Eu fost musai priceput ;

Când eu fost sergent acòlo,

Inca tiner, la armate,

Iaca la cazarme-odate

Umble, umble mult soldate.

— Ce tot umblat?!

— Cum nu umble !

Când noi vrut frumos să face,

Și gunoiu când vrut să mătur,

N'avut unde dat și pace.

Ce gunoiu ?

— Da, la cazarme,

Domn sergent, șa mult gunoiu
De la une, de la alte,
De la vache, de la boi!....
— Ei, șa nu-i loc unde pune,
Când ai vrut să măturat?!
Hei, Săraca sergent Ianoș,
Tot el trebui să dat sfat!
Când la case fost gradine
Uite lucru tare sfânt:
La gradine gunoiu ducem:
Gunoiu grășat la pomunt!
Când la case nu-i gradine
Iar tu stat din târg, afară,
Dat gunoiu la gârle 'ncòlo,
Ori dat foc la el, la sara;
Dar aice la cazarme
Sape-un grope frumușel
Și gunoiu la nuntru băgat
Și scapat frumos de el!
— Bravo, bravo, sergent Ianoș
Strig atunce tot soldat;
Dar pe sara numai còlo,
Hop, venit să mă 'ntrebat:
— Uite, tot gunoiu la grope,
Așezat așa frumos,
Dar nu știm noi unde punem
Cel pomunt din grope scos?!
— Hei, tot prost — spus eu atunce —
Du-te colo frumușel
Mai săpat un alte grope

Și băgat pomunt la el.
— Bravo, bravo, sergent Ianoș,
Strigat iară tot soldat;
Dar pe sara înc'odate,
Hop, venit să mă 'ntrebat:
— Uite, vechiu pomunt la grope
Așezat așa frumos;
Dară n'avem unde punem
Nou pomunt din grope scos?!
— Ho! Ce proste! Du-te 'ncolo
Dacă prost așa de tare!
Când nu 'ncepe tot pomunte,
Face un grope atunci mai mare!
— Bravo, bravo, Domnu Ianoș,
Iar soldate tot strigat;
Dar pe sara numai iaca
Iar venit să mă'ntrebat:
— Uite nou pomunt la grope
Așezat așa frumos,
Dar ce faci cu pomunt care,
De la grope mare scos?!...
— Inca pomunt?.., zic atunce,
Și vrut chiar să bate-aprope —
Ce mai trebuie să 'ntrebe?
Mergi și făcut înca grope.
Zău, ce proste lume aste!
Chit pațit și tot nu 'nvațe!
Nu se priceput să legat
Nici doi capete de ațe!...

ȚIGANUL LA STRAȘINA

Intr'o vară și 'ntr'un sat
Vrând românul să se ducă
La cosit ori la săpat
Hai, nevasta'n zori de ziuă
Face 'n grabă de mâncare,
Apoi ia copilu'n cârcă ;
Fata, traista în spinare ;
Omul cată prin unelte
Ca să ia din cele bune ;
Și-apoi ușa încuind-o
Cheea'n strașină și-o pune.
Merg la câmp de-acum cu toții,
Că nu-i vreme de-a mai sta ;
Dar pe drum și-aduc aminte
C'au uitat să ia ceva.
Deci se'ntoarce-acasă omul
Bombănind de supărat
Să-și aducă ce-a uitat.

Dar pe când porniau de-acasă,
Căci tot lucrul i-aștepta,
Un țigan ce, cum se știe,
N'avea tocmai ce lucra :
Căci n'avea doar fân de coasă,
Nici n'avea de secerat,
Nici porumburi de săpat ;
Tot umblând trăgând cu ochiul
Când la asta, când la ceea.
Vede și pe omul nostru
Unde-anume pune cheea,
Și cum vede, foarte bine,
Doar o clipă de mai lasă,
Ș'apoi, hai, să cate cheea
Și la om să intre 'n casă.
Iar când vine 'n fața casei
Și la ușă când privește,
Cam încet așa vorbește :
Hei, tu lacăt, lăcătou,
Cât cogeamite broscou,
Ce te uiți așa la mine,
Ori se vede, nu-ți e bine?!...
Știu, eu, dragă, ce să-ți fac ;
Îți găsesc acușa cheea
Și mi-ți vin atunci de hac !
Iar zicând aceste vorbe
Sus pe prispă iute sare,
Și prin strașină cu mâna
Dă să cate 'n graba mare.
Dar cum cată dânsul colo

Numai iată omul vine :
— Dar ce cați tu măi creștine ?
— D'apoi ce să cat, bădică,
Zice dânsul și-o sfeclește,
Ce să caut... caut pește !...
— Cum întreabă. 'ndată omul
De răspunsu-i minunat
Și văzând el că țiganul
Umblă chiar după furat :
Cum, în streășină găsit-ai
Să cați pește, cioară bearcă ?
— D'apoi de..! Țiganul zice,
Ce să facă... omul... cearcă...

RÂDICHEA ȚIGANULUI

Puradică,
Dănciulică,

Ce-a pățit tătucu-tău ?
N'a pățit ceva cam rău ?
Că lumea vorbea prin sat
Că popa l-a chelfănat ?
— Nu se află românică,
Tetea n'a pățit nimică,
Dar așa vorbește satul
Când de unul, când de altul.
Azi când ziua s'a 'nziuat
Tetea, haide, s'a sculat
Să se ducă la 'nchinat,
La 'nchinat și la rugat
La Biserica din sat.
Dar, mergând el la 'nchinare,
Cam greșește cea cărare,
Intră, hop, la Popa Dare,

Popa Dare cel cu stare
Și cu casa mare, mare,
Tocma 'n capăt de cărare,
— Bună ziua pe 'nziuate
Și noroc la închinare
La 'nchinare și rugate!
— Bună ziua tetea zice,
Dară popa nu-i aice,
Că de când s'a înziuat
Popa Dare s'a sculat,
S'a sculat și-a și plecat
La biserica din sat.
Iară tetea 'n grabă mare,
Cam greșise cea cărare
Și-a intrat la Popa Dare;
Dar cu gândul c'a intrat
La biserica din sat,
Hai, s'apucă de 'nchinat,
De 'nchinat și de rugat,
Chiar cu drept și-adevărat.
Dar cum șede și se 'nchină
Iaca vede și-o slănină.
— Aolică, tetea zice,
Poate fi slănină-aice,
De cu noapte, pe 'nziuat
La biserica din sat?
Și apoi iar se mai închină:
E slănină? nu-i slănină?!
Dar slănină de n'o fi,
Cam cu ce s'ar potrivi?

Fi-o-ar toacă prea curată ?
Ori hanaforă uscată ?
Ori icoană afumată ?
Și se închină, tetea 'nchină :
E slănină ? Nu-i slănină ?
Pân ce urcă 'n pod pe scară
Ca s'o dee jos afară
Și s'o vază la lumină,
E slănină ? Nu-i slănină ?
Dar când tetea de pe scară
Tocmai dă să ieas' afară
Cu slănina la spinare,
Hop colò și Popa Dare.
Hai și tetea la 'ntrebare :
— Aoleo, Părinte, spune
Ce e asta, ce minune ?
Fi-o-ar toacă prea curată,
Ori hanaforă uscată,
Ori icoană afumată ?
Căci așa făr de lumină
Cam aduce-a fi slănină !
Dar atunci lui Popa Dare
Nu știu-anume ce-i năzare :
Ia pe tetea 'n grabă mare
Să-i arate cea cărare,
Iar așa cum il ducea,
Alt nimică nu-i făcea,
Ci pe cap îl netezea,
La ceafă-l blagoslovia,
Până ceafa-i se roșia.

Iară tetea ce-mi zicea
Către casă când venia ?
— Valeu, mamă, dabulichea,
Mi-a frecat popa ridichea !!
    Și-așa dragă românică
Tetea n'a pățit nimică ;
Dar așa vorbește satul
Când de unul când de altul.

ȚIGANUL SCHIOPAT

Ce tot întrebați atâta
Că sunt schiop și c'am schiopat
Și că ce s'a întâmplat?!
Ci-că m'a bătut vătaful!
Ce tot spuneți? Nu vă-i bine?
Dar să-l bată Dumnezeu
P'ăl de m'a bătut pe mine!
Dar eu, uite-alaltasă
Trec prin colț pe la Cercel
Iar un câne-al lui vătaful
Fugăria pe-un biet purcel.
Când purcelul da pe còlo
Cânele pe còlo da;
Ca s'o ia pe'n ceea parte,
Se temea că l-o'nhăpa.
Eu de còlo om cu milă
Și'nchinat lui Dumnezeu
Ca să văd scăpat purcelul,

Haide-l prind atuncea eu.
Dar când prind colò purcelul
Ca să-l scap cu sănătate
Numai cânele deodată,
Hap m'apucă dela spate.
Și eu trag și dânsul trage
Și tot tragem amândoi,
Unu'ncoace unu'ncolo,
Ba 'nnainte, ba'napoi;
Iar cum tragem noi într'una,
Când la dânsul când la mine,
Când aproape de scăpare
Iaca și vătaful vine.
— Ce-i acolo, măi țigane?
Las' purcelul coțofană!...
— Na că-l las, vătașe, nene,
Dar voiam să-mi fac pomană:
Că nu știi, dulăul ăsta
Se făcea că-i lup și el
Și umbla curat ca lupul
Să mănânce hăst purcel,
Așa crud și mititel!
Și vătaful ca vătaful,
Înțelege cum îi spun
Iară cânele nebun
Și cu gândul la purcel,
Tot mă trage către el.
Și el trage către dânsul
Și eu trag colò spre mine,
Și vătaful, se'nțelege,

Ca să-mi facă-atunci un bine,
Se repede, hai, la câne,
Nu știu ce spunând din gură
Ca să-i dea o 'nvățătură.
Iar colo prin întuneric
Neputând să vază bine,
Când în câne vrea să dea
Nimeri și dete 'n mine
Și-a cam dat
Și-am cam schiopat...

GHEBA ROȘĂ

Ce mai om și nea Vasile,
Nu știi cum să-i zic acum:
Lasă gheba ¹⁾ lângă drum.
Lasă gheba, și cu coasa
Tot cosește-agale-agale
Pân ce-ajunge hăt devale,
Pân ce-ajunge așa departe
Că pe unde-i el acum
Nu-l mai vezi de lângă drum!
Și-apoi gheba-i nu-i ca gheba,
Cum avea și tatu-meu
Și cum am văzut și eu —
Ghebă albă, sură, lae,
Ci e roșă palalae!
Cum n'am văzut pân-acum!...
Și și-o lasă lângă drum!

---

¹⁾ Ghèbă = chèbe.

Eu trecând pe drum ca omul,
Numa iaca dintr'odată
Văd o aia 'mbojorată,
Stacojie și 'nfocată,
Sus de-o cracă spânzurată.
— Ditai, Sfântă Palaghie,
Dar acesta ce să fie!
Ghebă-i oare ori gheboiu,
Ori vr'un fel de dihănoiu,
Ori stafie ori strigoiu!
Pun un pas, mai pun un pas,
Iar mai merg și iar mai las
S'o privesc, s'o văd eu bine
Nu cumva se dă la mine?!...
Tot mă uit, dar dânsa ba,
Nici gândește-a se mișcă!
Ce să fac atuncea eu!
Dee dracu 'n roșul tău!
Să mă bată Dumnezeu!
Cat la deal, mă uit la vale,
Și înaintea hăt pe cale,
De nu-i nime pe 'mprejur
Care-ar zice că i-o fur;
Și-apoi hai, îndata mare,
Mi-o și umflu la spinare
Ca s'o duc în celalt sat
Ca să 'ntreb cu-adevărat
Ghebă-i oare sau gheboiu,
Sau vr'un fel de dihănoiu,
Ori stafie, ori strigoiu,

De nu-i ghebă cum e gheba
Cum avea și unchiu-meu
Și cum am avut și eu :
Ghebă albă, sură, lae,
Ci ca focul, palalae !

Dar mergând în celalt sat
Nu mai merg pe-aceeași cale
Ci-o apuc pe câmp la vale ;
Căci așa pusesem gând
Și s'ajung cât mai curând
Și să n'o pățesc cumva
Să 'ntâlnesc pe cineva
Care, cine știe cum,
Dă să mă oprească 'n drum.
Dar când dau colò devale,
Nea Vasile mi-ese 'n cale :
— Ian, stăi măi, tu cinghenea,
Und' te duci cu gheba mea ?
— Care ghebă ?

— Asta care
Mi-ai umflat'o la spinare,
— Aolică, nea Vasile
Dumnezeu să-ți dee zile,
Că-mi spuseși aici 'n cale
Că e gheba dumitale,
Căci cu asta m'ai scăpat
De-a mai merge până 'n sat,
Ca să 'ntreb cu-adevărat

Ghebă-i oare sau gheboiu
Ori stafie, ori strigoiu ;
Căci o vezi că nu-i ca gheba
Cum avea și nașu — meu
Și cum doară am și eu,
Ghebă albă, sură, lae,
Ci e roșă palalae !

Dar cum stau eu și-i vorbesc
Ca un om lui nea Vasile
Și încă-i zic frumos acòlo :
Dumnezeu să-ți dee zile,
Nea Vasile strigă-odată
— Taci tu cioară blestemată !
Vrei să mă chiorești pe mine
Ori te faci acuma prost ? !
Ce ? Credeai că gheba șade
Singurică făr de rost ?
— Ba, nu, zic eu, Nea Vasile,
Una c'asta nu ți-oiu spune,
Dar credeam că, cine știe,
Poate-i vr'o sălbătăciune !
— A-ha-ha ! Sălbătăciune ?
Zice dânsul, i-auzi, frate,
Și deodată să și 'ntinde
Să-mi iea gheba jos din spate.
Dară când întinde mâna,
N'o prea nimerește bine :
Dă puțin mai sus de ghebă

Și se 'ncurcă 'n păr la mine !
Ș'apoi pân s'a descurcat,
Vai de el cât a umblat,
Și mai cât s'a zbuciumat !

. . . . .
Ce mai om și nea Vasile,
Nu știu cum să-i zic acum :
Lasă gheba lângă drum !...

TÂRGUEALĂ RUSEASCĂ

Rusul intră'n prăvălie

Vrând ceva să târguească,

Dar în pungă nici lețcae

Nici un ban ca să plătească.

— Ian ascultă, vrem să cumpăr,

«Cisma dat, mă rog la mine

«Dară cisma buna tare,

«Când el bun plătește bine».

— Iată cisme.

— Cât parale ?

— Opt cărboave, gospodine.

— Opt carbova, bun parale,

«Dar și cisma nu-i pricina !

«Bun. Atunce asta mele,

«Eu acuma cumparat,

«Când eu vrut putut purtam

«Când eu vrut la altul dat.

«Nu-i cu drept, jupâne, spune?»

— Da, ba drept ș'adevărat.
— Harașo, nu; bun curat.
«Eu acum când ele-a mele
«Pot chiar singur se purtă
«Ori când vrut și dumitale
«Eu pe dânsul pot să da!»

* * *

Rusul cam așa vorbește,
Cismele de-o parte pune,
Dar parale nu plătește
Ci vr'un meșteșug tot cată
Ca să facă târguială
Făr să dee nici o plată.
Se sucește, se'nvârtește
Și'n sfârșit la urma urmei
Iată cum o isprăvește :
— Nu, dar asta pălărie
Cum se vinde? fost el buna?
— Bune, bune, gospodine;
O cărboavă este una.
— Nu, jupâne-atunci să știi,
Eu luat opt pălării
Și de plată nici nevoie
Nu mai este să mai dat
Eu dat cisme dumitale
Și'n loc pălării luat.

ȚIGANUL ȘI APA

Întâlnind odată-un om

Pe-un țigan mutat din sat,
La'ntâlnire l-a 'ntrebat :

— Ce mai faci tu, Puradică ?
Te-ai mutat și nici n'ai spus :

De ce, dracu, te'i fi dus ?

— Apoi de, țiganul zice,
N'am mai vrut să stau p'aice.

— D'apoi ce nu'ți ajungeà ?

— De, vezi, apa nu-mi plăcă.

— Apa?! Bre! se miră omul,

Bre, dar delicat mai ești

Când de-acestea te'ngrijești.

Dar lui Stroe, lui Frunzete

Lui Buzilă, cum le place ?

— Hei, răspunde-acum țiganul,

De le place,

Ce-are-a face ?

Lor prea bine le-o plăcă

Când au după ce s'o beà.

BABA ȘI SOLDATUL

Un soldat venind odată
Din manevre, cât se pare,
Cade'n gazdă la o babă
Și se roagă de mâncare.
Baba còlo, ce să-i dee?
Niște borș îi dă și ea
Borș cu sfeclă, cu fasole
Ori cu ce-a putut aveà.

* * *

Ostenit și rupt de foame
Hai soldatul la 'mbucac
Socoteai că pe la gură-i
Toți calicii i se bat:
Cară dânsul, cară zdravân
Cât din borș și cât din pâne,
Iară baba stă 'ngrijată
Că nimica nu-i rămâne.

Ce să facă? Ce să facă?
Șade dânsa și gândește
Și cu grijă mare cată
Cum soldatul horpăește.

* * *

În sfârșit la urma urmei
Ce să-i vină'n minte ei?
Zice: Domnule, dar apă
Nu poștești cumva să bei?
— O! Ba da, soldatul zice;
Ia o cană, bea vârtos
Apoi lasă 'ncolo cana
Și s'apucă bucuroș
Înc'odată la mâncare
Și cu poftă și mai mare
Ș'apoi zice: Zău, mătușă
Chiar ghicit-ai domniata,
Că de nu beam apă-acuma
Nici că mai puteam mânca.

VACA NEAGRA

Într'un loc — pe cât se spune —
Cam prin sat la Trei-Pârlite
Se'nnădise-un urs odată
Și mănacă, la oameni, vite.
Azi mănâncă, mâne iară ;
Azi vițel, mai mâne vacă,
Un biet om pățit, de-acolo.
Se gândește ce să facă ?
Pe-un țigan îl iea'ntr'o sară,
Un topor în mână-i pune
Și'nvățându-l ce să facă
Iute aceste vorbe-i spune :
«Ian ascultă, măi Vișane,
«Prinde'n mână ăst topor
«Și pornește'n Colțul-Babei,
«Stii la mine la ogor :
«Este, măi, o vacă neagră,
«Parc'a lui Ion Ciorap ;

«Îmi mănâncă tot porumbul.
«De-o veni să-i dai în cap.
«De-o ucizi, mânca-o ar câinii,
«Ai la mine-un irmilic
«Și-o stamboală de făină
«Și-un fes roș și c'un ilic.»
Când aude-așa țiganul,
Mai cu seamă de fes roș,
Se pornește còlo mândru,
Socoteai că-i un cocoș.
Ajungând la Colțul-Babei,
Când se face noaptea bine,
Cum s'așează el la pândă,
Hop, còlo, și ursul vine.
Vine ursul : dar țiganul
Socotind că vaca este,
Nici nu-l lasă-a prinde veste,
Îi trânteste una'n frunte
Țapăn còlo și'ndesat
De rămâne ursul lat.
Apoi pleacă, se'nțelege,
Înapoi și mai cocoș
Ca să-și iee fesul roș.

* * *

- Ei, Vișane 'ntreabă omul,
Mai făcut'ai ce-am vorbit ?
— O-ho-ho, țiganul zice,
Hei, de-asară-am isprăvit.

Am venit la juruită,
 Cum vorbirăm când m'am dus,
 Să-mi dai fes și celelalte,
 Fesul roș precum ai spus.
 — Da, dar vaca ceea neagră
 Care-mi pare-a lui Ciorap?...
 — Vaca s'a văcit d'asară,
 Căci i-am dat o muche'n cap!
 — Și-ai ucis'o?
 — Da'nviat'o?!...
 — Nu mai spune... Să nu minți!
 — Ba, mă bată sfânta Mercuri
 Și cei Patruzeci de sfinți.
 Cum intraiu în porumbiște
 Si stătuiu nișel așa
 Auzii foșnind ceva,
 Mă gândesc și zic: e vaca!
 Dar n'apuc a zice bine
 Și mi-o văd còlo că vine,
 Neagră, lungă; lungă, mare,
 Coșcogemite hăram,
 Că puteai s'o pui la ham.
 Numai nu știi cum mergea
 Că prea mică se părea
 Ori, se vede se pitiã
 Fie-a dracului de ea.
 Cum trecea ea prin rezoare
 S'arătà scurtă'n picioare
 Și erà'n picioare groasă
 Iar la cap nu prea cornoasă.

— Apoi bine, zice omul,
De-ai ucis'o, bine, fie ;
Dar să mergi acum cu mine.
Ca să mi-o arăți și mie.

* * *

Merge omul și țiganul.
Omul merge și nu crede.
Dar țiganul când ajunge
Și-ursul mort în față-i vede,
Strigă-odată : Hau, mămucă!
Și rămâne 'ncremenit ;
Nici clipește, nici nu suflă
Parc'un trăznet l-a lovit.
Omu-acum la urs se uită,
La țigan apoi mai cată ;
Dar țiganul nici nu mișcă
Ci cu gura stă căscată.
— Dar ce-i asta, măi Vișane?
Ce te uiți tu ? Ori ce-ți pare ?
Te mândrești, că l-ai ucis
Și-ai făcut un lucru mare ?
— Hei, ba eu, țiganul zice,
Mă gândesc chiar, ce să-mi pară :
De știam că-i urs, mămucă,
Zău muriam de-alaltăsară.

CORABIA ȚIGANULUI

Un țigan voind s'arate

Că nu-i om de rând și prost,

Povestea că'n toată lumea

Și la Țarigrad a fost ;

Și că știe și văzut'a

Toate câte 'n lume sunt

Și prin cer și pre pământ.

Cineva văzând atunce

Că se laud'așa tare

Îl întreabă de'ntâmplare :

— Dar corabie vr'odată

Ai văzut cât ai umblat ?

— E-he-he ! Țiganul zice,

Ce văzut, ba și mâncat !

— Cum mâncat ? Intreabă omul,

N'auzii de-acestea încă :

«Ce corabia se mănâncă ?»

— Da de unde romănică,

Am glumit, pe legea mea,

Vream să zic și eu : se bea.

POFTIRE ȚIGĂNEASCĂ

Un țigan mergând odată
La Român, s'a nimerit
Că'n duși buni fiind Românul,
Hai, la masă l-a poftit.
Și-a mâncat țiganul sdravăn
Și plăcinte și friptură :
Inhăpă — credea-i văzându l
Că-i se bat calici în gură.

* * *

A mâncat, băut-a bine,
Iar când fost'a la plecare
Vrând și el să mulțumească
Pentru-o cinste-așa de mare
Zice : «dragă românică
«Te poftesc să vii pe Joi
«Să ne faci și nouă cinste
«Să mânânci colò cu noi».

* * *

— Voiu veni, grăește omul
Și cam stă nițel la gând.
— Ba să vii, țiganul zice
Vorba iute apucând,
«Că de nu vii Joi la mine,
«Ține minte nu uita,
«Eu Marți dis-de dimineață
Sunt aici la dumnia-ta».

TUNUL OVREIULUI

Un ovreiu și c'un soldat
Amândoi s'au pus la sfat :
— Ș'apoi ce, că ești căprar,
Și ești încă și tunar?!...
Parcă eu, ce? mare treabă-i
De eram și eu ca tine
Și căprar de mă făcea,
Nu eram căprar prea bine?!...
S'apoi tunul mare lucru-i?!...
Parcă nu știi eu ce-i tunul?!...
Chiar și eu ți-aș face unul.
Ce? Gândești că-i lucru greu?
Uite-ascultă să-ți spun eu :
Iai o gaură sau bortă
Lungă-așa de vr'o cinci coți
Și-o învelești apoi cu spijă,
C'un metal de care poți...
Ce căprar
Și ce tunar?!...

VORBA CUVIOSULUI

Intr'o zi de dimineață
Frații toți din mănăstire
Cu durerea scrisă în față
Și-adânciți în grea mâhnire,
Adunați se văd în ceată
Pe-un tăpșan colò din dos
Și privesc cu toții parcă
La ceva ce șade jos.
Biet măgarul mănăstirii
Sacagiu de-acum e anul,
Sănătos, voinic și tânăr
L'au găsit-u-l mort sărmanul.
— Uite, vezi, prea cuvioase,
Zice-un frate prea 'ntristat,
Cuviosului egumen,
Vezi ce lucru neașteptat?!
— Apoi, face cuviosul,
Nu sunt lucruri neașteptate
Căci o știm, o știm cu toții
Asta-i soarta noastră, frate.

HERȘCU

Un ovrei de nu știu unde,
Din colò, de prin vr'un sat,
Întâmplându-se să aibă
Un băiat și el soldat,
S'a luat și el odată
Și-a făcut el ce-a făcut
Și pe jos ori cu căruța
Hai s'a dus și l-a văzut.
L-a văzut, dar când se'ntoarse
Îndărăt în sat la el
Îr.tâlnindu-se cu oameni
Povestește 'n acest fel :

* * *

«Am văzut și eu pe Herșcu,
Ce să zic ori să vorbesc,
I-a tăiat ce-i drept perciunii
Da-i chiar om împărătesc !
Îmbrăcat cu pușcă lungă,
Pe cap chiveră de-acele,

La brâu sulă, la piept nasturi
Ladă 'n spate cu curele
În sfârșit soldat în formă
Parc'așa s'ar fi născut!
Dar ce-am mai văzut eu, alta,
Asta chiar că mi-a plăcut!
Mi-a plăcut, știi cum, minune,
Parcă inima-mi creștea,
Îmi părea curat că lumea
Era, parcă, toată-a mea!
Câtă oaste-a fost acòlo,
Cum mergea și se 'ntorcea
Toate numai după Herșcu,
După dânsul le făcea.
Ce-auziai în totdeauna
Când strigau acei mai mari,
Capitani și ghinărari?!
Herș...! la dreapta, Herș...! la stânga
Herș nainte, Herș napoi;
Herș când merg cu toți deodată
Herș când umblă câte doi.
Câtă oaste-a fost acòlo
Cum mergea și se 'ntorcea,
Toate numai după Herșcu,
După dânsul le făcea.
Am avut așa plăcere
Mi-a plăcut atât de bine
Că simțiam curat că-mi crește,
Parcă, inima din mine!...

* * *

Cum vorbia ovreiul astfel,
Iată unul, nu știu care,

Zice iute cu mirare :

— Dar ce spui, mă rog, jupâne ?

Este-aeve ori e vis ?!

Crezi că *Herș* zic căpitanii ?!

Ei zic *marș* și *marș* au zis.

— *Marș* au zis ?! întreabă-ovreiul.

Marș și Herș...! se poate... vine ;
Dar tot *Herș* era mai bine.

JUDECATA

POPA, EAPA ȘI DREPTATEA

Un biet om sărac, odată,
Căre-un frate-avea bogat
Putred chiar de bogăție,
Cu-al său frate s'a 'mpăcat
Ca la el la plug să umble
Și să-i dea și lui ca plată
Plugu 'n urmă ca să-și are
Și la dânsul vr'o postată.

* * *

Deci i-a dat, să-și are, plugul,
Și de grij'apoi i-a dat:
— Nu cumva să-l strici! Iea sama:
Căci, pre legea mea, te bat.
Orî te dau pe viață 'n ocnă,
Ca pe-un hoț! Ți-o spun cinstit.

— Nu te teme-atunci răspuse
Omul nostru, și-a pornit
La arat.

Pe plug plătise :
Pentru el a fost muncit,
Dar uitase-acum.

In sine
Vesel, mândru, fericit
Se credea. Credea că plugul
Ca un dar i-a fost venit.

* * *

Incepù voios să are.
Însă iată s'a 'ntâmplat
Ca să-i piară-un bou pe brazdă.
Dânsul groaznic supărat
La bogat să-i spună-aleargă
Întâmplarea ne-așteptată,
Iar bogatu 'n scurtă vorbă
Zice : «Hai la judecată».

* * *

Au plecat.
Printr'o pădure
Care 'n cale le venia,
Cel sărac mergând, din frunze,
De pe jos mereu strângea
Niște mere pădurețe
Ce din toamnă-au fost căzut

Din copaci. Erau mulțime,
Căci un sân el și-a umplut
Și mânca.

Dar iată 'n urmă,
Tot mergând li s'a 'ntâmpat
Să 'nsereze și pe noapte
S'au oprit la popa 'n sat.

* * *

Pe chiabur la masă popa
Să mănânce l-a chemat
Iar săracul mort de foame
Adormi de toți uitat.
Peste noapte însă foamea
Ajungându-l l-a trezit
Și 'ncepù și el să roadă.
Biet, de foame prăpădit,
Pe 'ntuneric, pădurețe,
Căci atât a fost găsit.

* * *

Tot mâncând el, la o vreme,
Preoteasa cum dormia
Se trezi și tot într'una
Auzindu-l cum rodea
Îi veni, se vede poftă
Și sculându-se a 'ntrebat
Ce mănâncă ?

— Ia, scumpeturi,
Zice omul înciudat

Căci mâncare decuseară
N'a voit să-i dea și lui.
— Dă-mi, te rog, să gust de poftă,
— la mai puneți pofta 'n cuiu.
Mai cerut-a preoteasa
Mai apoi, l-a mai rugat,
Dar să-i dea n'a vrut, nici-unul :
Singur toate le-a mâncat.

* * *

Dimineața, când porniră,
Popa hai și el cu ei.
— Hai și eu la judecată
Să mă judec, doar, ce vrei ? !
Zice popa cu mânie
Cătră omul cel sărac
Mi-ai făcut atâta scârbă,¹⁾
Am să-ți vin eu, las, de hac !
Când mâncai mai astă noapte,
Preoteasa ți-a cerut
Ca să-i dai și ei de poftă,
Dar tu, badeo, nu, n'ai vrut.
Ei, acum ce fac ! Ia, spune-mi ;
Preoteasa mi-a pierdut !
In sfârșit grozav muștrându-l
Au plecat apoi tus-trei
Tot răcnind, spre judecată
Și sfâdindu-se 'ntre ei.

* * *

¹⁾ Scarbă = supărare.

Ajungând un pod să treacă,
Văd în glod un om șezând,
C'o căruță și c'o eapă
Inglodată necăjând
Ca s'o scoată.

Deci văzându-i
Omu 'n grabă zice : stați
Și veniți vr'o leacă 'n coace
Oameni buni de m'ajutați».
Nici chiaburul, dar nici popa
Nu s'a dus, ci s'a găsit
Numai cel sărac s'ajute.
Și-a plecat, a necăjit,¹⁾
Tot sucind la deal, la vale,
Păn în urmă-a nemerit :
Căci trăgând de coadă eapa
Rupt'a coada în sfârșit.

* * *

— Stăi, tălhar ce ești! de-odată
Incepù răcnind a-i zice
Cel cu eapa. Uit-te hoțul!...
Cum?!... De ce veniși aice?
Să-ți bați joc, măi badeo?! Spune,
Răs să-ți faci de lucrul meu?!
Ian așteaptă, las pe mine,
Osândi-te-ar Dumnezeu!...

---

1) Necăjit = s'a căznit.

Las te pun eu, las, la dubă
Cât îi fi să pomenești,
Să te 'nveți a-ți face, badeo,
Râs de lucruri omenești.
Hai, să mergi la judecată !...
Astfel zis'a și-au plecat
Innainte-acum trei pârâși
Și c'un singur vinovat.

* * *

Deci de-așa ciudate lucruri,
Vinovatul, și de teamă
Că-l vor da pe viață 'n ocnă,
Hotărî să-și facă samă.
Și precum pe-un mal de baltă
Toți mergeau pe drum, plecă
Tot o fugă, și de-odată
Să se 'nnece s'aruncă.
Dar sub mal, un biet călugăr
Slab, bătrân ședea cinchit
Și undia la pește. Dânsul
Drept în spate i-a sărit.
— Valeu ! strigă biet bătrânul —
Spânzurat, nebun ce ești ! !...
Nu-ți găsiși p'aiurea jocuri ?
Ai venit să mă turtești ? !...
Hai de-acum la judecată
Să te 'nvăț eu joc a-ți bate
De-un bătrân !... Să văd în lege
Spune că să-mi sări în spate ! !

Iar vorbind astfel, cu 'nctul
S'au urcat pe mal în sus
La ceilalți, și-apoi cu toții
Au plecat din nou ; s'au dus,
Povestindu-și păn la unul,
Cum a fost și ce-au pățit.
— Să-mi mânânci, tu scârbă, boul !!
Strigă unul amorțit
— Să-mi rupi coada epei, câne ?!
Las că mergi tu la'nchisoare
Strigă altul.

Popa zice :

— Nu mai vezi de astăzi soare,
Ci la ocnă mergi de-a dreptul,
Fiu al Ghienei blestemat
Căci să-mi faci necinste mie,
Om cu dar, ai cutezat !
— Și să-mi sări și mie 'n spate !
Cel bătrân și el zicea.
Vinovatul însă 'n urmă
Pietre 'n sânu-și grămădia.

* * *

Ajungând la judecată
Incepură toți să spună.
Vinovatul, cam la ușă,
Stă tăcut și 'n pietre sună.
Peste sân bătea cu mâna
Și din ochi mereu făcea
In spre cel ce da dreptate,

Care 'n gându-i socotia
Că vr'o pungă-'i tot arată,
Și-ascultând pe toți de rând
Intrebă și el la urmă,
Cam chiorâș la ei cătând :
— Ei, ș'apoi ce vreți ?

— Dreptate !...

Căci ne-a fript, ne-a calicit !
— Mi-a ucis un bou ! Și bou !
Ca să-l cumpăr am muncit
Mai un an cu carul singur
Și cu boii !

— Bine-Ascultă,
Dă-i un car cu boi și haide,
Nu mai face vorbă multă,
Să muncească el cu boii
Și să-ți facă bou la loc !...

— I-hi-hi ! La naiba, lasă,
Nu's așa de dobitoc

Să-mi dau munca mea din mână...

— D'apoi eu cu eapa mea ?!
— Dă-i să-ți pună altă coadă
Cum va ști sau cum va vrea :
Legea noastră, uite, spune :
«Când s'ar face vinovat
«Cineva de-o stricăciune
«El să dreagă ce-a stricat...
— D'apoi eu cu preoteasa

Cum rămân ? !...

— Dar ce mai vrei ?

N'auzi legea...

— Blestematul !

Osândi-l-ar !... Alelei...,
Nu mai voiu nimic.

— Cu mine

Hotărâți acum ceva...

Mi-a sărit nebunu'n spate...

— Mergi de-i sări și dumneata.

* * *

Deci luându-și toți dreptatea

Au plecat. În urmă însă

Al dreptății om scoboară

De pe jilț cu mâna 'ntinsă

Ca pe cap să netezească

Pe pârâțul vinovat :

— Vezi cu câtă trudă, zice,

Am ajuns de te-am scăpat ?

— Ai făcut destul de bine

Dacă vrei să'ntrebi de mine,

Zice bietul vinovat

Căutând la el holbat

Ai făcut destul de bine

Căci scăparăm amândoi ;

De-mi dedeai cumva pedeapsă

Te loviam cu-acești pietroi.

MINUNEA LUI MOHAMET

Poate-aice fost'au
Niște nadrași, dară
De crezut mai lesne-i
Că'n turceasca țară
I-adunase dracul
Și de diavolii
Zeci făceau nebunii,
Sute chiar și mii :
Ne-auzite boanțe
Câte le treceau
Lor prin cap să facă
Toate le trântiau.
Astfel dintre dânșii
Unul într'o zi
Iată ce ispravă
Nouă săvârși.

* * *

Cum cu el de vorbă
Cineva stăteà
Despre turci și tocmai
Când colò ziceà :
«Varvar e și Turcul
«Lighioană rea :
«De-o nimică-i gata
«Capul să ți-l ià;
— Hei, răspunde dânsul
Cum îi vezi de răi
Rămășag cu tine,
Hai, m'apuc de vrei,
Să le fac o boanță
Să mă pomenească
Tocma'n a lor sfântă
Capiște turcească.
— Ce erà și ție
«Prin bostan să-ți tune
«Dar de-i face-o asta
«Rămășag aș pune!
«Cine-și vârà capul!!
— «Capul eu mi-l bag,
«Și ți-o fac eu, lasă,
«Haide rămășag.

* * *

Rămășag cu celalt,
Haide dar s'a prins.
Peste-o haină lungă
Numai s'a încins

Și cămașa doară
Cât și-a mai lăsat
Pe desupt, iar alte
Haine-a lepădat.
Apoi astfel sprinten
Haide s'a pornit
Și s'a dus cu celalt
Cum au fost vorbit.
Dusu-s'au ei într'o
Capiște turcească
Să se 'ncerce care
Va să dovedească.
Mers-au deci năuntru.
Omul a stătut
Intr'un colț la ușă,
Celalt a trecut
Innainte tare
Unde cum s'a dus
In genunchi cu fața
La pământ s'a pus.

* * *

Când cu haina-i lungă
Printre Turci trecuse
Acolo 'n nainte
Turcii mi-l văzuse ;
Dar să-și bată capul,
Cine-i, să mai știe,
Sănătate, zis'au :
«Vine, las să vie :

«Mohamet e mare,
«Câtă lume nu-i
«Care au nevoie
«D'ajutorul lui!
Inșă 'n nepăsare
Mult n'au prea rămas:
Incepură Turcii
A strâmbă din nas.
Inspre el privirea
Toți își îndreptau,
Cam sub haina-i lungă
Parcă tot cătau.
Cine știe dânșii
Ce vor fi gândit
Când un pocnet sdravăn
Iată i-a trezit
Și'n picioare 'ndată
Fost'au toți sculați
Și pe lângă dânșul
Rânduri adunați

* * *

El ședeà 'ntre dânșii
Totuși nemișcat
In genunchi cu fața
La pământ plecat,
Iară Turci 'n juru-i
Strigă nu se 'ncurcă:
C'un mișel de ghiaur
Capiștea le-o spurcă!!..

Unii 'n laturi scui pă,
Alți-l trag de poale
Și ținându-și nasul
Strigă să se scoale.
Iar la ușă omul,
Ce cu el venise,
Nici suflă, sărmanul,
Toate le sfârșise :
Intr'un colț se face
Bietul, mititel,
Nu cumva s'o pață
Cu celalt și el.
Se gândia, sărmanul,
De-ar avea răgële
Frumușel pe ușă
Putina s'o spele.

* * *

Tremurând el astfel
Ca și de vr'o boală,
Dintre Turci și celalt
Iată-l că se scoală
Și cu glas începe
Astfel să le zică :
— «Stați, incet, cu 'ncetul,
Stați că nu-i nimică!...
«Ascultați pricina
«Numai să vă spun
«Să vedeți de-i fapta
«Unui om nebun.

«De 'n delungă vreme
«Eu m'am bolnăvit
«Sufăr de'ncuere,
«Sufăr, vai, cumplit.
«Unde vreți prin lume
«Eu cătat-am leacuri!
«Am mâncat, băut'am
«Mii și mii de fleacuri!
«Fost-am la biserici,
«Bani la popi am dat
«Pe la sfinți de-a rândul
«Ani m'am tot rugat.
«Am rugat pe Mòise,
«Pe proroci rugat-am,
«Pe la orice lege
«Milă, vai, cătat-am
«La Iudèi zădarnic;
«La creștini degiaba!
«Când văzu-i atunce
«Că se 'ngroașă treaba,
«Intrebându-mi gândul
«Ce folos ori bine
«Voiu avea ținându-mi
«Lucrul rău în mine,
«Omul dela ușă
«Martur chiar vă este,
«Dacă nu sunt drepte,
«Cum vă spun, aceste.
«Drept aci venit-am
«Rugăciuni făcut-am

Și ce-i drept eu singur,
Insu-mi eu văzut-am
Că din toți prorocii
Câți Alah îi are
Mohamet e singur
Dintre toți mai mare ;
Căci la el din dată
Cum m'am și rugat
Știți cu mâna parcă
Răul mi-a lua

* * *

Turcii auzindu-l
Mult s'au veselit
Și cu multe daruri
L'au și dăruit,
Căci la dâșii tocmai
Mohamet a vrut
Ș'astfel de minune
Mare le-a făcut,
Căci cu mâna parcă
Răul i-a luat
Și pe loc scăpat'a
Și s'a ușurat.

CÂNELE

MONOLOG

In sfârșit sosi și noaptea,
Când cu dreptul mi se face
Să mă 'ntorc la mine-acasă,
Să mă culc, să dorm în pace.
Mulțumit de viață 'n totul
Și de toate 'ndestulat, —
După cum prin legea firii
Dreptul cânelui s'a dat
Inșă, vai! Amărăciune!
De cu noapte m'am pornit,
Alergat-am tot într'una,
Garduri, ziduri am sărit
Ca s'ajung acum aice
După cât m'am sbuciumat,
Mai flămând decât asară,
De cât azi când am plecat!...

Te învârtești pe cât e ziua,
Fugi, te tûpili, te'ndosești,
Și din toată osteneala
Vr'un gunoiu de nimerești,
Te mândrești, îți pare bine.
Te socoți, într'un cuvânt,
De cât ori și ce suflare
Ce se mișcă pre pământ
Mai ferice!... Căci acuma
N'ai nici drepturi n'ai nimic
Din stăpân slăvit în lume
Ai rămas pe drum calic.

* * *

Unde's astăzi toți aceia
Cai de poștă care-odată,
Ne dădeau ospățuri grașe
Și la care câinii roată
Ne strângeam și stam la masă
Și mâncam, mâncam, mâncam
Din belșug, de plini țifoae
Tologiți abia suflam?!
Vremuri, vremuri fericite,
Cum v'ați dus! O! cum v'ați dus.
Și-ați lăsat în urmă numai
Schelălau ș'amar nespus!

* * *

Dacă-aș fi 'n putere acuma,
Să fiu tânăr cu virtute,

După cum eram odată,
Când puteam să lupt cu sute
De vrăjmași, atunce totul
Ce de neamul meu n'ar fi,
Sfășiere-ași într'o clipă
Lumea toată-aș curăți!...
Iar pe câni, pe toți grămadă
La un loc i-ași aduna,
Și lătrând cu glasu-mi falnic
Cu mândrie le-aș striga:
O! Dulăi, dulăi, rușine,
Voi netrebnici, blestemați
Să vă faceți! Zău, rușine,
Să tăceți să tot răbdați,
Să vă calce toți pe coadă
Pân și cel mai păcătos
Dintre oameni! Zău, mai bine
Ași voi, mai bucuros,
Să mă 'nnec!.., Atâta lucru
Nu pricepeți, nu vedeți
Că de-ași fost stăpâni vre-odată,
Azi în faptă robi sunteți?!
Bou și porc și om și toate
Câte cânelui s'au dat,
Să-l slujească, azi cu toate
In stăpâni i s'au schimbat!...
Omul, pace, nici gândește
Că-i tocmit la noi argat,
Locuința să ne facă,
Să ne dee de mâncat:

S'a făcut, acum de-a bine,
Peste noi stăpân deplin ;
Ca pe slugi pe toți ne ține!...
Viața noastră-i drept un chin!...
Zi și noapte prin gunoae,
Ne hrănim, ne-adăpostim ;
Copți de soare trecem vara,
Earnă frigul suferim.

* * *

O! Dar vântul, uite, trage
Prin sărmana mea de blană
Ca prin gard, la os străbate
Și mă suflă ca pe-o pană!...
Spună-mi verde-acum coteiul
De mai este azi dreptate,
Spună-mi javra care-a lene
Se desfată prin palate
Și se 'ntinde se lungește
Pe-așternut, pe paturi moi,
Dacă-i drept ca prin gunoae
Să ne trecem viața noi?!...
Spună-mi javra cea spurcată,
Pricopsitul de coteiu
De-i frumos să-și piardă vremea
Ori, s'arate vr'un temeiu
Pentru care neamul nostru
Ca mișelul înjosește
Tologit șezând cu mâța!...
Ș'apoi doară nici roșește

Privind omul cum ne'mpilă
Și'njosirea cum ne crește...
Păcătoși! Mișei! Nemernici!...
Zău, că's buni să-i legi de cozi
Și pe toți să-i svârli în gârlă,
Să te mântui de nerozi...
Cum? Nu-i drept? Ba-i drept, căci în
Am văzut cu ochii mei
Chiar mai eri în colțul stradei
Niște diavoli mititei
De băeți, cum chiar degeaba
Au legat o tinichea,
După coada unui câine,
De-l făcuse de fugià,
Parcă-l văd... Dar mie însu-mi
Câte, dracu, mi-au făcut,
Câte befe mă loviră
Și de câți am fost bătut!...

* * *

Dacă mic cu mare câinii
Să-și dea laba s'ar uni
Ca să lupte, neamul nostru
De necaz s'ar mântui,
Și-ar supune iar pe oameni
Și i-ar face iar hargăți,
După cum prin tabla legii,
Slugi la câni au fost lăsați...
Da... atuncea, zic; atuncea
S'ar vedeà ce este-un câine

Și socot că vremea însă-și
A venit!... și azi ori mâne
Vom învinge!... Știi că frigul
Mă boțește rău, cumplit?...
Din dulău, cât casa, uite,
Tot m'am strâns și m'am sgârcit
Cât un ou... Și tremur, tremur
De socoți că chiar și moartea
Va veni să-mi curme viața
Pe gunoiu aice noaptea,
Hei! noroc de biata coadă;
Căci sârmana de-ar lipsi
N'ași avea nici botul unde
Să mi-l pot adăposti!
Las că-i drept că nu-i prea lungă:
Însă cine-i vinovat?
Când eram un cățelandru
Pentru slujbă mi-am luat
Un hargat, un om pe care
Mi l-am fost însărcinat
Să'ngrijască pentru totul,
Să-mi gătească de mâncat...
Și ce-i dreptul, casă, masă.
Ori ce vream și cum ceream
Cu 'ngrijire 'mi da de toate
Și cu el mă mulțumeam:
Pe la câmp mergea la muncă,
Eu acasă rămânând —
Ca stăpân păzindu-mi casa —
Mai lătram din când în când,

Mai dormiam... Era chiar bine;
Inșă'n urmă-a căpiat
Căci sărind la mine-odată
Vârful cozii mi-a tăiat.
Ș'apoi! Fie! Căci cu-atâta
Am scăpat ușor îmi pare
Dar la alții li se'ntâmplă
Câte-o păcoste mai mare!...
Nu-i cuvânt că chiar pe mine
Mă găsisese berechet,
Vrea să-mi tae și-o ureche
Pe când coada mi-a tăet,
Dar scăpai...

Grozavă earnă!
Frig de tot, zău, ger cumplit
Mi-a 'nghițat sărmana coadă
Și de bot mi s'a lipit.
De-ași avea și eu vr'o sobă,
Și-un hargat să-mi facă foc,
N'ași mai duce grija ernei
N'aș gândi la ger de loc,
Dar așa...

O! Las pe mine.
Chiar îmi pun de-acuma 'n gând,
Câte bețe sunt la oameni
Să le rod pe rând, pe rând
Și să vezi apoi atuncea
Îndrăzni-vor să-mi mai zică
Țibă! tio! cotarlă, șarlă,
Pentru 'n lucru de nimică...?

Tremurând și morți de frică
Imi vor zice toți: stăpâne,
Sau : Jupân Dulău vor zice
Sau vor zice : domnul Câne.

* * *

Haida-de!... Te-așteaptă, lasă
Ca să-ți zică-așa cum spui!
Ba'ți vor zice chiar potae!
Dar de ce? Cum? Parcă nu-i
Lucru drept și chiar cu cale
Ca să-mi zică Domn, Jupân!!
Nu mi-ar sta și mie bine,
Cum am fost să fiu stăpân?!...
Ba vom fi. Vom fi cu toții,
Noi dulăii toți vom fi
Numai noi stăpâni, și lumea
Numai noi vom fi stăpâni!...
Numai noi, căci neamul nostru
Este neamul cel cânesc.
El e greul și puterea!
Și comândul strămoșesc,
Stăpânirea peste toate
Câte sunt pe-acest pământ
Pentru câni de sus lăsate,
Toate's dreptul lui cel sfânt!...
Da. Să știți, cotei nemernici,
Voi a cânilor rușine!
Doar cânescul sânge curge
Numai prin a noastre vine!...

Ha-ha-ha! Te-ai pus pe planuri,
Măi Codău, te-aprinzi de tot?
Ai uitat că chiar asară
Mâncași una peste bot?
Da, mâncat, ba încă bună
Și chiar astăzi am mâncat
Peste cap vr'o două bune
Și de-alungul mi-au mai dat!
Dar! Așa-i acum de-o vreme
Nici n'ai cap să mergi pe stradă
Să te miroși c'un prieten;
E de-ajuns să mi te vadă
Vr'un băiat și las pe dânsul,
De-ai mâncat, de n'ai mâncat,
De nimica nu te'ntreabă
Ești cu chef ori supărat...
Svâr...r... cu piatra după tine,
S'apoi fă vr'un schelălău.
Dacă vrei s'audă ș'alții,
Căci e vai de capul tău!...

* * *

Ei, de-ar fi să fie, Doamne,
Numai câni în astă țară,
Numai câni să vezi pe strade
De cu zi și până'n sară,
Le-ar mai da la oameni nasul,
Ori ar fi vre-unu 'n stare
Printre câni vr'un pas să facă
Chiar c'un băț, în mână, mare!

Dar, atunci ași zice bravo,
Și m'ași prinde bucuros!
Să mă duc la dâșii slugă;
Căci dulău-i furios
Chiar din fire. — Așa de pildă
Cât îs eu de păcătos
Pot să-ți torn acum pe dată
Șease, șeapte oameni jos.

* * *

Stăi să văd. S'aude-un tropot
Îndreptându-se spre mine.
Nați-o bună! Stăi că-mi pare
Că zăresc pe nu știu-cine
Din colo venind încoace? . .
Un băiat? Da. Uite-l vine.
Hai să plec, să cat aiurea,
Dac'ar fi să mai gălesc
Vr'un gunoiu. Șezând pe-aicea
Mă cam tem să n'o pățesc,
Căci băiatul naibe 'ndată
Te pălește, n'ai habar,
Cu vr'o piatră, ș'apoi rabdă!
Hai, s'o șterg la fugă iar...
Hai la drum căci stând pe gânduri
S'a'ntâmplă s'o vați mai rău,
Te-i trezi c'o calcavură
De-o fi vai de capul tău.

SCHIMB ȚIGĂNESC

Un țigan intrând în cârciumă
Și pășind tivilichiu
S'așeză'ntr'un cap de masă
Și ceru să-i dea rachiu.
— Cât să-ți dau întreabă-ovreiul ?
— D'apoi vezi și dumneata
Dă-mi vr'o litră, vr'o oca.
Mi-a pierit un puiu de iapă,
E vr'o lună și mai bine
Și-a ars inima din mine,
C'așa iapă ca a mea,
Nici chiar vodă, zău, n'avea!
Mi-a luat-o Dumnezeu,
Și-acum vai de capul meu.

* * *

L'aste vorbe iute-ovreiul
Parcă nici nu pleacă bine

Si cu oca plină-i vine.
Pune oca dinainte-i
Și pahar îi dă să bea
Cât o vrea,
Și i-o plăcă.
Dar când gustă, hai, țiganul
Strigă-odată :

— Haoleu,

«Că de-acesta eu nu beau.

— Cum nu bei?

— Dar nu beau iaca!

«De mi-ai face ce mi-ai face,

«Eu nu beau de loc: nu-mi place!

— Dar e bun, nici n'am de altul!

— Poți să n'ai și poți să ai,

«Eu nu-l beau orice să-mi dai.

— Ei, atuncea de nu vrei

«Să-ți aduc dar vin să bei?

— De, de vin... și vin așa bea

«Numai dacă mi-ar plăcă.

«Hei! Nici vodă, zău, n'avea

«Iapă cum a fost a mea.

* * *

Auzind astfel ovreiu,
Ca să vândă vin măcar
Îi aduce de cercare
Niște vin într'un pahar.
Iea țiganul, gustă vinul,
Pe la gură'ncet se șterge

Și-apoi zice :

— Vinul merge;

«Dar rachiul nu știu cum e

«Că nu merge nici de fel!

«Iea-ți acuma dar rachiul

«Și-adă-mi vin în schimb pe el.

— Cât să-ți dau ? întreabă-ovreiul.

— Apoi vezi și dumneata.

«Dă-mi acòlo cât mi-i da.

— Să-ți aduc vre-o oca dară,

«Văd că poftă ai să bei ?

— Dă-mi și-o ocă, dacă vrei.

* * *

Când aduce vin ovreiul :

Făr a stà să mai socoată,

Hai, țiganul umflă oca

Și într'o dușcă-o trage toată

Ș'apoi nu mai zăbovește

Ci se scoală și pornește ;

Iar ovreiul de còlo

Strigă-odată :

— O-ho-ho!

«N'auzi, bade, hei, ce faci

«Cum pornești așa și taci ?

— Da, mă duc, țiganul zice,

«N'o să dorm de-acum aice!

«Iapă cum a fost a mea

«Nici chiar vodă cred n'avea

— Ce spui, hei, răcnește-ovreiul

Repezindu-se'n spre el,
Și oprindu-l de prin ușă
Se'nțeleg în acest fel :
— Cum te duci ? Plătește vinul.
«Nu te face tirichiu !...
— D'apoi ce să-l mai plătesc
«Nu ți-am dat pe el rachiu ? !
«Iapă cum a fost a mea
«Nici chiar vodă, zău, n'aveà !
— Cum, ce iapă, ce rachiu ?
«Cum mi-ai dat rachiu, țigane ?
«Nu te fă, mă rog, nebun,
«Hai plătește, dacă-ți spun !
— Ce mai plată vrei, jupâne ?
«Ce-o tot schimbi în fel de fel ?
«De mi-ai dat și mie vinul
«Nu ți-am dat rachiu pe el ?
— Cum mi-ai dat rachiu, țigane
«Ce, mă rog, ai nebunit ?
«Cu rachiul ce-ai avut ?
«L'ai plătit ? !...
— Dar l-am băut ? !...

NEVESTELE

Doi oameni tineri, ne'nsurați,
Umblând să se însoare,
Vorbiau odată între ei
Cam ce s'aleagă oare ?
Femea slută de-ai luà,
Urâtă ți-e și pace ;
Frumoasă iar, de s'o'ntâmplă,
Și altora le place.
Să cați s'o iai mai... cum să zici...
Ceva mai mijlocie.
E rău și-așà, că nu poți ști
La urmă ce-o să fie :
Că ori îți cade ție chiar
Urâtă foarte tare ;
Ori altuia, cum nici gândești,
Frumoasă coz îi pare.

* * *

Cei oameni tineri sfătuiau
Mereu de-acestea, dară,
Mai nu știu cum au hotărît,
Căci știu că se'nsurară.
Si unu-o slută și-a luat
Urâtă cum nu este ;
Iar celalt una ce-ți păreă
Frumoasa din poveste.

* * *

Cei oameni tineri însurați,
Trăit-au cât se știe,
Un an, sau doi, sau și mai mult,
Cu a lor gospodărie ;
Căci fiecare dintre ei
Aveà, nici vorbă nu-i,
Avere, casă cu-ale ei :
Aveà tot rostul lui.
Dar dup'acest răstimp de traiu,
Cum vântul soartei bate,
Plecat-au ei, ca negustori,
În locuri depărtate.
Plecat-au ei după câștig,
Departe'n țări străine,
Lăsând nevestele-amândoi,
Acasă gospodine.

* * *

S'au dus și stat-au pe-acolo,
Un an, să zic sau doi ;

Iar când negoțul și-au sfârșit
Pornit-au înapoi.
Pornit-au dânșii îngrijați
Să afle vrând cu dor
Nevestele cam ce-au făcut
Acasă'n lipsa lor.
Și fiecare fără a-și da
Gândirea prin cuvinte,
Pe-al său tovarăș căină
Pe-ascuns de el, în minte.
— «O, vai de-al meu tovarăș, biet,
«Ce viață amărâtă,
«Cu ce mai dor se'ntoarce el
«Să-și vaz'a lui urâtă?!...
«Să am o slută ca a lui,
«Zău, nici c'aș dà pe-acasă».
Așà ziceà în gândul lui
Acel cu cea frumoasă.
— «Pe-al meu tovarăș, se gândià
«Bărbatul celei slute.
«Frumoasa lui l'o fi'nșelat
«Cu alții, zeci și sute.
«Ce chin pe dânșul, bietul om,
«Când vine-acum în țară :
«În loc să vază că-i dorit,
«Se vede tras pe sfară.

* * *

Când vin acasă amândoi,
Ce vrei să vază bieții?

La cel cu sluta s'au stricat
La casă și păreții
Și 'n casa toată și 'mprejur
Era o sărăcie
Că nici chiar apă de băut
N'avea in ce să ție.
Iar biata slută, cum era
De felu-i spălocită,
Acum erà, ca vai de ea,
Curat nesuferită.
Uscată țâr, urâtă foc,
Precum ne spun bătrânii,
Fugiau de ea când o vedeau
Și vacile și câinii.
Rămas-au bieții, amândoi,
Văzând așa schimbare,
Ca lemnul, muți și nemișcați
De milă și mirare.
«A plâns sârmana de-a slăbit
«Cât fost'a singurică,
«Iar de 'ntristare n'a putut
«Să'si cate de nimică.
«Și cealaltă, negreșit
«E 'n tot astfel de stare :»
Așa ziceau in gândul lor
Bărbații, fiește-care.
Dar când la cealaltă merg,
Minune ne-așteptată,
O văd frumoasă cum n'a fost
Nici când era ea fată.

Era frumoasă la privit
Ca cea cu steaua 'n frunte,
Cu chipu-i vesel, drăgălaș,
Ca fraga cea de munte.
Iar casa toată strălucia
De mândră și bogată :
Părea palatul unei zâni
Din vremea de-altă dată.

* * *

Aci, bărbații, minunați
Rămân ca ori și cine.
Al celei slute e 'ntristat :
L'al ei îi pare bine.

* * *

Bărbații bieții s'au mirat,
Dar lucru-așa s'a întâmplat :
Din ziua 'n care ei s'au dus
Nevestele coarne le-au pus ;
Dar cea frumoasă bani primia,
Iar cea urîță, ea plătia.

TĂTARUL

- Vai, nevestă, vin Tătarii,
Zice omul spăimântat.
Fugi degrabă de te-ascunde
Căci acuș ajung în sat.
- Ei, și ce, de vin Tătarii?
Dacă vor să vină, vie —
Îi răspunde iuti nevasta —
Și de vin ei ce-o să fie?!...
- Ce să fie, zice omul,
Când un neam de-acestea vine,
Un neam vărvar ca Tătarii,
Negreșit că nu e bine.
- Cum nu-i bine?
— De, nevestă,
Înțelegi că nu e bine...
De... Tătaru-așa de vărvar
Nici nu știe de rușine!...
Și doar, uit'te, cad acușa;

Sunt în zare, vezi pe unde?
Du-te, zău, nevastă dragă,
Pleacă, puică de te-ascunde.
— Cum să plec? De ce nevoie?
Aolio! Fricos ce-mi pari!...
— Dar, nevastă, vin Tătarii!...
— Ei, dar voiu să văd Tătarii!!

* * *

Au intrat în sat Tătarii.
Un Tătar c'un cal turbat,
Tocmai către omul nostru
Drumu 'n fugă l-a luat.
Vine, vine ca și-un fulger
Drept spre casă, ce-o fi asta?
Se oprește 'n fața casei,
A văzut acum nevasta!
Chiar se uită la nevastă,
Și se uită-așa ciudat:
Frumușică-i, nu-i pricină,
Nu-i așa de lepădat.
Se mai uită iar la dânsa,
Parcă-și face plan în minte,
Apoi, hai, și-o ia pe calu-i
Și la fugă; hii, nainte!...

* * *

A furat nevasta, hoțul,
Numai cât ai fi clipit!...

Omu'n urmă ca de piatră
A rămas încremenit:
Cată 'ntr'una după dânșii,
Cătră soare mâna'și pune
Și privește și privește,
Dar cuvânt măcar nu spune.
Tot se uită dânsul, uită
Parcă ochilor nu crede,
Tot se uită, tot se uită
Până chiar din ochi îi pierde.
Iară când nu mai zărește
Nici Tătarul, nici nevasta,
În pământ își lasă ochii
Parc'ar zice : ce-o fi asta ?
Astfel șeade dus pe gânduri,
Ca de piatră 'ncremenit,
Ca și omul cui se 'ntâmplă
Lucru straniu, negândit.
În sfârșit ridică ochii,
Un suspin din peptu-i scoate
Parc'ar zice 'n gându-i : Doamne,
Nu se poate, nu se poate !..
Apoi iar în depărtare
Țintind ochii zice rar
Și c'un glas duios și jalnic :
«Vai, sărmane, biet Tătar !...»

D R A C I I

Un om ce-a fost în viața lui
De soața-i tras pe sfoară,
Plecat-a'n codri sau păduri,
Uitat de toți să moară.
Plecat'a bietul și-a lăsat
Avere, casă, toate ;
Lăsat-a mamă, tată, frați,
Surori, nepoți, nepoate.
Din tot ce-avea pe lume scump
Atât luă cu el :
Un mic copil de patru ani,
Un sdravăn băețel.

* * *

Plecat'a omul și s'a dus
În locuri depărtate,
Pe unde oameni n'au răsbit
Și nici puteau străbate.

Trăit-a dânsul pe-acolò
Cum singur numai știe,
Cu rădăciuni, cu ce-a putut,
Ca omul prin pustie.
Trăit-a dânsul ani mai mulți,
Precum o fi putut;
Și an cu an, cu bine, rău,
• Copilul și-a crescut,
Și cât au stat ei p'acolò
De toate i-a vorbit,
Iar de femei cuvânt măcar
Să zici c'a pomenit!!...

* * *

Mersese omul în pustiu.
Fugind de lume doară
Și hotărât uitat de toți
Pe-acòlo chiar să moară;
Dar când văzu el în sfârșit
Băiatul măricel,
Holteiu colò, curat flăcău
Își schimbă gândul el,
Și cum gândește, negreșit,
Că nu știm noi anume,
Se hotărăște vrând nevrând
Să vină iar în lume.

* * *

Pornesc ei ast-fel amândoi
Și vin la lume iară

Și dau de-odată de-un oraș,
În nu știu care țară.
Când vin acum ei în oraș
Băiatul nu mai poate
De nerăbdare, sare 'n sus
Să afle despre toate.
Și ce-i aceasta de colea,
Și-aceea, tată, spune,
Pe tată 'ntreabă el mereu
Răspuns să-i dee-l pune,
Și omul spune rînd pe rînd
Așa precum îi cere:
Voia și el să-i spună chiar,
Și chiar simția plăcere.

* * *

Dar cum tot merg ei și vorbesc
Pe drum așa 'ntre ei,
De-odată iată că'ntâlnesc
Pe-acòlo și femeii.
Dar astea, tată, ce mai sunt?
Băiatu-acuma zice,
Că nicăiurea n'am văzut
De-acestea pân'aice.
— De-acestea, dragă, ori când vezi
Tu cruce iuti să-ți faci;
Răspunde omul pe minut:
Acestea, dragă, 's draci!

— Dar ce sunt dracii? Voiu să știu,
Răspunde-mi, dragă tată.
— O dracul, dragă, pot să-ți spun,
E fire blestemată,
E tot ce poate fi mai rău
În lumea de sub soare!
E șarpe crud și veninos,
Jivină stricătoare!
De n'ar fi dânșii nici de cum
Pe-aice pe pământ,
Necazuri, dragă, n'ar mai fi
Și rele câte sunt.
Și eu din lume de-am fugit,
Doar cine-a fost pricina?
Un drac de-aceștia mi-a stricat
Și viața și hodina!
Și tu, copile, cât vei fi
Cu grijă fii mereu,
Să nu se 'ntâmplesă să pățești
Precum pățit-am eu.

* * *

Cu-aceste vorbe isprăvind,
Vorbind încet și rar,
Începe omu-a suspina
Suspîn adânc și-amar,
Iar când închee vorba el,
Băiatul lăcrămând,

Cu glas duios vorbește-așa,
Cu drag la el cătând :
«Ascultă, tată : orice vrei
«Să fac, aceea-ți fac ;
«Dar fii acum așa de bun
«Și cumpără-mi un drac!...

FLORIAN LA MAL

I.

Florianca paturi face,
Florian de-acasă pleacă ;
El vrea sara 'n târg s'o treacă,
Floriancei nu-i prea place.

El pornește, ea-l întreabă :
El îi spune c'are treabă :
Florian doar jude este,
Vrea să afle 'n târg vr'o veste.

Pleacă el, dar se gândește :
Nu stă mult de data asta,
Căci mai mult dacă 'ntârzie
Il snopește, vai, nevasta.

Florian plecând de-acasă
Nu s'a dus în alte părți :
Drept la cafenea se duse
Si'ncepù să joace cărți.

* * *

Joacă-odată și-altă dată,
Joacă 'ntr'una, jocu-i place :
Când se uită la fereastră
Uite ziuă chiar se face.

II.

Florian pornește-acasă :
Șeade chiar în strada asta;
Dar în față-i șede-o babă
Cunoscută cu nevasta.

Bine-ar fi să intre-acasă,
Cât nevasta nu-i sculată;
Dar de-o fi să-l vază baba
O să-i spună ei pe dată.

* * *

Cum să intre el acasă,
Și de babă cum să scape ?
Mintea 'n capu-i se frământă,
Gând în minte nu-i încape.

Merge 'ncet, de-abia păşeşte,
Este mort de supărare ;
Numai iată'n drumu-i care —
Şi cu lemne de vânzare.

* * *

— Cum dai carul, moşulică ?
— Ba, cu-atâta, ba, mai lasă ;
Cumpără vr'o patru care
Şi cu ele haide-acasă.

Când să intre 'n curte-acasă
Baba : — Bună-dimineată,
Iată omul care-i vrednic :
Cel de'ntâiu a fost în piaţă.

III.

Pân-acuma mers-a bine :
Despre babă e scăpat ;
Dar acasă patul este
Pân-acuma nestricat ;

Se desculţă, intră 'n casă,
Răscoleşte tot în pat,
Apoi iar din nou se 'ncalţă
Parcă-ar fi de-un an sculat.

* * *

— Dar ce faci tu, Floriene,
Unde pleci pe vremea asta?
Îl întreabă cu mirare
Deșteptându-se, nevasta.

— Taci, nevastă, zice dânsul,
Cată-ți, lasă, de dormit :
Eu mă duc nițel în stradă,
Am ceva de târguit.

* * *

S'a făcut acum și-aceasta ;
A scăpat frumos de toate,
A 'nturnat șurupul astfel
Cum mai bine nu se poate,

A scăpat și el să-și facă
Un mic chef în noaptea asta,
Nu-l zări nici baba naibei
Și n'află nici chiar nevasta.

IV.

Când erau să isprăvească
Prânzul cel de dimineață,
Tocmai când să ia cafeaua,
Vine baba cea din față.

— Bun bărbat ai, Florianco ;
Zău, cu-aşa om nici nu-ţi pasă :
Când mijau azi zori de ziuă
El venia cu lemne-acasă.

* * *

Florian cu îngâmfare
Îşi priveşte-acum nevasta,
Dar şi dânsa este mândră
Când aude vorba asta ;

Iar când astfel se mândreşte
Fişte-care cu-al său gând,
Şi fetiţa cea mai mare
Vine, hai, cu vorba 'n rând.

* * *

— Ştii tu, mamă, că eu astăzi
Cea de 'ntâiu chiar m'am sculat :
Pe când m'am sculat eu astăzi
Nu era nici tata 'n pat.

El veni târziu încòlo ;
Parcă-l văd desculţ intrând,
Parcă-l văd cum strică patul
Şi-apoi ghetetele trăgând...

PLATA MISITULUI

Un boiar, boiar, știi, mare,
Are grâne de vânzare
Și'n curând le vinde toate
Cu preț bun, cum nici se poate.

* * *

Doi ovrei-vestiți samsari,
Pe la casele mai mari,
Auzind în data mare
Despre-a grânelor vânzare,
Socotind că nu-i cu cale
Să nu ia și ei parale,
La boiar pornesc să vie
Și să-i ceară misitie.

* * *

Ei știau că la vânzare
Cu nimic n'au ajutat

Și știau că 'n târgueală
Nici n'a fost samsar băgat ;
Dar, făcându-și socoteală,
Iși ziseseră 'n de-ei ;
— «Dacă poți să iei parale
«Pentru ce să nu le iei?...
«De-a putut și el să vândă
«Făr de noi din întâmplare,
«Ce-a făcut, mă rog, cu asta,
«Ce minune-așa de mare?!...
«Dacă nu putea să vânză,
«Peste-o lună, peste două
«Nu era silit boiarul
«Să ne dea ceva și nouă?!...»

* * *

La boiar se duc ovreii.

Unu-apucă 'n sus pe scară,
Iar celalt rămâne'n urmă
Și-l așteaptă 'n curte-afară.
Îl așteaptă și gândește :
— «Moti merge-acuma sus
«Cu boiarul să vorbească
«Și să-i spună ce-i de spus ;
«Dar de unde știu eu oare,
«Cine-mi dă vr'o chezășie
«Cum că Moti-al meu nu face
«Acòlo vr'o pungășie?!...
«Ochii omului sunt lacomi
«Și paralele ciudate :

«Cât îi dă boiaru-acuma
«El îmi spune jumătate!...
«Când o fi să vină-afară,
«Ca s'ascundă, să nu poată,
«Îl opresc pe loc să'mi spună,
«Dintr'o dată suma toată.

* * *

Dar boiarul vesel tare ;
Dintr'o astfel de vânzare,
Căpătând parale bune,
Hai la joc de cărți se pune ;
Cere roș și trage verde,
Bănișorii toți îi pierde.
Iar a doua-zi când se scoală,
Necăjit cu punga goală,
Cum gândia la banii săi
Iată unul din ovrei.
— Ce-i jupâne, ce voești?
«Cine ești și ce poștești?
— Noi, mă rog, suntem misiți,
«Am venit să ne plățiți.
— Ce misiți?!...
«— Samsari, cucoane,
«Mușterii v'am dat doar noi :
«Am tovarăși, suntem doi.

* * *

A-ha-ha! boiarul zice :
«Ai tovarăș și vrei plată...

Și ovreiului cârpește
Două palme dintr'o dată,
Na și ție
Misiție,
Zice dânsul supărat,
Altă plată n'am de dat.

* * *

La aceste vorbe-ovreiul
Ese pușcă iute-afară :
Iar tovarășul din curte
Îl apucă de pe scară :
— Cât ți-a dat, măi Moti, spune!
Dă-mi și mie! Dă-mi și mie!
Ce fugi, măi?!... Stai, stai la dracu,
Nu suntem tovărășie?!...
Dânsul trece celalt strigă :
— Dă-mi și mie, dă-mi și mie.
Dânsu 'n grabă ce să facă,
Haide-o palmă 'i dă 'n mânia.

* * *

Când primește celalt palma
Cum nici nu s'a așteptat,
Pune mâna, hai, la falcă
Și-l întreabă supărat :
— Bine, Moti, tu dai palme ?
«Asta-i lucru cu dreptate?!...»

— Da ! Ți-am dat, răspunde Moti,
Partea ta, pe jumătate.

«Voiu să fiu cinstit cu tine

«Și cu cinstea cea mai naltă :

«Nu vrei numai jumătate ?

«Poți să-ți dau și cealaltă.

FĂRĂ PLATĂ

Un biet om pe cât se pare,
De vr'un Paști ori zi mai mare
Vrând și dânsul să se rază,
Cum se rade ori și care,
    Se gătește
    Și pornește
Incă dis-de-dimineată
Bărbier să cate 'n piață.
Cei mulți bani să-i aibă 'n pungă,
Ce e dreptul, nu-i avea:
Dar așa de-o răsătură
Cât avea el i-ajungea...
    Dar în piață,
    Dimineată
Ce s'audă el de-o-dată?
«Hai, că radem fără plată».

* * *

«Să te radă fără plată
Zice omu, 'i cam ciuolat;
Iar când merge află 'ndată
Că e lucru-adevărat:
Chiar se rade
Cum se cade;
Dar această răsătură
Este ras de'nvățătură.

* * *

Un biet calfă nou cu totul
Meșteșugul ca să-l ia
Căută și dânsul oameni
Capu 'n mâna lui să-și dea:
Căci ori cine
Nu prea vine
Să te roage el pe tine
Să-i faci capul de rușine.

* * *

«Nu mă dau pe mâna calfei,
Zice omul dintr'odată:
«Nu sunt doar calic, la dracu,
Să mă radă fără plată;
Dară gândul
Mai schimbându-l
Zice: ba-i curat prostie
Să nu fac economie!
Merge, deci la bărbier.
Bărbierul bucuros

Prinde briciul și-l ascute
Și pe față și pe dos
    Și-ascuțindu-l
    Și ștergându-l
Vine, hai, de 'ncepe 'ndată,
Să mi-l radă fără plată.

* * *

Rade dânsul, trage 'ntr'una
Când la deal și când la vale,
Omu 'ncepe să gândească :
«Zău, mai bine dau parale ;
    Căci îmi vine,
    Zău, mai bine,
Să mă duc ne ras, c'acesta
Îmi ea pielea de pe mine.

* * *

Se gândește că s'ar duce
Dar nici asta nu prea-i vine :
Cum să pleci așa ne gata
Râd și câinii toți de tine.
    Hai să rabde
    Pân l-o rade :
N'a murit el, câte-a tras :
N'o să moară-acum de-un ras.

* * *

Ici îl rade însă calfa
Mai din față 'n prăvălie,

Iar în fund în altă casă
Fac copiii gălăgie ;
Merg, călare,
Strigă tare,
Fac un mare tărăboiu !
Toți se joacă c'un cotoiu.

* * *

L'a 'nceput cât fu pe joacă
Și cotoiul a răbdat,
Iară când trecù de glumă
Scoase-un jalnic mieunat,
Și-așa tare
Că 'n mirare
Calfa strigă supărat:
«Hei, ce faceți ? L'ați călcat ?
— «Nu, nu, zice-acuma omul
Nu-i țipat de călcătură,
«N'auziși cu ce durere
Se văita el, biet, din gură ?!...
Nu-i văitare
De călcare ;
Eu, sărmanul, cât s'arată,
Cred că-l rade fără plată...

LASĂ BĂȚUL

Un soldat e pus de pază
Undeva, precum se pune,
La vre-un loc de-al stăpânirii,
Căci anume nu se spune.
Și căpraru-i dă poruncă :
«— Bagă seamă, zice, bine
Ori și cine-ar vrea să intre
«Să dea bățu-aici la tine.
«Iară când nu vrea să-l dee.
«Fie dânsul cine-ar fi,
«Pune-i pușca înainte,
«Nu-l lăsa să intre-aci.
Înțelesu-m'ai, răspunde,
Ori vorbit-am în zadar ?
«— Ba 'nțeles, trăiți, prea bine ;
«Înțeles, da, domn Căprar !

* * *

După asta cine vine,
 Cum porunca s'a fost dat.
 Dacă vrea să intre-acòlo
 Lasă bățul la soldat.
 Vine unul, vine altul.
 Lasă bățul fiește-care :
 Dacă zice ca să-l lese.
 Nu e doar un lucru mare.
 Dar în urmă ce se 'ntâmplă ?
 Vine-un domn mergând grăbit.
 Făr de băț, cu mâna goală,
 Dar pe gânduri rătăcit.
 «— Hei! Mă rog, mă rog, de-odată
 Îndrăsneț soldatul zice,
 «Stăi! De vrei să intri-acòle
 «Adă-ți bățu 'ntâiu aice».
 — Dar n'am băț, nu vezi că doară
 «Sunt cu mâna 'n buzunar?
 «— Poți să n'ai, ce'mi pasă mie,
 «Astfel cere domn căprar!
 «— Cum să ceară ?
 «— Uit'te, cere :
 «Bagă sama, zice, bine :
 «Orișicine-ar vrea să intre
 «Să dea bățu-aci la tine ;
 «Iară când nu vrea să-l dee.
 «Fie dânsul cine-ar fi
 «Pune-i pușca înaintea
 «Nu-l lăsa să intre-aci.

«—Dar n'am băţ, nu vezi tu singur,
Zice domnul, «ce mai vrei?
«Las să intru!

«— Nu se poate!
«Du-te şi-adă dacă n'ai».

G A R A N T

Un ovreiu mărită-o fată
După Şulem cel ghebos,
Un băiat aşà de treabă...
Las să fie sănătos !...

Şulem vrea şi vrea şi fata,
Sunt aşà de potriviţi :
El ghebos, dar fata cârnă...
Las să fie fericiţi !

Fata samănă cu mama
De frumoasă şi cuminte,
Şi mai are fraţi vr'o şapte
Făr de ea. Cei mulţi nainte!

Iară Șulem ține singur
Hanul mare din Piciochi
Și-așa samănă cu fata...
N'ar fi numai de diochi!

De-ar aveà noroc oricine
Așa gineri să găsească!
Cât de vesel este ovreiul!
Zău, sărmanul, să-i trăiască!

* * *

Vrea să facă nunt'ovreiul.
E de loc din Botoșani.
Și dă crâșme cu chirie,
Dar deodată n'are bani.

N'are bani și chiar acuma
Trebuesc din întâmplare:
Ginerelui vrea să-i iee
Pentru nuntă-un ștramăn mare.

Ce să facă el, săracul?
Cum să-i ia numai decât?
Ginerele nu-l așteaptă
Iară fata nici atât.

Ce să facă? Hai să cerce
N'o luà pe datorie?
Ia pe ginere și haide,
Merg în târg la prăvălie.

Cere stramâni, aleg unul,
Dară unu-așa frumos
Și-așa bine
Ce mai vine!
Las să fie sănătos!

— Vreți pe-acesta?

— Da, pe-acesta.

— Bine, hai și-acesta fie

— Fie, da, ovreiul zice.

Dar să-l dai pe datorie.

— Dau, răspunde negustorul,
Inșă, uite dumneata.

Dă-mi garant pe-un om cu stare

Pe-un bogat pe care-va.

— A! Garant? ovreiul zice,

Dau pe Nuhăm sin Rahmil,

Că mă știe, hei, mă știe

De pe când eram copil.

— Nuhăm? Negustoru 'ntreabă,
Nu-l cunosc destul de bine,
Nu știu, vezi, de-i bun de plată:
N'am cu el, nici el cu mine.

— Cum! Nu vreigarant pe Nuhăm?
Zice-ovreiul supărat,
— Cum să-l vreau când nu știu bine
De-i cinstit și de-i bogat?

Dacă-l ieu atunce trebui
Și lui alt garant să-i ieu...
— Ba, de loc-ovreiul zice —
Pentru el garant sunt eu.

TOT CISMĂ ȘI BOTFOR

Dimineața, căpitanul
Mai cu totul îmbrăcat,
Când voește să se 'ncalțe
Cheamă 'n grabă pe soldat ;
— Ce-i aceasta, măi Ioane ?
Bagă sama, ți-am mai spus,
Văd c'un botfor și c'o cismă
De-astă-dată mi-ai adus ?
Ce vrei tu să fac cu ele ?
— Să trăiți, să vă 'ncălțați !
— Dar c'o cismă și c'un botfor ?
— A!! Dar nu vă supărați...
— Cum să nu?... Nu vezi tu singur ?!
Ce uituc și gogoman !...
Eși, dar ia-le și le schimbă.
— Schimb, trăiți Domn Căpitan

* * *

Luând botforul și cisma,
Hai, soldatul ese-afară
Dar n'apucă el să easă
Și'n năuntru vine iară.

— «Hei, l'întreabă căpitanul,
Când il vede c'a intrat,
«Pentru ce te 'ntorci cu ele?
«Și de ce nu le-ai schimbat?

— De, trăiți, Domn Căpitane,
Răspunzând soldatul zice,
«Tot o cismă și c'un botfor
«E și-afară ca și-aice!...

ȚIGANUL LA MASĂ

Un țigan umblând odată
Nu știu cum din întâmplare
Dă colò de-o masă mare.
Masă mare
Cu mâncare
Cum nici vodă poate n'are !...

* * *

Când zărește dânsul masa
Stă pe loc încremenit :
Așă masă nici prin minte
Încă nu i-a fost venit.
Ce să facă el acuma?
Să se ducă ori să stee ?
Nu e nime să-l alunge
Nici să-l cheme, nici să-i dee.
Hai, s'așază el acuma
Tocma'n capăt, còlo sus.

Ca și-un popă sau vlădică
Înadins la masă-adus.
Hai, s'așează; dar când tocmai
Să s'apuce de mâncat,
Numai iată-l stă pe gânduri
«Ș'apoi zice supărat :
«Ce-ți e bun de-așà mâncare,
«De-așa masă de paradă.
«Dacă șezi tu singur numai
«Și nu-i nimeni să te vadă?...

MAMA ȚIGANULUI

- O țigancă vine-odată
La fecioru-său și-i zice :
— Ui-te, mă, că mă înjură
Niște nandrași de pe-aice !
— Cum ? întreabă iuti țiganul,
Cum ?! Te 'njură ei pe tine ?
Nu gândesc că au de-a face,
Păcătoșii, doar, cu mine ?!...
Aoleu ! Da 'njurătura
Nu le-o ert eu nici-odată :
De 'ndrăsnesc ei să te 'njure
Pot apoi să te și bată !!
— D'apoi ce să mă mai bată,
Ce gândești doar c'au făcut ?...
Că 'njurară nu 'njurară
Dar ca hoții m'au bătut !...
— Te-au bătut ? țiganu 'ntreabă,
Ei ?! Pe tine ? Mama mea ?!

Dar nici mort nu-i scap din palmă,

Poate dracul chiar să-i ia.

Sar la tine să te bată?!

Sar ca 'n codru? Nu le pasă?!

Stăi că dau ei peste mine

li învăț eu minte, lasă!...

Dară unde-s? Cine-s? Cari-s?

Să le-arăt eu chiar acum!...

— Uite-i, dragă, còlo 'n drum:

Unul scurt și subțirel

Și cel-alt mai răsărit,

Pân' acum stăteau de vorbă

Iar acuma s'au pornit.

— A! Aceia's?! zice dânsul,

Mă miram eu pân'acuş!

Dar pe-aceia lasă-i naibei

Poate's niște bătăuși!

ȚIGANII CU CAII

Intr'o zi parcă-i făcut,
Es toți caii la păscut :
Unde mergi pe unde dai
Numai cai și iară cai.
Pasc la cai în bățatură !...
Dar ce-atâta păscătură ?
Tot să pască nu-i păcat ?
Pot să crape de mâncat !
Las la dracu păscătură,
Tetea 'ncalecă pe-o sură ;
Iar eu iute după el
Hai mă 'ncalec pe-un surel.
Când ne văd pe noi călări
Gloabele se umflă 'n nări
Și s'apucă iuti ca focul
Să ne schimbe nouă locul.
Tata 'n sura da să stea
Ea fugea de nebunia.

Dam și eu în cel surel.
Da 'n necaz fugea și el.
Fuge sura și surelul
Să ne facă nouă felul,
Și ne duc din loc în loc
Pân' ne scot în iarmaroc ;
Vreau din ciuda lor pe noi
Să ne vânză pe-amândoi :
Ne-au fost dus la Ibraila
Să ne dea la Turci cu sila.
Noi văzându-i că's mișei
li vândurăm noi pe ei.
Ne-am tocmit și prețu-am rupt,
Pân' și palma am bătut,
Numai când la aldămaș
Ditai și doi păgubași !
«Tăi butucu fuduleaua
«Handos temnițos beșeaua :
Tetea dă pe-o ulicioară,
Eu pe 'n dos pe-o hudicioară.
Tetea pe sub gard o ia,
Eu pe urmă-i cât colea :
Că mergeam cam pe cotite :
Ne păzeam de 'nghesuite...
Și ne-am dus noi cât ne-am dus
Pân' ce-am dat din târg în sus
Am mai dat noi, am silit
Până 'n șleau când am eșit ;
Iar când ne-am văzut eșiți
Am scăpat și noi... cinstiți.

ȚIGANUL LA BOIAR

Un țigan flămând amarnic
    . Ne mâncat de nu știu când,
Că mergea cârlig de foame,
    Ca un câne de flămând ;
Umblă 'ncoace, umblă 'ncolo,
    Ba la crâșmă, ba prin sat
Dar nici dracu nu se 'ndură
    Să-l îmbie la mâncat.
De, mâncare-ar fi găsit el
    Prin tot satul, negreșit,
Dar el, vezi, nu vrea să ceară,
    Așteptă și el poftit.
Ce să facă ? Nu-i mâncare...
    Ori și unde se 'nturna ;

Se oprește 'n drum și dânsul
Și se pune-a fluera.
Dar cum fluera și cată
Peste case el acum
Iată vede că la curte
A 'ncetat să easă fum.
«Bravo, zice el în gându-i,
«La boiarul fumu-a stat
«Negreșit că chiar acuma
«Mi s'așază la mâncat.
«Hai și eu la dânsu 'n clipă
«Că-l găsesc cum e mai bine
«Și când intru, ce să facă ?
«Mă poftește și pe mine.
«Mai cu seamă când i-oiu zice :
«Bună masă, hei, cocoane,
«Negreșit c'o să-mi răspunză :
«Hai la dânsa măi țigane !
«Doar pe popa nu-l poftește
«Ori și când la curte vine ?
«Și ce-i popa ? Are barbă !!...
«Dar nu-i om și el ca mine ?»

* * *

Cam așa gândind țiganul
Hai la curte 'n data mare,
Și găsindu-l pe boiarul
Chiar atunce la mâncare,
Cum făcuse planul zice :
— «Bună masă, hei, cocoane !

Dar boiarul ce-i răspunde?
— «Ești afară, măi țigane!
— «Aoleu, țiganul zice,
    «Ce-am gândit
    «Și ce-a eșit!!...
«Dar la urmă n'ai ce-i face
    «Căci ș'așa s'a potrivit.»

MÂNCARE DE TOPOR

Un ostaș cazac odată
Cum venea din bătălie,
Ostenit și rupt de foame,
Dă de-o casă 'ntr'o câmpie,
— Bună ziua! — Bună ziua!
— N'ai, mă rog, ceva mâncare,
«Că's drumeț de cale lungă
«Și ți-o fi pomană mare.
— N'am, răspunde 'ndată gazda,
Căci era un om sgârcit,
Un sgârcit cum n'a fost altul
De când lumea s'a zidit.
— N'ai? întreabă iar ostașul;
Cum? Nici apă poate n'ai?!
— Ba, de apă, apă este,
— Te rog apă dar să-mi dai.
Dar ceva mălaiu — făină —
N'ai găsi din întâmplare,
Ca să fac vr'o mămăligă!»

— N'am atâta! Rău îmi pare!

— Dar cât ai?

— Așa vr'o mână!

— Dă-mi și-atâta, fie-așa.

Dar, mă rog, vr'un pic de sare
N'ai p'aice?

— Ba, ți-oiu da.

— Uit'te, dar, te rog atunce

Apă dă-mi, mălaiu și sare

Și vr'un vas de fert — vr'o oală

Să-ți torn eu colea mâncare:

Să mănânc și eu dintr'însa

Să mănânci și dumneata

Și s'o faci d'aci 'nainte

Chiar și singur când îi vra.

L'aste vorbe haide gazda

Apă dă, mălaiu și sare

Ca din ele-acum cazacul

Să gătească de mâncare.

* * *

la cazacul astea toate

la și-o oală și pe loc

Toarnă 'ntr'însa iute apă

Și-o așează lângă foc;

Iar privind prin jurul casei

Iată vede de 'ntâmplare

Un topor eșit din coadă,

Dar topor frumos și mare.

Fuge iute, ia toporul

Și la fert în oală-l pune
Ș'apoi zice: «ia, de-acuma
O s'avem bucate bune.
— Ce bucate? 'ntreabă gazda,
Faci bucate din topor?
— Oho-ho! Și ce bucate!
După ele mă omor!
O să vezi pe urmă, lasă,
Când o fi mâncarea gata!!...
Cu ce gust mânca de-aceasta
Răposatul bietul tata;
Dar — mai zice iar cazacul —
Stăi să cat iar lemne-acuma,
Stăi aci, păzește oala
Nu cumva să dea 'n foc spuma;
Că, vezi, spuma este totul:
Dacă spuma s'a vărsat
Și mâncarea, pace bună,
Dă-o naibei, s'a stricat!

* * *

Haide, gazda stă la oală
Și de spumă se 'ngrijește,
Iar cazacul după lemne
Casa iute ocolește.
Și gășind pe după casă
De 'ntâmplare cum s'a dus
Pe sub strașină-o spărtură
Intră 'n pod pe dânsa sus.
Și gășind în pod slănină

Și costițe de purcel
la din ele câtu-i vine
Și le pune 'n sân la el.
Vine jos apoi cu totul.
Duce lemne ce-a găsit,
Mulțumindu-i groaznic gazdei
Că de spumă s'a 'ngrijit,
Și se roagă încă-odată
Ca să fie-așa de bună
Un capac să-i dea de oală
Ca pe oală-acum să pună;
Căci așa-i mâncarea asta:
Trebuește negreșit,
Ca să iasă cum se cade,
Să fierbi oala năbușit.

* * *

Gazda pleacă să-i găsească
Pentru oală vr'un pocriș
Iar el pune carnea 'n oală,
la toporul pe furiș,
Îl aruncă în sân pe dată
Căci aiurea nu-i venea,
Și pe oală pune mâna
Ca s'ascunză ce e 'n ea.
— Dar ce ții acolo mâna?
Zice gazda minunat,
Când se 'ntoarce cu pocrișul
După care a alergat,
— De, țin mâna, n'am ce face,

Îi răspunde iuti-cazacul
Că de n'o țin, hai, tot gustul
I-se duce-atunci la dracul.
la pocrișul dela gazdă
Și pe oală 'n clipă-l pune
Ș'apoi pân' să fiarbă oala
Pe-așteptat de-acum se pune.

* * *

Stă cazacul, stă și gazda,
Stă și-așteaptă fie-care :
Iar când oala 'ncepe-a fierbe
Pune 'n ea făină, sare
Apoi mestecă printr'însa
Cât mai e de mestecat
Și 'n sfârșit când este gata
Zice : haide la mâncat.
Gustă gazda și cu 'ncetul
Chiar începe și-a mânca
Căci era curat mâncare :
A pilaf cam semăna.
Iară când sfârșesc mâncarea
Haide gazda cam mirat
Zice : dar toporul unde-i
Că de dânsul n'am mai dat !
— Hei, topor?! Cazacul zice,
Ești la minte cam ușor!...
Dar mâncarea asta, frate,
Nu știi doar că-i din topor?!

SARUTAȚI MÂNA PARINTELUI

Cam de-o vreme protopopul, nu știu cum, dar s'a

[nfruptat

Ca să tragă 'n gazdă, 'ntr'una, la boiarul dintr'un

[sat.

Se ducea la popi prin sate, ori-și-unde se ducea,

Când era la mas pe noapte, la boiarul nemeria.

Om blajin era boiarul, și-avea vin de șapte ani:

Iar cocoana gospodină: rațe, pui, găini, curcani.

Intr'o seară la boiarul slugile prin curte toate,

Una chiamă, una fuge, una strigă cât ce poate:

Protopopul! protopopul! Toți din casă es-afară;

Protopopul chiar sosit'a! Uit'te-l merge 'n sus pe

[scară,

Vin copiii și cocoana și boiarul însuși vine.

Ce mai faceți dumnea-voastră? Cum mai mergeți?

[Sunteți bine?

Îl poftesc frumos în casă, îi dau apă și dulceață.
Protopopul se desbracă pe stătut pân' dimineață;
Om blajin boiarul este, ș -are vin de șapte ani;
Iar cocoana gospodină: rațe, pui, găini, curcani.

Om blajin boiarul este, dar acuma s'a gândit
Protopopului să-i tae gustul de-așa des venit:
Ese deci și dă poruncă unei slugi să spună-afară.
Vizitiului să vină cu trăsura iuti la scară,
Că părintele e gata, n'are vreme de perdut,
Vrea să plece pe minut.

Cum ședea acuma popa și 'ncepuse-o vorbă lungă
Pân' la masă să-i ajungă,
Hop de-odată aud trăsura huruind grăbit pe-afară
Și oprindu-se la scară.
Protopopul curmă vorba că el nici visă la dus;
Iar boiarul strigă: «Haide, hai copii, cu toții sus,
«Sărutați degrabă mâna, că părintele se duce».
L'aste vorbe protopopul se'nroșește, 'și face cruce
Și răspunde: «Nu... că..., nu... că... mai de-abia
[mișcându-și gura
— «Da, cum nu! boiarul zice: n'auziți acum
[trăsura?!...
Nu-ți mai fă degiaba cruce!
«Sărutați degrabă mâna că părintele se duce».

BORȘ CU PEȘTE

Varianta 1)

Unui om odată, cum ședea la masă,
Numai, hop, un oaspe îi sosește 'n casă.
— Bună masa, bade. Gazda mulțumește,
Dar pe dată 'n minte-i astfel se gândește:
«Să-l poftim la masă, nu-i de-ajuns mâncare
«Nu-l poftești, la dracu, e rușine mare.
«Mămăligă este, dar nu-i udătură:
«Îl poftesc eu, lasă, mai c'un sfert de gură.
«N'o să vină doară tronc și el la masă,
«Căci obrazul, cinstea negreșit nu-l lasă.
Deci cu-aceste gânduri și tușind nițel
Omul cătră oaspe zice 'ncetinel:
— Apoi, de, ne iartă, cum veniși în casă,
«Nu prea e mâncare, dar poftim la masă.

---

1) Când am scris această anecdotă am fost uitat că am mai scris-o odată.

— Că chiar vin, răspunde oaspele râzând.
Vin, zău, chiar că, uite, tocmai sânt flămând.
— Vii, mai zice gazda, vino dumneata
Dară, vezi, pe masă nu e ce mânca.
— Nu-i nimica lasă, oaspele mai zice,
Mai pășiu de-acestea, nu e 'ntâiu aice.

* * *

Cam cu-aceste vorbe oaspele frumos
Pe-un genunchiu s'așează lângă masă jos
Și pe loc s'apucă, nu că doar glumește,
Hai s'apucă 'ndată de mâncat la pește,
Omul, dintr'odată, tace el cât tace
Dar în urmă bietul n'are ce mai face,
Zice :

— D'apoi, frate, n'ai băgat de seamă,
Dar poftim mănâncă borș deodată, zamă,
— Ba, văzui, eu bine, oaspele vorbește,
Dar mănânc eu, lasă, las mănânc eu pește,
Căci i-așa un pește cum nu pot să-ți spun
Are gust, ce-i dreptul, știi, e foarte bun,
— Bun e dar și scump e, costă la parale !...
— D'apoi că și face, vorba dumitale...

* * *

Omul ca să scape cu ceva din pește
O brașoavă cată iute de cârpește :
Aoleo, te uită, zice minunat,
Calul dumitale rupt'a și-a scăpat
Fuge-acuș hăramul dincolo de sat,

- Ptru-ptru-ptru ! deodată oaspele răcnește
Și pe loc apucă talerul cu pește,
— Dar ce faci, creștine ; ce te-ai apucat ?
— Ce ? Mă duc de grabă calul să mi-l cat.
— Bine, du-te, lasă, nu-i cuvânt de dus
Dar pe taler, uite, mâna cum de-ai pus ? !...
— Apoi l-am luat-u-l că de l-aș lăsa
Pân'ce vin eu totul poate ați mânca.
— Bine, zice gazda, dar nu-i prea frumos,
Ești, precum se pare de obraz cam gros ?...
— Hei, răspunde dânsul, nu's gros... să mă crezi
Eu zăcui de friguri... frate-meu să-l vezi.
-

BA VA 'NTOARCEȚI VOI

Un țigan făcuse-o pozna,
Nu știu ce ; dar știu atât
Că eșiseră cu dânsul
Ca să-i pună lațu 'n gât.
Dar când vor să-i pună ștreangul,
Când voesc a-l spânzura
Îl întreabă-atunci călăul
Dacă n'ar dori ceva.
— D'apoi ce să pot dori?...
Zice dânsul, dar eau sama
C'aș voi să joc un joc
Ce-l țin minte dela mama.
Ce mai joc cu marafeturi !
Dac'ar fi să mă lăsați .
Ați avea și dumnea-voastră,
Zău, la ce să vă uitați !
Cum gândește stăpânirea :
Ba, dă'ncòlo, ba, dă'ncoace,

După multă chibzueală
Lasă pe țigan să joace.
Când se vede-acum țiganul
Că ce-a vrut a căpătat,
Intr'o clipă se desculță
Și s'apucă de jucat.
Dar cum joacă? Dintr'odată
Frumușel o ia pe loc:
Dă căciula de-a cățaua
Și se frânge de mijlòc.
După asta mai cu 'ncetul
Face pasul tot mai mare
Și dă roata mai prin lume
Incolo prin depărtare.
Apoi vine iar la locu-i
Și iar roată mare face.
Și tot cântă și tot spune
Gura într'una nu-i mai tace
*Dați o 'n pinteni,
Măi băeți,
Pănă 'n fund
La castraveți.
Și vă țineți
Bine firea
Ca să râdă
Stăpânirea!!...*
Iar așa mereu cântând
Și la roți mereu făcând,
Când râdeau cu toți mai tare
El fiind în depărtare

Dintr'odată schimbă pasul
Intr'o clipă jocu 'și curmă
Și tivește-un puiu de fugă
Epurii să-i lase 'n urmă!...
Fuge, fuge până ce scapă,
Trece-un codru, trece-o apă
Și-ajungând pe un drum devale
Intâlnește lume 'n cale.
— Buna ziua, zice unul,
Da'ncotro te duci acum ?
— Ia, mă duc, țiganul zice,
Incolò p'aci pe drum
Că de mult, la nunta mamei,
Când era s'o iee tata,
Cam p'aci treceau nuntașii
Când veneau cu nunta gata.
— Dar ce nuntă, zice altul,
Hai cu noi din sus de han
Să vedem și noi acòlo
Cum se spânzură-un țigan.
— Aș, răspunde iuti țiganul,
Ba vă 'ntoarceți voi mai bine
Căci acòlo nu se face
Azi, nimica făr' de mine.

CRĂCIUNUL ȚIGANULUI

Iarnă mare, ger și vânt,
Alb în cer și pe pământ.
Oamenii la crăsmă 'n sat
Împrejur s'au strâns la sfat
Și de ger în pinteni bat.
Doamne, ce-am mai petrecut
Cu cârnați și cu vin bun,
Astă-iarnă de Crăciun!
Dimineață-am început,
Ziua 'ntreagă, s'a trecut.
Ziua 'ntreagă noaptea toată
N'a încetat la vin să scoată.
Când era la ziua 'n zori
Noi mâncasem de cinci ori,
Când era la prânzul mare
Ne făcea din nou mâncare.
Când era la toacă 'n sară
Noi eram la masă iară :
Na, cumetre, ține fine,
la paharul tot de bine.

Ziua 'ntreagă s'a trecut
Cu mâncat și cu beut ;
Dar și cum ne-am mai bătut !
Pârâia, măi neică, chica
Și jurai că nu-i nimica.
Nașul se ruga de finul
Și cumătrul de vecinul,
Însă toți tovărășie
Se băteau în vâlmășie...
Ș'auzia numai suflat,
Câte-un pumn mai îndesat,
Cum se bat la noi în sat.

* * *

Oamenii așa vorbesc
Și de-acestea povestesc,
Iar țiganul ne 'ntrebat
Hai și el colò la sfat :
D'apoi eu ce-am petrecnt
Cu mâncat și cu beut !
De la rătoșul vecin
Adusese tetea vin,
Iar din sat dela Bălțați
Adusese și cârnați
Și vr'o zece găște fripte
Și plăcinte și 'nvârtite,
Și am mâncat și-am tot mâncat
Până și peste cap ne-am dat !
Și era și Hăimărilă
Și cu Dediu din Rugină ;

Hăimărilă 'n diblă zice,
Dediu în cobză hangu-i ține.
Și se'ncepe-o horă, neico,
Și din horă pe chindie
Ș'apoi sârba și bătuta
Ș'apoi dă-o 'n ciocârlie
Și sucește-o, și învârtește-o
Și mi-o adă și mi-o bate
Cu 'nvârtite și strigate
De te scot din sănătate!
Ce mai chef și bucurie,
Ce mâncat și ce beție,
Ca la noi să nu mai fie!
Și-am tot mers așa mereu
Pân' ni s'a făcut și rău;
Am mâncat și-am tot băut
Pân' și rău ni s'a făcut;
Am mâncat să pomenesc
Câte zile-o să trăesc!...
— Ați mâncat, un om vorbește,
Ați mâncat voi și-ați băut
Dară voi nu v'ați bătut?
— Hei, țiganul îi răspunde,
Noi bătut?!... Așa! De unde!
Vezi la noi atâta'i slut
Că noi, vezi, nu ne-am bătut,
Și ce gust am mai fi avut!
Ne băteam pân' ne-ar fi 'nchis,
Dacă vezi c'a fost... în vis.

ȚIGANUL LA BOBOTEAZĂ

Într'o zi de Bobotează
Nu știu unde, la vr'un sat,
Un țigan la popa vine
C'un dănciuc de botezat.
Când ajunge vremea slujbei
Că să easă cu Iordanul,
Și la gârlă merg la copcă
Iată còlo și țiganul.
Face popa slujba toată,
Cum în carte deslușește,
Moaie crucea cu sfiștocul,
Lumea 'n juru-i o stropește,
Apoi, haide, ia dănciucul
Să-l boteze 'n gârlă 'n apă.
Dară când îl bagă 'n copcă
Pe sub gheață, haide-l scapă!
Când îl scapă, se 'nțelege
Bietul popă supărat

Nici nu știe ce mai face:

Ba, că-i milă, ba, păcat!

Iar de còlo Bulibașa

Strigă celor adunați:

Na, s'a dus pe copcă-acesta

Dați-i altul, ce mai stați?!...

ȚIGANUL CU NAȘUL

Un țigan, precum se spune,
Tot la nașu-său mergea
Și mîncà la el și beà;
Câte-odată și dormia.
Nașul om de omenie
Nu-i venia de rău să-l ție
Ci-l primeà și-l ospătà
Ca pe-un om precum erà.
Dar țiganul ce făcea?
Cât mîncà și cât cinstea
Nașului mereu ziceà:
Valeu nașe, dragul meu,
Îndreptà-te-ar Dumnezeu
Să te văd în satul meu;
Să te văd la mine 'n casă
Să te pun și eu la masă;
Că să știi atuncea, bine,
N'o să scapi ușor de mine!...

Tot la masă-o să te țin
Cu plăcinte și cu vin,
Și cu vin și cu plăcinte
Să mă ții, nășică, minte

* * *

Azi-așa

Alt-dată-așa

Și ori-când se nemeria
Pe la nașul de venia
Finu 'ntr'una mi-l poftiă.
Dar odată 'ntr'un ernat,
Nu știu cum de s'a 'ntâmplat,
Nașul hai la finu 'n sat :
Iată-mă's acuma, fine,
Am venit și eu la tine,
Tot la masă să mă ții
Cum îți place și cum știi.
Tot cu vin și cu plăcinte
Să te țin, măi fine, minte.

* * *

Bietul fin acuma hai,
Dă prin sat după mălaiu ;
Mai șurdește vr'o găină
Șterge și ceva slănină
Și cu ce-a mai căpătat
Dela oameni de prin sat
Îi gătește demâncat.

Sfătuește-apoi țiganul
Și țiganca, amândoi:
Am gătit și noi mâncare
Am scăpat acum și noi!...
Am scăpat, țiganul zice.
Am scăpat ușor și eu
Merg de-acum oricând la nașul
Să mânânc colò, să beu.

* * *

Dimineața de prin zori
Dacă nu la cântători;
Hai, țiganul s'a sculat
De 'mbrăcat eră 'mbrăcat
Și s'apucă de strigat:
    Hai Burilă,
    Hai Ciurilă,
Hai degrabă vă sculați
Și pe nașul încălțați!...
Hai că nașul e grăbit
Că de eri doar a venit
Și pe-acasă, zău, din toate
Biata nașă nu mai poate.
— Nu-i nevoie, nașul zice,
Că nu plec doar azi d'aice
Căci la finu mi-este bine:
Stau la dânsul ca la mine!...
    — Aolică,
    D'aolică
Ce ne facem, mămulică!

Prinde nașul rădăcină
Și la casă nu-i slănină:

Nici slănină.

Nici găină

Și socot că nici făină,

Și el prinde rădăcină!...

— Știi ce, fa pirando, mă?

Tu vr'o turtă azi ne fă,

— Fac o turtă, dacă spui

Dară, vezi, făină nu-i.

— Dacă nu-i așa cum zici

Fă vr'o două dar mai mici.

— Cum să fac, bre, dacă nu-i,

Fie'n capul nașului!...

* * *

Hai țiganul iar prin sat,

Iar mai cată de mâncat.

Mai se roagă, mai șurdește,

Mai din pasări căptușește

Și pe-o zi, cu trudă mare

Iar adună demâncare:

Bietul nașul, negreșit,

După cât l-am tot poftit,

A cătat și el să stea

Două zile p'acolea;

Dar d'aci 'ncolò, mămucă,

Poate oricând să se ducă!...

* * *

Când a treia-zi sosește,
Și de zori d'abia mijește,
Hop, țiganul s'a sculat
Și la nașul, hai la pat :

— Nașe, nașe.

«Mări nașe,

«Și la lume drăgălașe ;

«Scoală, haide 'n data mare

«Căci e vreme de plecare,

«C'uite 'n cot pe la grădini

«Pleacă nașii dela fini !!..

— Și de pleacă, tu ce vrei ?

— De, uitându-mă la ei,

Mă gândiam și eu mirat

Oare nașul a plecat ?

— N'am plecat și nici nu plec

Voiu aci să mai petrec :

Că la urmă : de, ce vrei ?

Tot rămas-am doar de ei !

— Ce rămas ! Dar nu-i rămas

Pui colo mai iute-un pas

Și 'ntr'o clipă, două, trei.

Ești și dincolo de ei !

— Lasă, fine, nu mai plec

Voiu aci să mai petrec !!!

— Na ! Țiganu 'n gându-i zice,

C'a rămas și azi aice !!...

Bună-ar fi petrecătura

De n'ar fi să fie gura !...

* * *

Hai țiganul iar prin sat
Mai pe unde n'a umblat
Să mai cate de mâncat.
Ici colo minciuni mai spune,
Un zălog la cârciumă pune
Și mai face el ce poate
Pân ceva mâncare scoate.

* * *

Când sosește-a patra zi
Nașul șede tot aci ;
Șade, râde și vorbește
Și de ducă nici gândește ;
Iar țiganul supărat
Umblă-acuma ca turbat,
Intră 'n casă, ese-afară ;
Iar mai intră, ese iară,
Apoi pleacă iute 'n sat
Și se 'ntoarce spăimântat :

— Aolică,
Nășulică!

Ce-auzii îmi este frică !
Uite 'n sat curat acum
Întâlniu un om în drum
Și mi-a spus că 'n târg devale
Arde casa d-tale !!...
Și-ar fi bine să te duci
Ca din foc ceva s'apuci.
— Cum, chiar arde ? Știe bine ?
— Doar acum vorbi cu mine !

— Apoi dară, fine dragă,
Cum văd lucrul nu-i de șagă
Am rămas lipit sărac
Nu știu singur ce să fac,
    N'am nici casă
    N'am nici masă.
Și e rău, e rău de mine,
Deci rămân de-acum la tine.

* * *

Auzind astfel țiganul
Hai și el învârte planul :
    — Apoi uite, nășulică,
    Dacă stai, de, nu-i nimică,
Dar de vrei aci să stai,
Stăi, nășică, oricât vrei
Dar să mergi de-acum prin sat
Să cați singur de mâncat !
Că de naș, de, fost-ai naș
Și la țară și'n oraș
    Dar aș vrea
    De s'ar putea
Și toți sfinții dac'ar vrea
Să te văd ce toane-ți vin
Cându-i fi sărac... și fin!

ȚIGANUL LA ȚARIGRAD

Un țigan, de mult odată
Dar țigan bogat, cu rost,
Se gândește că el încă
Pe la Țarigrad n'a fost.
Face dar ce poate face,
Vinde tot ce poate vinde,
Strânge bani frumos la tașcă
Și la Țarigrad o'ntinde.

* * *

Când ajunge-apoi țiganul
Și la Țarigrad se vede,
Sare'n sus de bucurie :
Turc întreg și el se crede.
Ce gândește dânsu'n minte-i?
Când voi merge-acum acasă
Nici de mamă, nici de tată
Nici de vodă nu-mi mai pasă!

De-mi mai zice unu-o vorbă
Că's țigan, cumva, sau prost
Îi taiu apa dela moară,
Zic : La Țarigrad ai fost ?

* * *

Merge-așà prin târg țiganul
Și la planuri tot croește,
Dar stomahu-i nu ia sama
Câte mintea-i plănuește,
Ori că iea prea bine sama,
Bine prea'ncepând să-i pae
Căci de-odată se trezește
Că'n stomah cumplit îl tae.
Treaba asta-l dă pe gânduri
Și mi-l sperie de foc.
Căci în Țarigrad de-acestea
Nu-i ertat prin străzi de loc.
Ce să facă el acuma ?
Hai, ochește ici colea
De-ar găsi vr'un loc mai dosnic
Ca să scape de belea.

* * *

Deci ochește el, ochește,
Dar ochitu-i e degiaba :
Pest-tot locul numai lume :
Se sluțește zdravăn treaba.
Iar văzând la urma urmei
Că scăpare alta nu-i,

Hai, s'ascunde de nevoie
După poarta nu știu cui.
Dar și-acolo după poartă
Om străin și om fricos
Când se duce de s'ascunde
O basma și'ntinde jos.
Cu basmaua 'nchide gura,
Se'nțelege, ori și cui :
Fie poarta cui îi place,
Dar basmaua este-a lui!...
Își așterne deci basmaua,
Iar când scapă de belea
Înnodând basmaua 'n colțuri
Într'un deget, hai, și-o ia
Ca să cate s'o arunce
Încolò prin depărtare,
În vr'o gărlă, mai de-oparte,
În vr'o râpă sau în mare.

* * *

Dar cum merge el pe stradă
Liniștit în gând acum,
Iată-un polițist de-odată
Îl oprește'n loc pe drum.
— Stăi, mă rog, grăește turcul,
Iartă, nu te supăra
Căci avem și noi poruncă,
Dar ce duci colò'n basma ?

* * *

Biet țiganul ce să zică ?
Stă pe loc încremenit,
I se pare că visează,
I se pare c'a murit!...
— Ei, răspunde, zice turcul —
Ce te uiți așa holbat ?
Ce duci, bre, 'n basma, la dracu,
Sau ce ai, ce-ai cumpărat ?

* * *

Ce să zică biet țiganul
S'o ghicească el mai bine?!...
Zice : de... ia duc acòlo...
Duc și eu ceva... masline
— A! Masline, zice turcul ;
Și de unde le-ai luat ?
Hai să văd cântăru-anume,
Dacă nu te-au înșelat.
— Las, mă rog, țiganul zice,
Nu's sgârcit eu într'atât!...
— Ba, să mergi c'așa-i poruncă ;
Da, să mergi numai de cât.
— Ce să merg ? De-o fi și lipsă...
O maslină-i lucru mare?...
— Ba, să mergi!
— Ba, las la dracu,
Căci e loc cu depărtare.
— Nu! Să mergi, să văd eu singur
Dacă nu te-au înșelat

— Da de unde! Mi-e prieten,
Tot la el am cumpărat!!
— Ce prieten! Ce prieten!
Când e vorba de parale
Chiar prietenul te'mpinge
De te dă de râpă 'n vale.

* * *

Turcul hai, țiganul lasă;
Turcul hai, țiganul ba;
Unu 'ncoace, altu 'ncolo,
Tot se țese ei câtva
Până când la urmă turcul
Se sburlește puțințel,
Și pornește-atunci țiganul,
Ba 'nainte-apucă el.

* * *

Merg ei, deci, să vadă turcul
De-a fost bine cântărit,
Dar de unde să-i arăte
Când el nici n'a târguit?!
— Nu-i aici, întreabă turcul
La băcanul dumitale?
— Nu, răspunde iuti-țiganul,
El e 'ncoace, mai la vale.
Merge Turcul mai devale.
— Băcănia asta nu-i?
— Nu răspunde iar țiganul
Nici nu seamănă cu-a lui.

— Dar aice? Dar aice?
Tot întrebă turcul meu.
Iar țiganul ce să zică
li răspunde: *nu* mereu.

* * *

Zice, însă, *nu* țiganul,
Și răspunde el de-aceste
Pân ce zice turcu-*aici-e*
Căci un alt băcan nu este.
— Da, aci și el răspunde,
Pricepând că s'a sfârșit
Și cu turcul intră 'n nuntru
La cântar, la cântărit.

* * *

— Ia să-mi spui, grăește turcul
La băcan colò când vine,
Dumnealui, mă rog de-aice
Cumpărat-a azi măslina?
— Știu eu, de — băcanul zice —
Este lucru ce se poate:
Câte vând eu toată ziua
Le mai țin eu minte toate?
— Cum să nu ții când îmi spune
Dumnealui că și te știe?
— Bine-așa mă știu pe mine
Toți câți vin în prăvălie!...
— Dar mi-a spus că-i ești prieten
Și-atât capul mi-a bătut...

— Eu prieten?! Până-acuma
Doară nici nu l-am văzut.

— Ian auzi, țiganul zice:

D'apoi știi că-mi pare rău?

Câți prieteni am p'aice

Să mă bată-un Dumnezeu!!

* * *

— Haide, zice-acuma turcul;

Cât văd lucrul nu-i curat,

Dă cântarul să văd singur

Cât de drept atunci i-ai dat.

Hai, băcanul dă cântarul,

Gata-i tot de cântărit;

Iar țiganul cu basmaua

Stă pe loc încremenit.

— Dă basmaua, zice turcul

Ce te uiți așa la mine?

Ad'o 'ncoace și hai spune

Cât au fost în ea măslina?

— Cât au fost? țiganu 'ntreabă,

Și se 'ntreabă el și 'n gând

Cât să spună? Și basmaua

Cât anume-o fi trăgând?

Cât a fost?... A fost... răspunde

Cam cercând basmaua 'n mână,

De, a fost un fund... că uite

Am luat pe-o săptămână!...

— Bine, fund, grăește turcul:

Pune 'n cumpănă basmaua,

Cântărește, potrivește :

Pune fundul și daraua

Și-apoi zice:

— Vezi, jupâne,

N'ai dat drept cum trebuia.

— Ba, dat, dat; țiganul zice,

Dar am mai mâncat din ea.

— Nu se poate, zice turcul,

N'a fost bine cântărit.

— Bă; a fost, mă rog, cocoane,

Zău să fiu afurisit!

— N'a fost, nu; se vede treaba,

N'a fost bine cântărit.

Dar de-acuma n'avea grijă

Că ți-l fac eu om cinstit.

* * *

Cum așa vorbește turcul,

Lasă 'n pace pe țigan

Ș'apoi zice: hai cu mine,

Și-l înșfacă pe băcan.

— Stăi, mă rog, băcanul strigă,

Dacă-i lipsă la masline,

În basma, să văd anume

Dacă-i marfa dela mine?!...

— Da-i de-aici, țiganul zice,

Se'nțelege că-i de-aci,

Că de-ar fi, mă rog, de-aiurea

Noi p'aci la ce-am veni?

— Ian să văd, băcanul strigă,
Nu-mi mai spune dumneata,
Și'ntr'o clipă bagă mâna
Repede colò'n basma.
Iar când vără dânsul mâna,
Înțelege ori și cine,
Strigă 'ndată :

— Dar, ce-i asta ?

Ce-i aceasta, bre? Măslina?
Și luând, de ciudă-atuncea,
Pe țigan vartos de chică,
Hai să-i dea târnueală,
Tot îl pleacă și-l ridică
Și-l întoarce și-l sucește
Și-i tot trage cum îi vine
Și-i tot zice : na dreptate,
Na cântar și na masline!

* * *

În sfârșit îl bate țapăn,
Poate cum nu s'a căzut,
Căci la urmă și țiganul
Ce păcat a fost făcut?
A ținut țiganul minte
Cât a fost el și-a trăit
Numai nu știu pe la alții
Dac'a spus el ce-a pățit.
După cât povestea spune,
Când de Țarigrad vorbiă
Mâna 'ntâiu trecea prin chică

Ș'apoi astfel încheia:
«Ce mai Țarigrad atâta ?
Dă-l la naiba, nu mai spune.
«Că pe-acolo orice lucru
«La cântar pe loc îl pune
«Și de dă cumva păcatul
«De nu trage... tocmai bine
«Mi te bate ca pe tine».

B R O Ţ A

Într'o zi la boiar Radu,
Într'o zi de sărbătoare,
Casa'ntreagă se'nvârteşte
Lumea toată e 'n picioare
Şi cucoana supărată
Aci-i albă, aci roşă,
Răscoleşte pretutindeni:
S'a pierdut din casă-o broşă.
Răscoleşte şi de ciudă
Vrea să sfarme, vrea să rumpă,
Căci eră doar broşa scumpă.
Deci cucoana cată iute
Prin cutii ba pe la rochii,
Dincolo bucătăreasa
Zice ca să-i sară ochii.
Còlo'n fund, în capul scării
Mătură pufnind Vasile:
El de broşă nici nu ştie

Că-i venit de două zile.
Vizitiu'n fundul curții
Tot injură, dar nu-i pasă ;
Tololoiu și gura mare
Face Lina, fată 'n-casă.

* * *

S'a sfârșit cu căutatul
Doar cu gândul de-o mai cată.
Ce să-i faci la urma urmei?
Negreșit a fost luată.
Vizitiu, bucătăreasă
Și Vasile tac cu toți ;
Dar le pare rău c'ajuns'au
Pe ne-drept să-i facă hoți.
Iar țiganca fată'n casă
Povestește lung și lat
Cum mai nu știi când aiurea
Tot o broșă s'a furat.

* * *

Povestește, dar cucoana
Ascultând'o povestind
Printre blană la scurteică-i
Vede nu știi ce lucind
— Ian stai, Lino! Ce-i acolo?
— Nu-i nimica, ce să fie?!
— Tocmai stăi să văd de este
Ori de'mi pare numai mie.
Stai să văd, cucoana zice

Și când còlo'n blană cată
Iată broșa-i acățată
Și cu acul încheeată.
— Apoi ce-i aceasta, Lino?
Vezi că-i tocmai broșa mea?
— De, mă uit și eu la ea!
— Da, te uiți tu, dar cum vine
În scurteică-aici la tine?
— De, mai știu eu ce păcat,
Știu eu cum s'o fi luat!
— Ce păcat și ce luat
Acul cine l-a încheiat?
— Apoi uite, cuconiță,
A putut, de, să se iee:
Acul dacă e'ncheiat
Nu-i făcut el să se 'nchee?

MINUNEA DELA VĂLENI

*Mercuri seara, 25 Aug. 1901
Văleni de Munte.*

Ce fac ai cârmuirii
Privește, uite, frate,
Au spăimântat Vălenii
Fac lucruri minunate !..

* * *

De-odată Luni, pe-amiază
Dar știi, namiaza-mare,
Pe uliță-o femeie
C'o scară la spinare !
Dar ce vrea ea să facă ?
Privește-o cum aleargă !..
Pe-un felinar s'acață
Și 'ncepe să ți-l șteargă,

Apoi plecând d'acòlo,
Cu scara la spinare,
Mai șterge și-alelalte
Vre-o patru felinare!...

* * *

A două-zi, Marți, mulțime
De oameni cu grămada,
Pun târgul tot pe gânduri,
S'apuc de mătur strada!...
Și Marți, pe cât îmi pare,
Ori cam așa ceva,
Dela Ploești sosește
În fine și-o sacă,
Saca de fier și mare
Vopsită cenușie,
Dar lumea cam se 'ntreabă
Ce fel de vas să fie?!...
Un domn riscând cuvântul,
A zis că-i stropitoare,
Iar damele de-arândul,
Privesc ne'ncrezătoare!...
Și cum sacaua trecē,
Cu patru cai la pas,
Cucoanele și'ndreaptă
Batistele spre nas.

* * *

Apoi căruți cu leandri
Și steaguri cu toptanul

Și foi de teiu se'ndreaptă
Pe pod spre Cireșanu.
Apoi, precum se spune,
-Prin sferele vecine,
Încolo mai pe seară
Și dom-prefect chiar vine.
S'aprind și felinare.
Și spun că sunt aprinse,
Și-ar arde foarte bine,
De-ar fi la ars deprinse.

* * *

Vezi àpoi ridicate
Și arcuri triumfale
În deal la Cireșianu,
La Tutungiu'n vale.
Și lângă pod o casă
Cu grabă se spoeste,
Iar Mercuri și sacaua
Începe de stropește!...

* * *

Aleargă și primarul
Aleargă polițaiul,
Vardiștii și jandarmii:
Răsună-acum tot plaiul,
Răsună chiar și podul,
Căci unul la isvor

Cu-armònica să'nvețe
Regalul imn, dă zor.

* * *

Și e mișcare, frate,
Cum nici că se putea :
Sacaua cu stropitul,
Copiii după ea ;
Armònică, plimbare,
Boeri trimit bezele.
În deal la Cireșianu
S'aud bătând saltele ;
Și telegrafu 'ntr'una
Lucrează cu Ploeștii
Cu Londra cu New-Yorkul
Și chiar cu Filipeștii !

* * *

Schimbatu-s'au Vălenii
Și nu's ca mai 'nainte !
Și Ulpian sărmanul,
Al poștei diriginte
Întreabă-l cum a dus-o
În astă săptămână ?
Ajuns'a să mănânce
Cu telefonu'n mână !...

* * *

Ce fac ai cârmuirii
Privește-i, uite, frate,

Au transformat Vălenii,
Fac lucruri minunate !
Așa'i împinge'nvățul
Așa'i împinge simțul...
Dar astea toate-acuma
Le fac căci trece Prințul.

STRUNA ȚIGANULUI

Un țigan găsește-odată
Nu știu cum pe drum, pe jos
Un crâmpeiu de gumelastic,
Însă gumelastic gros.
Și pe loc cum îl găsește
Hai de capete mi-l prinde
    Și-l întinde
    Și-l destinde
    Și-l lungește
    Și-l privește
Ș'apoi stă și socotește :
Oare ce mâncare-i asta ?
    Ață-o fi ? Ori ce să fie ?
    Se lungește parcă-i vie,
    Parcă-i altă diavolie ? !...
Așa ață până-acuma
    N'am văzut, pre legea mea,
    Ce-ași putea să fac cu ea ?

Parcă-ar fi la ceva bună...
Doamne, maică, n'o fi strună?
Strună-i, frate, negreșit,
Îi dădui de rost acum,
Numai nu știu, nu pricep
Cum de-ajuns'a ea pe drum?!

* * *

Când gândește așa țiganul,
Și-aste vorbe când le spune,
Gumelastical c'un capăt
Pe minut în dinți îl pune
Și'ntinzându-l frumușel
Haide-acum să cânte'n el.
Dând cu degetul într'însul,
Drânga-drânga face'ntr'una
Și cu mâna cealaltă
Tot mereu întinde struna.
Întinzând-o însă sdravăn,
După-atâta 'ntinsătură
Spârc, colò, din mâni o scapă,
Și-l lovește peste gură.
Ai!!... Strunoiu!... răcnește dânsul
Fii-al naibe-afurisit!...
D'aia te-am găsit pe drumuri,
Că ești rău și'nărăvit!...

GLUMA BĂRBATULUI

- Auziși, nevestă dragă,
Înc'o poznă ca aceea :
Pe Costache-al Dobrițoei
Ci-că l-a bătut femeea?
— Ei, și ce-i?
— Cum ce-i?! Săraca,
De s'ar gurguța la mine
Ar găsi-o alte alea
Nu i-ar fi, socot, prea bine!!..
— Ce i-ai face?!
— Ce i-ași face?!
Bat'o Paștele s'o bată,
Când i-ași da odată una
Ar rămâne-acòlo lată.
— Ei, atuncea, na-ți eu una
Dacă ești așa voinic!
— Ei! Așa... când e pe glumă.

Ce-i aceasta?! Nu-i nimic,

— Ba, na-ți una îndesată,
Înadins chiar, dacă vrei!

— Ei, așa de astea, dragă,
Poți să dai și două, trei!...

— Ei-atuncea na-ți cinci, șase,
Fire-ai tu, să fii!... Na! Na!

Na-ți și'n cap și na-ți și'n ceafă!
Ține pân te-i sătura!...

Na și ghionți și palme multe
Și-urecheală câtă'ți place...

— Ei! Degeaba, măi nevastă,
Gluma-i glumă, n'ai ce-i face...

ȚIGANUL ȘI CIOARA

Un țigan, de mult, odată,
Printr'un sat, pe cât se spune,
Când era și dânsul mire.
Și mergea să se cunune,
Cum ajunge cu nuntașii
La biserică la poartă,
Dintr'odată, ce să vază?
Lângă gard o cioară moartă.
Când o vede, ce să facă?
Să vorbească, ori să tacă?
«Vai! — grăește el acuma,
Stând pe loc d'odată'n drum, —
«Vai, sărmană păsărghie,
«De-ai fi fost tu-acuma vie
«Te duceai la liturghie,
«Nu'mi ieșai 'nainte mie
«Tocmai drept la cununie

«Să te vază lumea'n cale
«Și să-mi faci la nuntă jale...

.....
«Vai, sărmana *oare-ce*

«Ce mai *gae*, ce mai *ge*

«Ș'a lovit-o nu știu ce

«Și-acum șade bahahaia

«Lângă-un *ăla*, cu o *aia*...

.....
«Și i-ași zice eu pe nume,

«Dar m'aude astă lume!...»

TATĂL FETEI

Un biet tată
Avea fată.

Și stetea pe gânduri tata
Că era urită fata
Și nici dracu nu voia
De nevastă să-și o ia.

* * *

Stat-a omul supărat
Și umblat-a, căutat,
Până peste-un orb a dat
Și cu orbul s'a împăcat
Că cu sluta l-a'nsurat.

* * *

Mai în urmă, de'ntâmplare,
Iată'n lume vâlvă mare
Despre-un doctor oarecare,

Doctor mare și învățat:
Că cinci orbi a vindecat.

* * *

Haide mama, hai și fata
Ca să roage-acum pe tata
Pe-acel doctor a chemă
Și pe orb a-l vindecă.
— Nu, nu, nu, răspunde tata:
Ce, voiți să-mi lase fata?

CHIOFTELE

Șari e bucătăreasă
Face-acuma la chioftele.
Cuconița e de față
Și vorbesc așa'ntre ele:
— Ia te uită iceda, Sari,
«Cum ai zis și ce-a ieșit,
«Vezi că iar n'ai nemerit?
«Mi-ai spus că din carnea asta
«Doar vr'o douăzeci să iasă;
«Și te uită pân'acuma
«Ai făcut treizeci și șase!!...
— Apoi de, eu cuconița.
«N'am ghicit așa de bine,
«N'am știut că cuconița
«Șade numai lângă mine;
«Ia să ducă cuconița,
«Bat-o scârba de păcate
«Și să vezi, atunci nu iese
«Nici măcar pe jumătate!...

FESUL ȚIGANULUI

Aoleo, pârlit de fes
Rea podoabă te-ai ales !
Când boiarul mi te-avea
Și pe cap mi te puneă
Te țineai la cinste mare :

La primblare,
Tot călare ;
La domnie,
'N veselie ;
Și pe-acasă,
'N cap de masă,

Iar de când veniși la mine
Ai ajuns ca vai de tine :
Roșu, roș ; moțat, moțat ;
Șezi pe cap, adevărat
Dar năravul ți-ai schimbat :

La primblat,
Nemâncat ;

La domnie,
'N pușcărie;
Si pe-acasă,
Nici sub masă,
Decât m'așteptai, sermane
Să te iau acum pe tine;
Mai bine, lăsați boiarul,
Mă luați tu'ntâi pe mine.

CHIAR DIN BOTOȘANI

Doi ovrei în drum de fer

Se'ntâlnesc

Și sfătuesc :

— Dumneata? — Din București!

— Dumneata? — Din Botoșani!

— E frumos la București

L'am văzut acum doi ani.

— E frumos și Botoșanii,

Știu, am fost și'n Darabani.

Dar de d-ta mi-e ciudă

Că ești chiar din Botoșani.

— Dar de ce să-ți fie ciudă?!

— De, să-ți spui, cu dumneata

De n'ai fi din Botoșani

Eu m'ași prinde la ceva.

— Dar așa?! — Așa, degiaba :

Bot'senenii sunt vestiți :

Nu mă bag cu ei la treburi,
Căci aud că nu-s cinstiți.
— Cum?! Ai noștrii? Cum se poate
Da's minciuni, mă rog, prostii:
Sunt la noi cei mai cinstiți,
Sunt atâția, sute, mii...
— Sunt? Așa? Atunci dară
Spune-mi unul dintr'o mie.
— Spun. De pildă... Dar, ascultă,
Chiar din Botoșani să fie?

UNGURUL ȘI MORTUL

Ungurul mergând odată,
Nu știu-anume când și cum,
Hop! găsește-un mort în drum.

    Îl privește,
    Nici crâcnește.
    Strigă tare,
    Cu mirare ;
    Dar el, unde ?
    Nu răspunde,

Vin și oameni, lume vine ;
Dar el mort, e mort d'a bine.
Iar în traista d'alături,
Cum stă mortul pe hodină,
Are pâne și slănină,
— Dar ce dracul avut dânsul
«De murit aci pe drum ! ?
Aste nu pricep nici cum !

«Pita avut,
«Avut slană,
«Ce? murit el de pomană?!»
Iar un Ungur mai cuminte
Și din toți mai priceput,
Zice-atuncea la minut:
Avut slană,
«Pita avut,
«Dar el, vezi, briceag n'avut!»

ȚIGANUL MARE

Un țigan pe unde fost-a
Ce-a făcut ori ce-a lucrat,
Într'o zi se căpătase
Cu-o tunică de soldat!
Și'mbrăcat acum cu ea
Drept, cu nasu'n sus mergea
Și cu gândul se gândea :
— Ce mai nasturi lucitori!
Ce mai roș la cheutori!
Aur ici și roș colea
Parc-aș fi o beizadea,
Ori aș fi vr'un ghinărar,
Ori un vodă, ori căprar !
Cine știe, mamă dragă,
Poate-oi fi, sau poate sunt.
Zău ce-ar fi să vezi că lumea
Cade'n față-ți la pământ?...
Și cum merge dânsul mândru

Și cu gânduri de astfel
O biserică zărește
Și'năuntru, hai și el.
Dar când intră dânsul tocmai
Popa'n ușa'mpărătească
Să gătește ca să'nceapă
Evanghelia să citească ;
Iară lumea mai de gloată
În genunchi s'așează toată
Și țiganul cum îi vede
Strigă: Hei, lăsați, sculați
Mie nu mai vă'nchinați
Căci acuma's mai de soi
Dar am fost și eu ca voi.

S U R Z I

Într'o vreme nu știu unde,
Prin ce locuri s'a brodit
Că trei surzi s'au întâlnit.
Doi din ei puteți s'aflați
Că erau împricinați,
Iar cel-l'alt, de felul lor
Le era judecător.

— Domnule, vorbește unul

Cu tot sufletul mă'nchin
Prea cinstitei feței tale ;

Dar mă plâng de-acest creștin,
Că de și l'arată chipul

Ca să fie om cinstit,
El o puțină cu brânză

Dela mine-a șterpelit.

Cum simții că el e hoțul

Nici o vorbă nu i-am spus

Ci-apucându-l de pulpană
Drept aice l'am adus
— Nu e drept, răspunde cel-l'alt,
Domnule judecător,
Decât astfel de năpastă
Zău mai bine chiar să mor!
Haina asta-i haină veche.
Mi-o făcui de sfânt Ion,
Când am praznic de patron.
Poate că la căptușală
Să fi sămănând cu-a lui
Dar un câne-i scurt de coadă?!
Haina mea de furat nu-i
Și-apoi știe și Tănase
Și Costache și Mardare
Cum se leagă el de mine?
Cinstea doar e lucru mare.
— Apoi bine, zice-acuma
Celalalt de felul lor
Ce era judecător
Daca-așa stă lucrul, bine
N'aveți grijă, fiți pe pace.
Nunta dar se poate face.

ȚIGANUL LA POMANA

Un țigan aflând odată
De pe unde-a fost aflat,
C'a murit boer cutare
De colò din cel-l'alt sat.
Lasă tot ce-avea de lucru
Și hai iute 'n fuga mare
La pomană 'n satul cellalt
C'a murit boer cutare:
— Maică, maică, ce 'ntâmplare
C'a murit boer cutare
Ce mai praznic o să fie
Ce pomană, ce mâncare,
Zamă albă, pâne grasă,
Să te 'ntorci burduf acasă ;
Și friptură de purcel
Cu șorici-colò pe el
Și cu vin din Drăgănești
Ca să uiți pe unde ești...

Maică, maică ce 'ntâmplare
C'a murit boer cutare
Ce mai praznic, ce mâncare,
Dară când ajunge dânsul
Acolo prin celalt sat
După cât a alungat.
Nici tu mort, nici tu mâncare ;
Parcă nici se pomenea
C'a murit boer cutare ;
Hai la curte la cocoana
— Nu ți-o fi cu supărare
Dară praznic voi nu face-ți
După biet boer cutare ?
— Cum nu facem ! Dar făcut-am
După cum a trebuit
Chiar atunci când a murit
— Dară când muri, cocoană
— Când muri, de, nați-o bună,
A murit acum o lună...
— Aoleo, țiganul, zice
Dar cumplit să mai grăbia...
Zău, mai bine nu murea.

CE MAI VOINIC

Cum erà odată lume,
Oameni mulți la o 'ngropare
Numai iată printre dânșii
Și-un țigan colò răsare.
Un țigan cu roș, cu nasturi
Însfârșit așa 'mbrăcat
Că-ți părea c'ar fi soldat;
Și cu-o mână la mustăți,
Și cu alta 'n buzunar,
Se primbla trufaș prin lume
Și pășia 'ndesat și rar.
Se primbla ce se primbla
Și din gură tot îi da:
«Valeu, sfinte Dumnezeu
«Ce voinic eșii și eu!..
«Valeu, sfinte Dumnezeu
«Ce voinic eșii și eu!...

- Ce voinic? Intreabă-atunce
Care-va din adunare.
- Hei, răspunde și țiganul,
Păi, voinicul cel mai mare,
Căci colò la bătălie
Cum de-un turc în drum am dat,
Hai, picioarele de-odată
Din genunchi i-am retezat!..
- Dar, de ce, lu'ntreabă omul
Mi-ajunseși pe la picioare;
Când puteai mai cu'nlesnire
Să-i tai capul, fățioare?!
- Uite, nu-mi trecù prin minte
Că, vezi, capul, nu știu cine
I-l tăese mai nainte.
-

OVREIUL CU MINTE

- Ian ascultă, măi jidane,
În maidan, în bătătură
Cine-a fost acel cu barbă,
Și cu pălăria sură?
- Cine-a fost acel cu barbă?
Un nebun, un cirezar.
Îl credeam că-i om de treabă
Și când còlo i-un măgar!!..
- Dar erà turbat al naibei
Că-l vedeam că tot țipa
Și-ți da pumni și palme-ți da!
- Da, așa curat degeaba.
Mai întâiu mă ia cu bine
Parc'ar sfătui cu mine
Iar cu 'ncetul tot s'aprinde,
Ș'apoi țipă parcă-l tae
Ș'apoi sare la bătae
Și'mi dă ghionți și pumni în spate

Și mă bate, și mă bate...
— Și tu taci și-l lași să dee?
— Dar cu cine să mă pun
Când vedeam că-i chiar nebun?!
— Vrea să zică te-a bătut
Și tu còlo te-ai lăsat
Și 'ncă te vedem că râzi?!..
— D'apoi ce, eram să plâng?
Dacă nu sunt vinovat?!..

ȚIGANII LA STRUNGA

Cum treceau țiganii apa
Peste-o punte, numai, pac!
Și de-odată doi-sprezece
Cad în gârlă sau în lac.
— Hai! Ha-hai! Răcnesc cu toții
Și se bat cu moartea 'n apă.
Până când cu vai nevoe
Dau de mal și haide, scapă.
Dar când scapă ei de còlo
Și să văd că's pe uscat,
Hai se numără să vadă
Nu-i vre unul înecat?
Dar la număr unu-i lipsă
Cum socot ei chip și fel;
Căci acel cu număratul
Nu se numără pe el.
Dinu este, Anghel este...
Care dracu s'a 'necat?!..

Ba că nu lipsește nimeni
Ba nu-i bine numărat.
Iar trecând pe lângă-o stână
Un cioban îi sfătuește:
Haide să vă dau prin strungă
Și vă spun de mai lipsește.
— Hai la strungă. Hai la Strungă
Zic țiganiilor 'n gura mare,
Iar ciobanul numărându-i
Dă cu biciu 'n fiește-care;
Dară dă cu biciul sdravăn
Și-având biciu 'n două pus
Când iușnea cu el odată
Săria biet țiganu 'n sus.
— Ei, apoi ciobanu 'ntreabă
Isprăvind de numărat,
Sunteți toți acum aice?
E vre unul înecat?
— Ba, suntem, răspund țiganiilor
Nu ne-ai însemnat în spate?
Dacă-o mai lipsi vre-unul
Dă-l în strungă, să se cate!

SPORUL LAPTELUI

Un țigan de mult odată
Nu știu unde și 'n ce loc,
A fost pus și el să fiarbă
Lapte 'ntr'un ceaun, pe foc.
Și cum tot făcea el focul
Și la lemne tot băgă
Laptele 'ncepând să fiarbă
Haide 'ncepe-a se umflă;
Iară dânsul cum îl vede
Că mereu se tot ridică
Ce să facă? Ce să zică?
Haide 'ncepe-a bate 'n palme
Și-a juca și-a tot cânta :
«Așa Doamne! Așa! Așa!
«Umflă-l doamne și-l sporește
«Și 'nzecit îl înmulțește
«Că lui Dediu-i trebuiește»
Iar când laptele de-odată

Începù să dee 'n foc
El oprindu-se din joc,
Incepú să strige tare :
Fa Pirando, măi cutare,
— Hai cu oale, cu hârdae
Că mai mare ți-e păcatul
Umple laptele tot satul.
Pân să vină dânșii însă
La așa mare noroc
Laptele ș'a dus în foc
Iar țiganul stă și zice
Ce-mi făcuși tu Doamne-aice ?
Gălăgie,
Bucurie,
Și grozavă dărnicie,
Și grozavă tevatură
Când colo pâcâlitură!
Doamne cât ești de tiran !
Nu-i fi, zău, și tu, țigan?..

RUBLA RUSULUI

Mai demult pe când muscalii
Se duceau la bătălie
Un muscal c'o rublă 'n mână
Intră într'o prăvălie
— Hei, jupâne, iată rubla
Care 'mprumutat la noi,
Eu adus acum napoi.
— Nu, răspunde negustorul,
După ce gândește bine,
N'ai luat-o dela mine.
— Bine, zice, dar muscalul,
Dacă Dumneata nu dat
Trebui aiurea eu luat.
Și se duce el și-aiurea,
Într'un loc, în două, 'n trei,
Dar și-acolo i se spuse
Că tot nu e dela ei.

- Însfârșit la urmă tocmai
Într'o cârciumă-a intrat :
— Unde, eu adus, jupâne,
Rubla care'mprumutat
— Bine, bine, zice-ovreiul,
Ado 'ncoace foarte bine
— Dar, întreabă acum muscalul,
Dumneata chiar dat la mine ?
— Se 'nțelege, zice-ovreiul,
N'am vorbit chiar amândoi ?
— Bine, dar, muscalul, zice,
Davai polul înapoi.
— Cum, ce pol ? întreabă-ovreiul
Știi ce spui ? Ori ai visat ?
— Ba chiar pol ce dat la tine
Ca să rublă 'mprumutat.
-

NUMĂRATUL LUI IANOȘI

Într'o zi Costică Oprea
Negustor dela Obor
Auzind că se cam fură
Porcii de prin partea lor,
Și voind să știe dacă
N'au furat și dela el
Cheamă, hai, colò pe Ianoș
Și-i vorbește 'n acest fel :
— Haide, Ianoș, pleacă 'n grabă
Ici la groapa de pământ
Și să-mi numeri porcii bine
Și să-mi spui, din toți, câți sunt,
— Bine, Ianoș îi respunde
Și se duce cum i-a zis,
Și 'ntr'un ceas sau două vine
De pe unde l'a trimis ;
— Ei, măi Ianoș, fost-ai colo ?
— Fost, la dracu !... Cât umblat !..

— Ai găsit? Ai numărat?
— Găsit, toate, șede-acolo,
Una culcat la noroi,
Alta păscut amândoi,
Alta multe, tot tovarăși
Sapă, sapă la pământ
Dar nu pot eu număr bine
Că să vede câte sunt!...
— Ce spui tu? stăpânul zice,
Poate nu i-ai numărat?!
— Dar ce vrut? răspunde lanoș,
Vrut colò cu el să bat?!
Eu vrut număr toate bine,
Dar când la trei-zeci și trei
Una mică, negru toată
Cel mai mică dintre ei.
Când să număr și pe dânsa
El la fugă, hai, plecat
Și fugit la dracu 'ncòlo
Nu putut să numărat,

MUSCĂLEȘTE

Mai demult, pe când Muscalii,
Un muscal în gazdă-i dat
La un om ce de'ntâmplare
Are 'n casă-un singur pat.
Ce să facă ei pe noapte
Cum s'o potrivească ei?
Trebuește de nevoe
Să se culce 'n pat toți trei;
Pun muscalul la perete,
Ca pe-un musafir ce este;
Locu'n coace pe la mijloc,
Îl dau tinerii neveste;
Iar în locul mai din coace,
Pe la margină de pat
Mi-l așează pe bărbat.
Și-a găsit acuma locul
Ca să doarmă fiesce-care,

Deci de-acuma: noapte bună,
Haide, puf! în lumînare.
Dar în urmă iată numai
Dela margină de pat
Că s'aude cel bărbat:
— Dar ce faci tu, măi nevestă?
— Voiu s'adorm cu doamne-ajută.
— Bine, dar muscalu-acolo
Mi se pare, te sărută?
— Apoi uite, de, bărbate
Îndrăsneala-i e cam mare
Dar așa și mie 'mi pare!
— Apai spune-i să 'nceteze
Că, la dracul, ce gândește?
— Păi i-ași spune, de, bărbate,
Dară nu știu muscălește.

MÂNCAREA BOERULUI

Un boer și cu țiganul
Cum mergea la drum mai mare
Își luase la pornire
Și merinde sau mâncare.
Dar pe drum din ce pricină,
N'ași putea ca să vă spui,
Se oprește cu trăsura
La un cunoscut al lui;
Iar oprindu-se el colo,
Cunoscutul ca ori care,
Îl pofteste așa din fugă
Ca să ia ceva gustare.
Și boerul ca ori cine,
Se 'nțelege, mulțumește
Pentru cinste și primește.
Iar cât stă boeru 'n casă
La vorbit și la gustat
Hai țiganul la trăsură

Mi s'așează la mâncat ;
Și mănâncă nu glumește
Tot ce 'n traistă găsește.
După asta, hăt în colo,
După ce pornesc la drum,
Hai boerul flămânzește :
— Ian stăi să mâncăm acum...
— Să mâncăm, țiganul zice,
D'apoi ce mâncăm aice?
— D'apoi traista nu-i plină ?
Ce ? d'acasă n'am luat ?...
— De luat, dar vezi acelea,
Uite... eu... le-am cam mâncat
— Cum și ouă și sardele
Și friptură ?! Cum se poate ?
Le-ai mâncat tu singur toate ?
— De cucoane le-am mâncat-am
Să mă bată Dumnezeu !
— Apoi bine, singur toate ?!
— Dacă-am fost, de, numai eu !

CÂNTEC DE JALE

Dascălul Costache strună
De la Sfânt Ion din vale,
E vestit de mult că'i meșter
Pentru cântece de jale;
Ori și cine vrea să facă
Vr'o îngropare mai de jale,
Duce mortul fără vorbă
Drept la Sfânt Ion, din vale.
Dar odată când e tocmai
O 'ngropare mai de samă,
Unui bogătaș murindu-i.
Un părinte : tată, mamă,
Dascălul Costache strună,
De la Sfânt Ion, din vale
Cântă, cântă, dar de geaba,
Nu mai cântă așa cu jale.
Ba de bagi mai bine seama
Parcă ți-ar părea mereu

C'a început să cânte-acuma :
— Am un leu și vreau să-l beu.
— Ian ascultă, ian mai schimbă
Mai întoarce-o mai de jale.
Zice-un preot, lui Costache
De la Sfînt Ion din vale
— E-he-hei răspunde dânsul
Aș întoarce-o de-ași putea,
Dar nu pot de jale-acuma
C'a murit eri soacră-mea.

PENTRU UN CÂNE

Într'o zi la judecată
Iată doi împricinați,
Și judecătoru 'ntreabă :
— Ce poftiți, ori ce cătați ?
— Apoi uite, zice unul,
Omul ăsta, cum să spui
Zăpăcit, turbat, căhui,
Fără frică, nici rușine
Mi-a ucis mai eri un câne !
Și era doar câne mare,
Domnule Judecător,
Singurul meu păzitor,
— Apoi uite, zice cel-l'alt,
Uite, parcă văd acum,
Eu treceam colo pe drum,
Și jăvroiul dintr'o dată
Sare bată-l sfânta cruce
Drept la mine să m'apuce,

Și eu iute cu toporul
M'am întors și l'am lovit,
Și el, hait, a și murit.
— Ei, apoi, grăește acuma
Supărat, judecătorul,
Dară tu de ce nevoe
L'ai lovit chiar cu toporul?
Tu puteai ca om cuminte
Să te mai gândești nițel,
Să fi 'ntors colo toporul
Și să dai cu coada 'n el.
— E-he-hei, pârâtul zice,
Mintea... proasta și neroada!
D'apoi cânele la mine.
Ce, s'a repezit cu coada?

OPT-ZECI DE LUPI

Un țigan de la o curte,
Nu știu unde-a fost umblat
Că sosește colo seara
Gâfâind și speriat.
— Dar ce-i măi?

— Valeu, cucoane,
Vai de mine ce văzui
Nici, nu știu cum să mai spui...
Colo 'n vale la fântână,
Mai la dreapta de cărare,
Ce să vezi?! Negreață mare!
Vre-o opt zeci de lupi, mai bine,
Se luase după mine.
Și fugeau, fugeau mereu
Cum vedeau că fug și eu!
— Ce spui tu? opt-zeci de lupi?
Ori pe cine ei de prost?
— Ba, mâncați-aș, zău, cucoane,

Dar vre-o două-zeci au fost
— Dar nici două-zeci, la dracul,
Două-zeci sunt mulți, ce vrei!
— Apoi dar să zic, cucoane,
C'or fi fost vr'o doi sau trei.
— Dar n'au fost nici lupi, țigane,
Nici tu singur nu știi bine!
— Dar cum, nu-i văzui eu doară
Clănțănind din dinți la mine?!
— Ei văzuși, văzuși vre-o tufă,
Nu mai spune, ești un prost!
— Dară tufa mișcă?

— Mișcă

Dacă-i vânt.

— Păi... tufă-a fost.

PANAHIDA

Un boer chemând țiganul
Zice : Uite, mă Stănică,
Du-te acuma'n data mare
La părintele Vlădică,
Și să-i spui c'aș vrea pe mâne
Când și praznicul e gata,
Ca să-mi facă o panahidă
Pentru sufletul lui tata...
Ce mai om și bietul tata
Nu așa ca ori și care...
Parcă'l văd colo în trăsură
Și cu blana lui cea mare...

*

Apoi haide și Stănică
La părintele Vlădică
Dară când să intre colo
Numai iată d'intâmplare,

Dintr'un colț un câine sare,
Și ham, ham, în jos și'n sus
Până când Stănică bietul,
Uită tot ce-avea de spus.
— Ei, ce vrei? Vlădica zice,
— De, venii părinte aice,
Că boerul te-a rugat,
Doar te-i pune pe lucrat
Ca să-i faci *una de ale*
Pentru tata dumitale...
— Ce *de ale*, măi țigane?
— De, de ale părințele
Care umbli, de, cu ele...
Dar a zis să vezi ca mâne
S'o ai gata isprăvită
Și să fie și blănită
— Dar ce-i aia, măi țigane,
Care spui tu? Ce's acele?
Cum se chiamă? Cum îi zice?
— Paraschiva, părințele.

STAI CU BĂTAIA

Un țigan trecând pe stradă
Cam pe lângă-un car cu boi,
Pune mâna pe-un țăpoi.
Dar țăpoiul, cine știe,
Cum s'o fi mai întâmplat,
Fermecat, ori descântat,
Când țiganul pune mâna
Puțintel de-l netezește :
Hop de mână se lipește !
Și țiganul ce să facă
Să mai dea pe lângă boi
Cu-așa coșgogea țăpoi ?
O ia bietul înapoi.
Iară omul cel cu carul
Cum se uită de 'ntâmplare
Și pe biet țigan zărește
Cu țăpoiul la spinare,
Haide-odată-o ia la fugă

După dânsul, ca turbat,
Să-l înhațe la bătae
Că țăpoiul i-a furat:
Deci smulgând țăpoiul 'ndată
Haide 'n mijloc de maidan
Dă să bată pe țigan,
Dar țiganul când îl vede,
Și pe dânsul c'o să-l bată
Și pe alta-atâta lume
Imprejuru-i adunată,
Strigă-odată în gura mare
Cum e omul înfricat,
— Da stăi bade cu bătaia
Încă doar, nu ne-am certat.

POMANA DRACULUI

Dracul auzind că lumea
Face într'una la pomene
Și cătând și el pricină,
Ca să se mai umfle în pene,
Hai și el adună lume
La băut și la mâncat.
Că de-al măsii suflet dânsul
Face-acum pomană mare.
Lumea vine, se'nțelege,
Căci doar dracul i-a chemat
Nu să-i bată ori să-i smulgă
Ci la masă, la mâncat.
Dar când vin la masă colo
Hai mănâncă dacă poți:
Căci au linguri lungi în coadă
De vre-o șapte sau opt coți!
Cum s'o întinzi să iei mâncare?
Cum s'o'ntorci apoi la gură?

Cum s'o dai, nu eși la capăt
E o mare tevatură,
Însă doi ce de 'ntâmplare
Pe la capete-au căzut
Pricepând cum vine lucrul
Știți în urmă ce-au făcut?
Luând lingurile'n mână
Cam așa s'au potrivit
Că cum stau în depărtare
Unul pe-altul s'au hrănit.
Astfel singuri ei la masă
Dintre toți numai, rămân
Dar și dracul mi-i preface
Pe-unul roș și pe-altul spân:
Să se știe, cum să spui,
C'au fost la pomana lui.

---

51 FĂRĂ 2

Un ovrei mergând pe stradă
Tot într'una se vaită :
— A-ia-ia-ia! A-ia-ia!!
Alt ovrei trecând pe-alături
Alt ovrei mai boerit,
Mai bogat, mai sclivisit,
Auzindu-l cum se vaită
Îl întreabă cam ce are
De se vaită așa tare.
— Cum? ce am, răspunde cel'lalt
Cum ce am?! Nevoi, păcate!
Casă grea, copii, nevestă,
Boli, nevoi nenumărate.
Și mai câte, și mai câte
Poate altuia nu-i pasă,
Dară eu ce fac sârmanul
Când am zece guri acasă!
— Zece guri?! Dar cum se poate

- Ai atunci atâți copii ?
Dar de câți ani poți să fii ?
— De câți ani ? am uite joi,
Cinci-zeci și unu fără doi.
— Cum așa ? Ce vorbă-i asta ?
Cinci-zeci și unu fără două
Face : patru-zeci și nouă ?
— Ba am, uite acuma joi,
Cinci-zeci și unu fără doi.
— Apoi nu e tot atâta ?
— Nu, c'am fost în așa hal
C'am stat doi ani în spital.
— A! 'n spital ? Și anii-aceia
Nu voești a'i număra ?
Ce'n spital, doar n'ai trăit ?!
— Da, trăește tu așa.

PĂRUL, BARBA ȘI SPÂNUL

Într'un rând se 'nfătoșează
La 'mpăratul trei bărbați,
Poate având la el vre-e jalbă
Ori de el fiind chemați.
Unu-i alb la păr cu totul
Și cu barba neagră tare ;
Altu-i negru la păr, însă
Barba albă toat-o are ;
Iar un altul la vedere
Pare tot așa bătrân,
Dară barbă, ori mustață
Nici un fir, ca'n palmă, spân.
Împăratul cum îi vede
Ia pe 'ntâiul la 'ntrebare :
— Pentru ce ți-i albit părul
Iară barba neagră tare ?

— Apoi, de, răspunde omul
 Păru-i mai bătrân de fel
 Și-a nălbit, căci eu pe lume
 Am venit întâi cu el.
 Iară barba hăt în urmă
 A nceput ca să mijească
 Și de-aceea pân' acuma
 N'avu când să se nălbească.

— Bine, zice împăratul ;
 Și pe-al doilea întrebând
 Tu, te văd cu capul negru,
 Iară barbă albă-având ?!

— Apoi, capul, zice omul,
 Tot l'acopăr cât se poate
 Iară barba coala 'n față,
 Goală, sufere de toate !!
 Astfel barba se nștelege
 Cum mai mult a suferit
 Mai curând a și nălbit.

— Bine, zice împăratul
 Și-l întreabă acum pe spân
 Dară tu de ce n'ai barbă
 Că te văd că ești bătrân ?

— De, 'mpărate, zice spânul
 Când a fost să viu în lume
 Mama fată vrea să aibă
 Tata vrea băiat, anume ;
 Și-amândoi rugau într'una
 Pe prea bunul Dumnezeu,
 Unul ca să-i dea fată,

Altul ca să-i dea flăcău.

Dumnezeu ca să-i împace

Mă dădu 'ntr'o clipă gata :

Mă făcu la chip ca mama

Și 'ncolo băiat ca tata.

FECIORII OVREIULUI

Un bătrân ovreiu, bolnav,
Care trei feciori avea
La cei trei feciori le zice :
— Dragi copii, la moartea mea
Ași voi să se 'ngrijască
Fie-care dintre voi,
În cosciugul meu să pună
Câte-o sută de lei noi.
După ce vorbește acestea
Mai trăește un an, doi, trei ;
Doi feciori își schimbă legea,
Unul a rămas ovreiu.

Când muri 'n sfârșit bătrânul,
Preotu 'ntrebă pe fii
De și-au împlinit cu toții
Tot ce-avut-au datorii.

Cel ce se făcuse turc

Zice : In cosciug am pus
Lei o sută în irmilici,

Chiar acuma i-am adus.
Cel ce s'a făcut creștin

Zice: Da, și eu am dat
Lei o sută în lei noi,

Care azi chiar i-am schimbat.
Iar cel ce-ă rămas ovreiu,

Răspunzând acum și el,
Zice : Eu făcui astfel :

Găsind în cosciug amestec
De vr'o două sute lei,

I-am luat să pun eu alții
Care-ar fi la fel cu-ai mei.

Datoream, precum se vede,
Să dau lei trei sute buni,
Am pus dar trei sute, tocmai,
Într'o trată pe trei luni.

IANOȘ SPĂLAT

Ianoș intră 'n slujbă mare,
Intră mâni fecior în casă;
E boier și el de-acuma,
Nici de hoga nu-i mai pasă.

Merge-acuma să se scalde
Că doar intră'n slujbă mâni
Căci așa i-au dat de grijă
Astă-zi, noii lui stăpâni.

Merge deci frumos la gărlă
Și se spală și se freacă.
Vrea curat de tot să fie
Pe boieri chiar să-i întreacă.

Dar pe când se spală dânsul
Cu-aşa muncă, cu aşa chin,
Iată-un om deşartă 'n gărlă
Nişte drojdie de vin.

Drojdia venind la vale
Şi la Ianoş ajungând,
Împrejuru-i se învârteşte
Pe la nasu-i tot jucând.

El se uită, mai se miră,
Mai se 'nvârte ca să scape
Când colo : zăreşte drojdii
Peste faţa întregii ape.

— Ah ! gândeşte el atuncea,
Cum boiar văţat la mine
Vede acum nu este bine.

În loc cùrat de la mûrdar
Făcut mine, cum eu place,
El întâiu tot curat făcut
Şi pe urmă mûrdar face.

C O P T O R U L

Un bărbat s'a dus de-acasă,
Iar nevasta-i, sărmănica,
Ce să facă ea s'alunge
Și urâtul și chiar frica ?
A chemat și ea pe dată
Pe-un ibovnic ce'l aveà
Să mai vină pe la ea.
Și-a venit și el, ce-i dreptul,
Și nevasta, nu-i pricină,
Ca o bună gospodină,
Muncitoare și cuminte,
A făcut bucate bune.
Și-a făcut chiar și plăcinte.
A făcut, dar, ce păcat,
Când s'așează la mâncat,
Hop și faptul de bărbat !
Ce să facă ea sărmana ?
Să-i mai facă supărare

Ca să văză el că 'n urmă-i
 A tânjit așa de tare ?
 Haide strânge — ascunde totul
 Prin cuptor, pe unde poate
 Și le-ascunde bine toate.
 Iar când toate's puse bine
 Și bărbatu 'n casă vine :
 — Bună vremea. Ei, nevastă
 Ce mai faci tu, te-ai culcat ?
 — M'am culcatu-mă, că uite
 Capul rău m'a apucat.
 — Dar ce miroase, nevastă
 A plăcinte așa de tare ?
 — Nu știu zău, bărbate dragă
 Dară, uite, mi se pare
 C'a făcut vecina noastră
 Alivenci, plăcinte moi,
 Și cuptorul, coșul nostru
 Trage mirosul la noi.
 Auzind acestea omul,
 Nu știu cum îi vine'n minte,
 Și 'n cuptor cătând de-odată
 Ce să vadă el ? Plăcinte.
 Când zărește el, plăcinte,
 Bucuros de-așa mâncare
 Zice acuma cu mirare :
 — Bine-a tras cuptorul nostru,
 Căci el mirosul trăgând,
 Și plăcintele le trase :
 Uite-le coala de rând.

JOC PE FLAMÂND

Un boier
Chemând flăcăii
Lăutari le-a pus să joace
Și jucau
Flăcăi și fete :
Dă-i încolo, dă-i încoace.
Și boiarul.
Stând la masă
Tot privea colo la ei,
Ca boierii, ce mai vrei !
Iar țiganul,
Mort de foame,
Mai de-o-parte, lângă joc
De boier mai mult aproape
O băteà și el pe loc.
Joacă el, flăcăii joacă.
Dar boiarul cum privește,
Tot mâncând ticnit la masă,

Către-un alt boer grăește :
«Ce frumos la joc le șeade !
    «Dați nainte
    «Măi băeți !
Iar țiganul iuti răspunde :
«Dar la masă să-i vedeți !

BRÂNZA CĂPITANULUI

Într'o zi un căpitan
A trimis la băcănie
Pe-un soldat a lui, țigan :
— Mergi Pândică și ia brânză
Și ia și ceva mezeluri,
Dară vezi de bagă seamă ;
Brânza e de multe feluri :
Este-o brânză-așa cu găuri,
Găuri mari și dese tare ;
De-o fi bună ia de-aceea
Iar de nu, de ori și care.

* * *

Ajungând la băcănie
Ia țiganu întâiu mezeluri
Iar la brânză, ce să facă ?
Cum erà de multe feluri,
Haide 'ncepe-a se uità

Și de prețuri a'ntrebă :
— Cum se vinde brânza asta
Care-i albă și'ndesată
Și e'n puțină murată ?
Și cum dai și p'astă-l'altă
Găurită
Prăpădită ?

Căci ași vrea să știu și eu
Cam de care pot să ieu
— Apoi de, băcanul zice,
Ori din care poți să iei :
Asta albă-i un leu kilo,
Cea cu găuri, patru lei.

-- Aoleo, dar scumpă-i Doamne,
Zice acum țiganu 'n gând :

Târguește brânză albă
Și se duce fluerând.

Iară, când ajunge acasă,
Căpitanul supărat.

Hai să-l iee la certat,
Brânză albă-a cumpărat ?

Cum? adică nu putea
De cea-l'altă ca să-i ia ?

Spune multe căpitanul
Iar când vorba isprăvește

Hai răspunde și țiganul :

— Păi, domn căpitane,
Să iau, dar cum vrei ?

De brânză-un leu kilo,
Și de găuri : trei ?

CRUCEA LUI IONIȚĂ

Toți ai casei stau la masă,
Masa este pe sfârșit ;
Băeșelul Ioniță
De mâncare-i mulțumit.
Dânsul are atâtea treburi :
Cai, soldați și jucării,
Are treburi sute, mii,
Cei bătrâni mai stau de vorbă,
Dar ei stau că nu-s copii ;
Iară el la ce să stea
Când doar jocul e colea ?
Face cruce
Și se duce.

* * *

Dar când pleacă Ioniță
Cu-a lui jocuri dragi în minte,
Hop, la masă acuma vine
Farfuria cu plăcinte.

loniță cum o vede
Iar la masă se repede
Și colo pe scăunel
Mi s'așează frumușel.
— «D'apoi ce faci, loniță,
«Îl întreabă mama mare,
«Te-am văzut făcându-ți cruce
«Și te-ai dus dela mâncare!?»
— Da, plecasem — zice dânsul, —
«Și de cruce țin eu minte ;
«Mi-am făcut eu cruce, mamă
«Dară nu pentru plăcinte!»

CUPRINSUL

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
Guturaiul	5
Antagonismos	7
Sentinela și căprarul	9
Turceasca țiganului	11
Puterea ca roata	13
Rusul din pod	16
Țiganul după naș	18
Sasul gazdă	20
Răsplată	22
Ecoul	24
Țiganul uituc	26
Împăratul țiganului	28
Rusul și mantaua	30
Sacii femeii	32
Mai la umbră	34
Țiganul și Preotul	36
L-a luat Dumnezeu ?	38
Potcapul muscalului	40
Sai, lupule	42
Frig mare	44
Filosofii și plutașul	46

	Pag.
Văcuța	48
Ce face calul	50
Treizeci de galbeni	52
Morun proaspăt	54
Fie-ți de bine	56
Cu linguroiul	58
De moarte bună	60
Legea popii	62
Potopul	64
Lupta dracului cu baba	67
Soacra și doctorii	69
Țiganul nătărău	71
Lupul și mocanii	73
Curcânii ovreiului	75
Feciorul babei	83
Pește găsit	85
Țiganul și bucatele	87
Răzbunarea țiganului	90
Sergent lanoș	93
Țiganul la strașină	96
Râdichea țiganului	99
Țiganul schiopat	103
Gheba roșă	106
Târguială rusească	111
Țiganul și apa	113
Baba și soldatul	114
Vaca neagră	116
Corabia țiganului	120
Poftire țigănească	121
Tunul ovreiului	123
Vorba cuviosului	124
Herșcu	125
Judécata	128
Minunea lui Mohamet	137
Cânele	144
Schimb țigănesc	154

	Pag.
Nevestele	158
Tătarul	163
Dracii	166
Florian la mal	171
Plata misitului	176
Fără plată	181
Lasă bățul	185
Garant	188
Tot cismă și botfor	192
Țiganul la masă	194
Mama țiganului	196
Țiganii cu caii	198
Țiganul la boiar	200
Mâncare de topor	203
Sărutați mâna părintelui	208
Borș cu pește	210
Ba vă întoarceți voi	213
Crăciunul țiganului	216
Țiganul la Bobotează	219
Țiganul cu nașul	221
Țiganul la Țarigrad	228
Broșa	238
Minunea dela Văleni	241
Strunga țiganului	246
Gluma bărbatului	248
Țiganul și cioara	250
Tatăl fetei	252
Chioftele	254
Fesul țiganului	255
Chiar din Botoșani	257
Ungurul și mortul	259
Țiganul mare	261
Surzi	263
Țiganul la pomană	265
Ce mai voinic	267
Ovreiul cu minte	269

	<u>Pag.</u>
Țigarii la strungă	271
Sporul laptelui	273
Rubla rusului	275
Număratul lui Ianoși	277
Muscălește	279
Mâncarea boerului	281
Cântec de jale	283
Pentru un câne	285
Optzeci de lupi	287
Panahida	289
Stai cu bătaia	291
Pomana dracului	293
51 fără 2	295
Părul, barba și spânul	297
Feciorii ovreiului	300
Ianoș spălat	302
Coptorul	304
Joc pe flămând	306
Brânza căpitanului	308
Crucea lui Ioniță	310

**VERIFICAT
2007**

